

58.328

The image shows the front cover of a book. The spine is a dark red color with a fine, pebbled texture. The main part of the cover is decorated with a marbled paper pattern, featuring irregular, mottled patches of dark brown and a lighter, orange-brown or terracotta color. The number '58.328' is printed in a gold-colored, sans-serif font on the upper part of the spine. The corners of the book show some wear, with the red spine material visible at the top right and bottom right corners.

OSZK

ZSOLTÁROK

DÁVID KIRÁLY ÉS ZSOLTÁROS TÁRSAI
KÖNYVE

TELEKES BÉLA FORDÍTÁSA

I. KÖTET

REMÉNY-KIADÁS

BUDAPEST, 1929.

RÓNA JÓZSEF SZOBRA

DÁVID ÉS SAUL

ZSOLTÁROK

DÁVID KIRÁLY ÉS ZSOLTÁROS TÁRSAI
KÖNYVE

TELEKES BÉLA FORDÍTÁSA

BUDAPEST
1929.

58328

~~2439~~

ELSŐ KÖNYV.

Boldog . . .

— 1. zsoltár. —

Boldog, ki gonoszok
Körében nem forog.
Boldog, ki bűnösöknek
Ösvényén meg nem áll
És le nem ül a jóknak
Megcsúfolóinál.

Óh boldog, mert neki
Az Úr törvényei
Legtöbb gyönyörűsége
És nappal s éjszaka
Nincsen más gondolatja,
Csupán az Úr szava.

Olyan az, amig él,
Mint büszke terebély
A vizek üde partján,
Mely, ha jó ideje,
Pompázó díszben áll ott:
Dús gyümölccsel tele.

Idő előtt soha
Lombjának sátora
Nem hullong el a porba.
Az igaz emberen
Úgy gyűlik meg az áldás,
Akármit is tegyen.

Ezt a hitetlenek
Nem értik soha meg,
Mert olyan a hitellen,
Jaj, olyan mindahány,
Mint polyva, mit a szélvész
Csak ide s tova hány.

Hitetlen emberek,
Nem állhattok ti meg
Az Úr ítéletében.
A gonosz meg nem áll
Az igazszívűeknek
Hű millióinál.

Ő, a Mindentudó, Παντογνώστης
Jól tudja, ki a jó;
Az igazaknak útján
Halad-e valaki.
Csak int és a gonosznak
Elvesznek útjai.

Mit háborognak . . .

— 2. zsoltár. —

Mit háborognak oly egyre a pogányok!
Mit okoskodnak a népek ezer mihaszna terven?
Ti, föld királyai s fejedelmei, összeálltok
S lázadva lázong tanácskozástok
Az Úr ellen s az ő fölKentje ellen.
Szóltok: hasgassuk el a kötelékeket,
Amiket ez a kettő ránkvetett!
S igájukat immár vessük végre el!
De aki ott fenn lakik a mennyben, csak nevet,
Az Úr most nem törődik becsmérlőivel.

Ám egyszer majd haragra lobban
 És megrettennek akkor valamennyien.
 Úgy szól majd: — Ott a király, akit én választottam,
 A Siónon, az én szent hegyemen !

Óh mint szólt hozzám Isten, hadd mondok íme
 Én fiam vagy te, ma nemzettelek, [meg :
 Kérd s öröködü adom neked
 A pogány népeket —
 S a föld minden határát birodalmadul !
 Verd vasvesszővel őket irgalmatlanul,
 Mint agyagedényt törd őket s szórd el szerteszét !

Térítsen észre, királyok, ez a beszéd !
 Okuljatok, ti föld bírái, fejedelmei,
 Úgy szolgáljátok az Urat félelemben
 S hódolva örvendezzetek neki !
 Csókolgassátok ezt a fiát, hogy haragra ne
 És el ne vesszetek útjaitokon, [gerjedjen
 Óh mert nagyhamar gerjed Ő haragra.
     Boldog, kinek bizalma
     Istenbe vetett bizalom.

De megsokasodtak ellenségeim . . .

— 3. zsoltár. —

De megsokasodtak ellenségeim, óh Uram !
 De nagy az ellenem-töröknek serege !
     Már lelkemet

De elbúcsúztatják teliszájuan :
 Nincs az Úr segítsége, nincs vele !

Te pedig, Uram, pajzsom vagy nekem
 És dicsőségem . . . Fejemet fölmagasztalod !
     Oh, jó az Úr :

Im Hozzá esdett az én életem
 És szent hegyéről ő meghallgatott.

S lefekszem ime s alszom s fölkelek,
Mert Ő, az Úr az én oltalmazóm.

Nem félek én!

Óh törhetnek rám ezren, seregek,
Akik rég lesnek bosszút szomjazón.

Serkenj föl, Uram, segíts e gyalázaton át!
Verd arcul az orv hadat, óh verd végre le!

Óh, üsd ki már

E ragadozó istentelenek fogát!

Óh, szabadítás Ura, néped üdve Te!

Hallgass meg . . .

— 4. zsoltár. —

Hallgass meg, amikor tehozzád kiáltok,
Én igazságomnak Ura Istene!
Könyörülj meg rajtam, az én keservemben,
Nyomorúságomban vigasztalj meg engem,
Óh hallgass hű szolgád esdéseire.

Emberek, még meddig legyen gyalázatban:
Az én tisztességem? Hivság hivei,
Tudjátok meg, álságkedvelő csalárdak,
Szeret az Úr engem, választott magának.
S meghallgat, amikor könyörgök neki.

Emberek, ám gyúljon lelketek haragra,
De ne legyen vétek haragvásotok.
Haragos szavatok ott maradjon mélyen
Szívetekben, ágyasházatok csöndjében
S igazságvárón az Úrban bízzatok.

Hej, de sokan mondják: kicsoda tehetné,

Hogy még valami jót lássunk valaha ?
 Ám te, Uram, orcád fényét vedd szívemre
 S nagyobb üdvöt szerzesz, mint nekik szerezne
 Boruk és buzájuk sok százszorosa !

Én Uram-Istenem, nyugodtan lefekszem
 S békességben alszom az én álmomat,
 Mert Te Igazságos, Te Jó, Te Egyetlen,
 Megsegítesz engem s érzi, tudja lelkem,
 Hogy hajlékom biztos menedék marad.

Uram . . .

— 5. zsoltár. —

Uram, hallgasd meg szavamat, figyelmezz
 Beszédeimre, halld meg jajomat.
 Te, én királyom, Te, én Istenem
 Hadd küldöm hozzád könyörgő imámat.
 Uram, halld ezt a szót meg idejében.
 Hisz Hozzád ím oly időjekorán
 Készülök és hogy megments, várva-várom.
 Mert nem oly Isten vagy Te, Istenem,
 Hogy rosszaságban gyönyörködni tudnál.
 Oh nem lakik tenálad a gonosz.
 Nem áll meg szemed előtt a kevély
 És ellensége vagy minden kajánnak.
 A hazugot megdöntöd. Oh, az álnok
 S vérszomjas embert gyűlöli az Úr.
 De én jóvoltod bőségében ím
 Hadd lépjem át a házad küszöbét,
 Oh itt, a Te szentséges templomodban
 Halld istenfélő könyörgésemet.
 Vezérelj engem igazságaidban
 Az én sok ádáz ellenségem ellen.

Egyengesd nékem a Te utadat,
 Mert azok ajkán üdvös semmi sincs,
 Elátkozottság az ő bensejök
 És nyílt, tátongó sírverem a szájuk
 És az ő nyelvük merő csalfaság.
 Itéleteddel, Uram, sujts le rájuk,
 Hogy terveikbe belebukjanak:
 Vesd őket el sok túlkapásukért
 Hisz csak dacolnak mindig Teveled,
 Hadd örvendhessen, aki Benned bízott.
 Mindörökké hadd dicsőítsenek,
 Mind, akiket Te oltalmazdába vettél,
 És vigadjanak boldogan Tebenned,
 Akik szeretik a Te nevedet,
 Mert Te, én Uram-Istenem, megáldod
 Az igaz embert, jóvoltoddal óvod,
 Jóvoltoddal mint pajzzsal véded őt.

Uram, tekints rám!

— 6. zsoltár. —

Uram, tekints rám! Bánattal vívódom,
 Ne feddj, szomorú szolgálodat ne fedd!
 Bús dal sir a nyolchurú neginóton,
 Óh meg ne verjen haragvón szemed.

Erőm elbágyadt, erősíts meg engem!
 Nagy a kórságom, gyógyíts meg, Uram!
 Kintől vonaglik a lelkem s a testem,
 Térj hozzám, ments meg nagy irgalmasan.

Dicsőségedre él itt minden élet,
 Óh tartsd meg, óvd meg az én életemet,
 Holt ajkam nem magasztalhatja Téged,
 A koporsókban nem zeng dal Neked.

A sok fohásztól ajkam már de bágyadt!
 Vergődöm könnyáztatta ágyamon.
 Elhervasztotta arcomat a bánat,
 Megvénítettek ármány s rúgalom.

S Te mégis, tudom, meghallgatsz, nagy Isten!
 Ti távozzatok tőlem, álnokok!
 Sújtott az Úr, hogy aztán megsegítsen!
 Én bízom Benne s bukni nem fogok!

Lelkem, tudom, boldog lesz, újra boldog
 S amíg én hálát zengek Öneki,
 Ti szemlesütve, szertetámolyogtok
 S orcátokat majd szégyen égeti.

Én Uram, Istenem...

— 7. zsoltár. —

Én Uram, Istenem,
 Csak Te légy énvelem
 Minden bajban, vészben!
 Oltalmaz meg engem
 Üldözőim ellen,
 Légy mentő vezérem.

Vagy tán elragadja
 Mint oroszlán karma
 A bűn életemet?
 Ne legyen, ki védjen
 Ha sok ellenségem
 Halállal fenyeget?

Én Uram Istenem,
 Vesszek, ha vétkezem,

Ha álnok a lelkem
 S jót bántanék, én, én!
 De, hisz azt is védném,
 Aki megbánt engem.

Ám csak rouison nekem
 Ezer veszedelem
 S tapodjon a porba,
 Oltsa ki éltemet
 S minden jó híremet
 Tönkre hadd tiporja.

De Te védesz engem
 Elleneim ellen,
 Dicső fönségedben
 Szent ítéletedért,
 Mit törvényed kimért,
 Fölserkensz mellettem.

Hogy népek serege
 Trónod körülvegye
 S Neked hálát zengjen, —
 Ahogy mind e népet,
 Uram, megítéled,
 Úgy ítélj meg engem.

Uram, úgy fizess meg
 Én igaz lelkemnek,
 Amilyen büntelen!
 Óh szűnjék meg végre
 Hitetlenek vétke,
 Én Uram-Istenem!

Igazak szívének
 Erejét, óh, véd meg!
 Mind hadd dicsőítsen!

Áldjon holtig érte,
Szivekbe, vesékbe
Látó igaz Isten !

Csak Tehozzád esdek
Igaz embereknek
Megszabadítója, —
Az Úr, bár haragja
Fölgyúl napról-napra,
A jót védi, óvja !

Óh ajazhat íjat,
Száz fegyverrel irthat
A hitetlen ember,
Kardja bár halálos,
Nyila bár halált hoz,
Jó ügyet le nem ver.

Álnokság, gyűlölség,
Bárhogy is eltölsék,
Semmit sem ér vele,
Bármi mély vermet ás,
Nem esik abba más,
Maga esik bele.

Gonosz cselvetése
Száll maga fejére,
Visszaszáll az átka !
Én igaz Istenem,
Imádlak szüntelen
Magasztalva, áldva.

Az Úr neve.

— 8. zsoltár. —

Mi Urunk, Istenünk, neved
Mily csodás mind e földön,
Széttérjesztetted dicsőségedet,
Hogy csillagok s mennyek felett
Örökké tündököljön.

Erőd kisdedek s csecsemők
Ajkán is nő im egyre.
S úgy megnő, hogy rátörhet nyegle gőg,
Törhetnek bosszút lihegők.
Mind könnyeden vered le.

Csak nézem-nézem mennyedet,
Nagy munkáit kezедnek :
Ott a nap, a hold s csillagsereged,
Mind teremtményed az neked
És mind Te segited meg.

Azokhoz képest micsoda
Az ember, hogy Te róla
Megemlékszel s az embernek fia,
Hogy gondod van mindannyira,
Óh ég s föld gondozója!

Magadnál nem is oly nagyon
Kisebbé teremtetted ;
Engedvén, legyen övé gazdagon
Dísz, dicsőség és hatalom . . .
Úgy szállott rá kegyelmed.

Óh urrá tetted őt s teszed
Nagy munkáin kezедnek,
S jóságod minden teremtésetek

Az ő lábához úgy vetett :
Mind az ő haszna lettek.

Övé itt, amit vágya lát,
Juh, barom, mezők vadja
És elfoghatja az ég madarát
S tenger halát s hullámon át,
Ami csak él alatta.

Óh hála, mi Urunk neked !
Nyelvünk mindegyre áldjon,
Urunk, aki gondunkat viseled,
Dicső, dicső, a Te neved
Mind az egész világon.

Áldom az Urat.

— 9. zsoltár. —

Áldom teljes szívvel az Urat, a szentet,
Hirdetem, óh Uram, minden Te csodádat.
Ujjongok, nagy az én örömöm Tebenned!
Hála, óh, Magasztos, Neked, hogy leverted,
Futásba kergetted mind, aki rámtámadt.
Íme, mind elbukott, elpusztult örökre
Orcádnak előtte !

Óh, végbeviszed Te igazát ügyemnek,
Mert igaz bíróul ülsz ítélőszéket.
Megfedded a pogányt, szigorun fedded meg:
És elveszted, akik istentelenkednek,
Gonosz életüket semmivé ítéled,
Még nevüket is a földről eltörlöd Te
Mindenha s örökre !

Üldözőim kardja nem dúlhat már ! Vége !

S minden városuk is nem omlott e porba ?
 Nevök is nem dőlt-e velök feledésbe ?
 Az Úr pedig örök ! Ül trónján, ítélve . . .
 S minden ítéletét igazságban mondja.
 Törvényt úgy ül Ő e földön minden népen,
 Tökéletességben.

Fölemeli. aki porbatiprott, árva.
 Nyomorúság napján minden jókat megvéd,
 Bízik Benned az mind és nevedet áldja,
 Tudván, nem hagyod a rádvárót magára.
 Dicsérjük az Urat, Sion urát, szentjét !
 Ismerje minden nép ! Drága Neki vérük.
 Oh tesz csodát értük !

Ellenségeim közt, lásd, mint kell szenvednem !
 Könyörülj meg rajtam, óh, én Uram, ments meg
 Halál kapujából ! Háladalt hadd zengjen
 Sion lánya híves kapujában lelkem,
 Áldva minden tettét irgalmas kezednek,
 Nagy boldog örömmel ott, óh hadd ujjongjak
 Te nagy jószágodnak !

Vermökbe ím beléestek a pogányok,
 Pedig azt ármányos kezük nekem ásta.
 S beléakadt törük hurokjában lábok,
 Pedig kezök nekem vetette, az álnok.
 Így tesz igazságot az Úr, kiki lássa,
 Istentelent úgy veszt enkeze munkája
 Saját hálójába.

Tünjenek is el mind e föld oly temérdek
 Istentagadói, tünjenek a földbe
 S mind, az Istenről megfélelkező népek.
 Oh az ártatlanul szenvedő szegénynek
 Nem lesz itt a sorsa feledés örökre.

Nem lesz hiú remény, teljesül majd végre
A tűrők reménye!

Kelj föl, óh Úristen, hogy hatalom álmán
Halandók magukat el ne kapathassák.
Ítéld pogányokon, hogy Előtted állván
Tudják meg: nem segít rajtok hazug bálvány.
Rettentsd meg őket Te, örök Igazság,
Mindegyikük végre hadd tudja meg egyszer,
Mily semmi az ember!

Óh, mért oly távol...

— 10, zsoltár. —

Urunk, óh mért állsz oly távol mitőlünk?
Mért rejtezel baj, nyomor idején?
Istentelenek garázdálkodását
Hány szegénynek kell megszenvednie!
Gonosz gonosszal jár, kart karba öltve
S alattomoság terveit szövi.
A hitetlen mind fitogtatja dölyfét,
A fősvény pedig fittyet hány az Úrnak
És káromolja száz szitokkal Öt.
Az istentelen hetykén mondogatja,
Hogy effélével ő sohasem törődik,
Hogy bánja is ő Istent! S bármi tervén
Jelszava mindig: Isten senki-semmi!
S nagygöggösen csak megy a maga útján,
Mit neki a Te rendeléseid!
És minden ellenfelét kicsufolja,
Szólván szívében: Sohasem bukhatom!
Én szerencsétlen sohasem lehetek!
És szája telve mindig száz szitokkal
És álnoksággal s minden csalfasággal,
Nyelvével tenger gondot s bajt okoz
És utak mentén ül s leleselkedik

És lesből megöl ártatlanokat.
 Oh, ő a gyöngét szemmel tartja sandán,
 Ugy vet rejtekből tört neki s lecsap rá,
 Mint barlangjából oroslán s legyűri
 A hurokjába dőlt boldogtalant.
 Eltipor minden jámbor védtelent
 És szól szívében: semmit sem tud Isten!
 Régesrégóta eltakarva arca,
 Már soha semmit sem láthat meg az! —
 Kelj föl, Uram, kelj föl, hatalmas Isten,
 Emeld föl a Te örök kezedet!
 Ne feledkezzél meg az örök szenvedőkről!
 Istentelen mért káromoljon Istent,
 Mondván szívében: Úgysem keres engem!
 Holott Te látod, mert figyel szemed
 S számon tart minden gatszást s keservet,
 Hogy érte, sujtó kézzel megfizess!
 Mert gyöngék sorsa a Te gondod egyre
 S az árváknak Te vagy a segítője.
 Oh zúzd szét karját az istentelennek
 És látogasd meg kinnal a gonoszt!
 Hogy ily gatzfajzat, ily istengyalázó
 Sehol se legyen már található.
 Itt csak Jehova uralkodhatik
 Mindeneken mindörökké csak Ő!
 Az Ő földéről a hitetleneknek
 Már mindörökre ki kell veszniök!
 Uram, jó Isten, Te meghallgatod
 A gyöngék esdő kívánságait,
 Oh Benned bízó szívük tudva tudja,
 Hogy mindig figyel őrájuk füled,
 Hogy az árvákat s elhagyottakat
 Te végül is eljuttatod jogukhoz
 S hogy többé itt e földön emberek,
 Porból valók és porrá elenyészők
 Kegyetlenkedni sohse merjenek!

Bízom én . . .

— 11. zsoltár. —

Bízom én az Úrban ; óh mit rémitgettek ? !
Mit mondogatjátok mindegyre hitemnek :
Menekülj tova már,
Mint hegyei közé menekülő madár !

Nézd, a gonoszok már íjat feszítettek.
Idegbe vetett nyíl szegződik szívednek.
Jaj, lesből nyilazva
Támadnak ők minden gyanútlan igazra.

Ahol mindent elveszt ily orv becstelenség,
Igazlelkű vajjon mit cselekedhetnék ?
Óh de él az Isten !
Van trónja az égben s van temploma itt lenn.

Néz s lát az Úr . . . Az ő szeme pillantása
Emberek fiait mind-mind megpróbálja :
Óh, próbára veti
Azokat is, akik igaz cselédei !

A hitelent pedig gyűlöli a lelke
S azt is, aki gonoszt méltat szeretetre.
Óh az Úr villáma
Lecsap egyszer végül minden gonoszságra.

Kénköves láng kínján a gonosz úgy vész el,
Pohara is telvén vad, perzselő vésszel.
Az Úr igazságos :
Jól látja, ki marad hű az igazsághoz !

Segíts, Úristen !

— 12. zsoltár. —

Segítsd, Uristen, elfogyott
A jámboréletű.
Az emberek közt oly kevés
A Hozzád egyre hű.

Felebarátjának kiki
Hazugságot fecseg.
Hizelgő szájjal szólanak
A kétszínű szivek.

Vágd ki, Uristen, vágd ki már
A csalfa ajkakát
S a kevélykedő nyelveket,
Hisz mind Téged tagad.

„Nyelvünkkel“ — mondják — „bármit is
Szabadon tehetünk.
Szájunk elvégre a mienk,
Ki parancsol nekünk ?“

És szól az Úr: „Mert a szegényt
Sanyargatás öli,
Sirámán teltre kelek ím,
Meg fogom menteni“.

Óh tiszta szó az Úr szava !
Oly tiszta ez a szó,
Mint megpróbált ezüst, melyet
Tisztított hét kohó.

Urunk, óh tartsd meg, óh segítsd
Sok hű szegényedet.
Őrizze őket szüntelen
Az ártóktól kezéd.

Mert gonosztevők vakmerőn
 Járnak köröskörül,
 Hol a népen alávalók
 Sötét uralma ül.

Istenem, még meddig ? ! . . .

— 13. zsoltár. —

Istenem, még meddig feledkezel úgy meg
 Rólam, oly egészen ?
 Orcádat éntőlem meddig rejtet még el ?
 Meddig töprenkedjem ily keserűségben ?

Lelkem-szivem meddig viaskodjék gondban,
 Napról-napra bajban ?
 Az én ellenségem meddig uralkodjék
 Bitor hatalommal, pöffeszkedve rajtam ?

Én uram, Istenem, tekints már le énrám,
 Oh, hallgass meg engem !
 Ragyogtasd föl újra szemem régi fényét,
 Ne kelljen halálos éjbe szenderednem.

Ne dicsekedhessék az én ellenségem,
 Hogy legyűrt hatalma.
 S gaz háborgatóim ne örvendhessenek,
 Hogy odaterülök lábuk elé, halva.

Bízom jóságodban, örvendez a szívem
 Mentő kegyelmednek.
 Éneklek az Úrnak, mert jót tett énvelem,
 Buzgó, hálaadó éneket éneklek.

Azt mondja a balga halandó...

— 14. zsoltár. —

Azt mondja szívében a balga halandó :
Nincs Isten ! Romlott ez a világ !
Nincs, nincs itt már, aki jót cselekednék !
Az emberek undok haramiák !

Lenézett egykor Isten az égből,
Lenézett földje fiaira,
Hogy látná : bölcseszü van-e közöttük,
Van-e még, aki Néki húszívü fia.

De elhajlott valamennyi az Úrtól,
Jár eszeveszetten mind valahány.
Óh már nem akad, aki jót cselekednék,
Egyetlenegy sem e földi tanyán.

Vagy nem eszelős-e mind, aki önző ?
Segíteni máson nem szeret,
Fogyasztja saját népének erőit, —
Akár valamely falat kenyeret !

Óh mind ez az álnok, cenkszívü fajzat
Még sohse borúlt le Isten előtt.
Csak ott félt mindig nagy remegéssel,
Ahol félsz nem vett máson erőt.

Ott félnek a csalfák, ahol az Úr véd,
Ahol ő segíti az igazakat.
Rossz bármint kacag a jón, a szegényen,
Szegénység üdve az Úr marad !

Óh vajjon mikor száll le Sionról
Megmentőd, Izrael, mikor jön el ?
Ha széttöri népe bilincseit Isten,
Óh mint újjong majd Jákob s Izrael !

A Te sátorodban.

— 15. zsoltár. —

Uram, ki lakhatik a Te sátorodban?
 Ki maradhat meg a Te szent hegyeden?
 Aki hívságos vágyra sosem lobban
 S csak igazságra törekszik szüntelen!
 Aki szívből tesz s mond igazságot egyre
 Aki felebarátja iránt sosem gonosz
 S akinek sosem rágalmaz a nyelve,
 És felebarátjára szégyent sohse' hoz.
 Aki az istentelent megveti, útálja,
 De az istenfélőt tiszteli, szereti,
 Esküjét a maga kárával is megállja,
 Mert amit szentül fogad, szent neki.
 Aki pénzét sosem adja uzsorára —
 S pénzt nem fogad el, ha jámbornak a kára,
 Sem ajándékot, sem nyereséget . . .
 Aki ekkép él, óh, bízvást Nálad élhet.

Erőnek Ura! . . .

— 16. zsoltár. —

Erőnek Ura, tarts meg engem,
 Benned reménykedem! —
 Az Úrhoz ekkép szólt a lelkem, —
 Te vagy én Istenem!
 Más üdvöm nincs nekem!

Más öröme az én szívemnek
 E földön nem lehet,
 Csak amit szentjeid szereznek,
 Csak amit szellemed
 Dicsővé ihletett.

Jaj annak aki, nem talál Rád!
 Meggyűl a gyász azon!
 Olyanok véres áldozását
 Én sohasem áldozom,
 Nevök sincs ajkamon.

Az Úr, az Úr itt e világon
 Minden javam nekem.
 Osztyáyrészül csak Őt kívánom!
 Én örökségemen
 Te állsz őrt, Istenem!

Jól dőlt el az én sorsom, áldlak,
 Hogy jóra úgy tanítsz.
 Nagy üdv jút részeül szolgáltnak,
 Szívem csak jóra visz —
 Még álmodóban is.

Jobbom felől így látalak egyre,
 Uram, Te védsz híven.
 És juttatsz boldog becsületre
 S ujjong lelkem-szívem
 S testem bizton pihen.

Óh, lelkemet el nem veszejted,
 Sírában nem hagyod.
 Nem engeded, hogy hű kegyeltesd!
 Akként pusztuljon ott,
 Mint porladó halott.

Te az élet útját jelölted
 Én útamúl nekem.
 S ott jobbod felől és Előtted
 Csak öröm s üdv terem,
 Örök és végtelen.

Óh, halld meg, Uram . . .

— 17. zsoltár. —

Óh, halld meg, Uram, igazságomat !
 Figyelmezz az én jajduló szavamra.
 Hallgasd meg az én könyörgésemet,
 Nem csalfa szájnak könyörgése az,
 Itéletet Te mondj az én ügyemről,
 Te lássad, Uram, nincs-e igazam !
 Megpróbálsz majd az én szívemet,
 Megleled álmát titkos éjnek éjén
 S egész valómat majd kikutatod
 S terhemre, Uram, semmit sem találsz !
 Elmémmel szájam mindig egyezett.
 A Te ajkadnak szent igéiben
 Óvtam meg mindig, mindig magamat
 Az emberek mesterkedése ellen,
 A latrok sötét útvesztőitől.
 Tartsd meg, vezesd a Te ösvényeden
 Járásomat, hogy lábam ki ne hágjon !
 Csak Téged hívlak segítségemül,
 Hallgass meg hát, hajtsd hozzám füledet,
 Hallgasd meg az én esdő szavamat,
 Csodálatos nagy jószágod csodáit
 Mutasd meg, óh, én Uram-Istenem !
 Hisz Te megmented a Benned bízókat
 Azoktól, akik törnek jobbod ellen.
 Óltalmazd meg, ahogy mink védjük, óvjuk
 A szemünk fényét ! Óh őrizd meg engem !
 Óh őrizd meg az istentelenektől,
 Akik zaklatnak, ellenségeimtől,
 Akik halálra vesznek ím körül.
 A szívüket becsukják, de a szájuk
 Kevélyen szól. Óh minden útjainkban
 Körénk tolongnak és csak arra lesnek,
 Miként tudnának porba dönteni.

Mint martalékra éhező oroszlán,
 Mint barlangjában a prédára váró
 Oroszlánkölkykek, olyan ez a fajzat.
 Kelj tette, Uram, verd le, óh alázd meg
 Az istentelent! Mentsd meg lelkemet!
 Óh mentsd meg tőle a Te fegyvereddel!
 Az emberektől óvjon meg kezed,
 A világ olyan embereitől,
 Akiknek bőség jutott életükre,
 Akiknek dúsan töltöd potrohát!
 Óh elégítsd meg magzatokkal őket
 S a kincsüket hadd hagyják fiaikra!
 Én pedig, óh, hadd lássam arcodat
 Az igazságban! Engem megelégit
 Orcádat látnom, ha fölserkenek.

Győzelmi zsoltár.

— 18. zsoltár. —

Teljes szívemből óh mint is szeretlek,
 Uram én erősségem!
 Uram, én sziklám, én váram, Te ments meg
 Oltalmas Istene én bizó hitemnek!
 Pajzsom, Te, üdvöm győzelme, dicsőségem!
 Uram, magasztos! Ime hívlak, áldalak:
 S ellenségemtől megszabadulok...
 Körülvett már hurokja a halálnak
 S száz árja a Rossznak íjesztőn rám zuhog...
 Övezett a pokol minden kötele,
 Buktam a pusztulás töreibe,
 De rémültömben az Úrhoz sirtam ott,
 Én Istenemet úgy hívtam hangosan
 És templomából Ő meghallgatott,
 Elébe, fülébe jutott esdő szavam.

S megrendült s reszketett a föld
 S a hegyek gyökiglen megingatva rengtek,
 Mert fölgerjedt, mint villámlehelletű felleg
 S száján, orrán írtó tűz s füst ömölt.
 Az eget földig borította gyászba,
 S leszállt s homály lőn lába alatt . . .
 Repült, mint akit kherubszárny ragad,
 Repült, mint sebes szélnek suhanása . . .
 Sötétség sátra borzongott körülötte,
 Éjszín vizű, sűrű felhőkbe rejtezett
 S Ő maga vakító fényben tündökölve
 Rést vert rajtok, hogy ontsanak a földre
 Jégzáport, mennykövet !

Dörögve szólalt meg az Úr a mennyben,
 Jég, mennykő volt szava, úgy szólt a Dicső
 S úgy szórta tűznyilait mind rémesebben
 Haragja, a mindent megremegtető.
 És láthatóvá nyílt a vizek ágya,
 És a föld mélye tátongón kitárva,
 Szájadnak, Uram, egy feddő szavától,
 Orrod szelének egy fuvallatától ! . . .

S lenyult a magasból értem az Úr keze,
 A nagy vizekből úgy ragadott ki engem,
 Vad ellenségeimet úgy verte le
 S gyűlölőimet, kiknek dühe ellen
 Gyöngébb erőm hiába küzdene !

Letepertek itt balsorsos napokon ;
 De az Úr fölemelt, az Úr volt támaszom.
 S vitt messze szabadság szép tájára engem,
 Mert jó az Úr és kedvét lelte bennem !

Óh, megbecsül Ő igazságom szerint
 S kezemnek tisztasága szerint becsül meg,

Mert híven járom az Ő ösvényeit.
 Istentelenül, óh Isten, nem kerüllek,
 Átjárt hatalmad ítélete mind,
 Ugy élek a Te parancsaid szerint,
 Tökéletesség vágya vezet engem,
 Büntől magát úgy tartóztatja lelkem.
 Igaz vagyok s azért teszesz Te jót velem
 S mert Nálad kezem tisztasága kedves.
 Jó vagy Te a jókhoz, Istenem,
 S tökéletes a tökéletesekhez!
 S tisztához tiszta s visszás a visszáshoz
 S megtartod, aki nyomorúságos,
 A kevély szeműt megalázza szemed
 S Te gyujtod meg az én szövétnekemet
 S bevilágítod éjeimet ragyogón
 S ha Te velem vagy, én Mindenhatóm,
 Bátran mehetek száz táboron át
 S átléphetem az ellenség kőfalát!

Tökéletes csak a Te utad egyedül!...
 Az Úr beszédei mily ragyogóak!
 Mily pajzsa Ő a benne bízóknak!
 Hol van más Isten az Úron kívül?
 S az Ő segítése nélkül mi sikerül?
 Az Úr övezett fel az Ő erejével,
 Ő tette egyenes úttá utamat
 S hogy könnyű lábam a szarvaséval ér fel...
 Uram, magasba jutottam Általad!
 Te tanítottad harcra ezt a kezet
 S karomat, hogy vasból vert íjjat feszítsen
 S tartottad az üdv pajzsát fejem felett.
 A Te jobbod vitt diadalra, nagy Isten!

Ki szolgádat megalázva is naggyá teszed,
 Én léptem útját szabaddá nyitottad
 És az én lábam már el nem botolhat

S rajt üthettem száz ellenségemen
 S meg nem tértem, míg le nem vertem őket !
 Föl nem kelhetnek többé ellenem,
 Őrajtuk lábam útja temető lett . . .
 Mert Te öveztél engem föl a hadra
 S alám vetetted támadóimat . . .
 Kezed fejöket kezembe adta
 S nincs gondom már sok gyűlölőm miatt.
 Kiáltottak segítségért, de hiába . . .
 Hívták az Urat, rájuk nem hallgatott . . .
 Szétdúltam őket, mint a port a szél veri-hányja.
 S mint út sarát, tiportam a gazokat ott !

Uram, segítettél pártos népek ellen
 S tettél pogányok fejévé is engem
 S népek, kiket nem is ösmerter én,
 Járulnak im hódolva eléml !
 Lesik szavamat, hogy szót fogadjanak . . .
 Óh az idegenek fiainak
 Én ellenem nagy volt a tévedése ; —
 Most elepedvén a nagy remegésbe
 Az idegeneknek fiai
 Hajlékukból úgy jönnek bízva ki.

Óh, él az Úr, én oltalmam, az áldott !
 Magasztaltassék üdvöm Istene !
 Az Úr, ki értem bosszút állott
 S emelt engem népeknek fölibe !
 Száz ellenségtől ki úgy mentsz meg engem,
 És felmagasztalsz üldözőimen,
 Ármány s erőszak zaklatása ellen
 Óh védelmezz meg mindig Istenem !
 Dicsérlek, akár pogányoknak sorában,
 A Te nevedről zengék énekét !
 Ki hű királyodat annyiszor oly csodásan
 Úgy oltalmazlad vészek közepett

S fölkentedet úgy vezérled im örömbé
 S ivadékát is megáldod mindörökre,
 Áldassék Uram, a Te szent neved!

Dicsőít Téged a dicső Ég . . .

— 19. zsoltár. —

Dicsőít Téged a dicső Ég,
 Erős Isten, mi Istenünk!
 Ama kiterjesztett erősség
 Hatalmadról regél nekünk.

És hirdetői szent igédnek
 Az egymást űző nappalok
 S az egymást űző estek, éjek,
 Miken bölcs elméd átragyog.

Bár egy sem szól emberbeszéddel,
 Minden szív érti a szavát,
 Zengésük úgy hat szerleszéjjel
 A végtelen világon át.

S ágyasházából reggelente
 A nap, az ifjú vőlegény,
 Nevedben ím mint hős levante
 Nagy hódító útjára mén.

És végesvéig a nagy égen
 Elhintve fényét, melegét —
 Pályája óriás körében
 Úgy fordít, von mindent Feléd!

Törvényed szent tökéletesség,
 Lelkünkbe életet lehel.

S bölcs holnap, aki ma gyerek még...
Igazságod nem veszhet el.

Te adsz — ha parancsod betöltve, —
A szívbe kéjt, a szembe fényt,
Téged fél minden mindörökre
S álld igaz ítélőjeként.

Szereteted jobb színarany nál!
Bármit adsz, édes, mint a méz:
Dicsőséged mind, amit adtál:
Ha jutalom, ha büntetés.

Te vagy tudója vétkeinknek,
Amiket nem is sejthetünk,
Oh védj meg tőlük s szabadíts meg,
Hadd legyen tiszta a szívünk.

Minden szív vágya, ajk beszéde
Legyen kedved szerint való.
Csak Te vagy erősségem és Te
Szabadítóm, Mindenható!

Háboruságok idején.

— 20. zsoltár. —

Hallgassa meg az Úr a te imádat,
Midőn rád harcok háborgása támad,
Erősítsen meg Jábob Istene!
Küldjön neked szentséges segítséget,
Sion ormáról oltalmazzon téged,
A te tusádat győztessé tegye!

Emlékezzék rád: mindig mily temérdek

Nagy áldozással hódoltál nevének
 És lássa égő áldozatodat!
 Oly dúsnak lássa, hogy védő kegyelme
 A terveidet váltig úgy kegyelje,
 Mint csak kívánni tudod te magad.

Hadd örvendhessünk! Diadal kísérjen!
 Zászlónkat Urunk-Istenünk nevében
 Lobogtassuk meg büszkén, magasan!
 Óh adja meg az Úr, amit kérsz tőle
 Ő fölmentjének mindig segítője,
 Szent egében rá mindig gondja van.

Hatalmas istáp az Úristen jobbja
 Küzdhetnek mások másban bizakodva,
 Harci szekérben, lóban, — rajta csak!
 Mink ővelük Urunknak, Istenünknek
 Dicső nevében bízva ütközzünk meg
 S ők meginognak, bármi nagy hadak!

Meginognak mind s hanyatlanak szerte;
 Mink pedig állunk fölegyenesedve,
 A szívünk csupa bátor hit s remény...
 Urunk-Istenünk, királyok Királya,
 Segítsd a királyt, óh hallgass imánkra,
 Háboruságok vészes idején!

Istenünk, erőd oltalmában...

— 21. zsoltár. —

Urunk-Istenünk, erőd oltalmában
 De örül a király, de boldog, vidám!
 Megteljesítetted a szíve vágyát,
 Meg nem tagadod, amit ajka kíván.

Elárasztottad java áldásoddal,
Tettél fejére színarany koronát,
Kért Tőled életet, élteted őt hát
Napoknak nagy során, korszakokon át.

Gondoltam óh, de nagy ime a tisztessége!
Amit adsz neki, mind csupa dísz, csupa fény!
Úgy adtad örökre áldásaidat rá,
Úgy vidámítod meg orcád örömén.

Mert bízik a király, óh bízhatik is az Úrban,
A magasztosban szilárd hittel hihet.
Óh, rátalál kezéd ellenségeidre!
Óh, megleli jobbod gyűlölőidet.

Mint tűz a kemencét, úgy égeted őket,
Ha kigyúlnak majd haragod lángjai.
Az Úr haragja elnyeli mind a latrot,
Irtó tűz fogja őket kiirtani.

Gyümölcsüket elpusztítod e földről,
Irmagjukat is az emberek közül.
Mind, mind, akik ellened gonoszat koholnak,
Cselt cselre — bárha sikertelenül!

Mert ijadat te megfeszítéd majd
S nagy gyors csodát tesz így a kezéd,
Mind hátat fordít s rögtön elillan,
Ha egynek arcát célba veszed.

Mi Urunk-Istenünk, Te magasztos,
Erősségedben dicsőség neked!
Hatalmatodat óh dicsérjük örökre!
Énekkal áldjuk örök kegyelmedet!

Óh Isten, Isten, miért hagytál el engem ?!

— 22. zsoltár. —

Óh Isten, Isten, miért hagytál el engem ?
 Én Istenem, én erős Istenem !
 Hiába hát már minden jajgatásom ?
 Csak távol marad tőlem segítesed !
 Kiáltok Hozzád uram, ím egész nap
 S nem hallgatod meg könyörgésemet.
 És éjnek éjén sem szűnik sírásom !
 Ám Te, Óh, szent vagy, Te ott lakozol
 Dicséretében egész Izraelnek ;
 Tebenned bíztak mind a mi atyáink ...
 S mert bíztak, meg is segítetted őket.
 Hozzád esengtek és megszabadultak.
 Bíztak Tebenned s meg nem szégyenültek.
 De ím féreggá buktam férfisorból,
 Az embereknek megcsúfoltja lettem,
 A nép utáltja s akik látnak engem,
 Megvetnek, félrevonván ajkukat
 És csóváltgatják fejöket kajánul :
 Bízott az Úrban, az hát mentse meg !
 Segítse meg, ha oly jóakarója !
 Anyám méhéből Te vontál ki engem,
 Te voltál az én minden bizodalمام,
 Anyám emlőjén is már Istenem !
 A Te oltalmad kedvének dobottan
 Bízom Tebenned magzatkorom óta !
 Óh magzatkorom óta csak Te vagy
 Én megsegítőm, erős Istenem !
 Ne távozzál, óh, soha messze tőlem !
 A nyomorúság mindig oly közel
 És senkim sincs más, aki megsegítsen.
 Óh körülvettek vad rémségek engem,
 Megkörnyékeztek Básán szörny bikái
 És mint éhében ordító oroszlán

Rám tátogatják roppant szájukat.
 Ugy éreztem, kiöntött víz vagyok
 És minden csontom szétereszkedik
 S mellemben szívem mint olvadt viasz ...
 Erőm kiszáradt mint cserép agyagja
 És nyelvem az én ínyemhez tapadt!
 Vetettél engem a halál porába,
 Mert körülvettek engem az ebek
 S bekerített a gonoszok csapatja.
 És a kezemet és a lábamat
 Körülkapdosták ... Megszámlálhatom
 Testemnek minden csontját ... Ők pedig
 Csak néznek s kedvük telik kínjaimba.
 És elosztották ruhámat magok közt
 S vetettek sorsot az én köntösömre.

De Te, óh Uram, ne légy messze tőlem,
 Én erősségem, oh, jer, óh, siess
 Segítségemre! Mentsd meg lelkemet
 A kardtól, mentsd meg én egy-életemet
 Ebek dühétől. Szabadíts meg engem
 Az oroszlánok torkából! Segíts meg
 Az orrszarvú szörny öklelése ellen!
 Hallgass meg engem, Uram-Istenem!
 Hadd hirdetem majd szent nevedet újra
 Atyámfiái gyülekezetében.
 Oh hadd dicsérlek, magasztallak újra:
 Ti istenfélők, dicsérjétek őt!
 Dicsőítsd, Jákob minden ivadéka!
 Áldd, Izraelnek minden magzata!
 Mert nem utálta Ő meg a nyomorgót,
 A szegénysorsút nem vetette meg.
 El nem rejtette orcáját előlük
 S ha Hozzá sírtak, meghallgatta őket.
 Hadd magasztallak a nagy gyülekezetben
 S mindazok előtt, akik félik az Urat,

Hadd teljesítsem, amit megfogadtam.
 Majd esznek mind, mind az inségesek
 S megelégtülnek . . . Óh dicsérni fogja
 Az Urat minden istenkereső.
 Él szívetek majd, mindörökkön él!
 Magába száll majd és megtér az Úrhoz
 Minden világok mindahány határa!
 Óh imádkoznak majd, Urunk, Előtted
 A pogányoknak minden fiai.
 Mert minden birodalom csak az Úr birodalma,
 Uralkodik Ő a pogányokon is,
 Ad mindeneknek enniök és mind, mind imádják,
 A földnek minden meghizlaltjai
 És mind, akik inség porában elaszna,
 Egyként omolnak térdre Ő előtte.
 S lesz magvok és az mind majd Neki szolgál
 S az Úrnak híre, áldott szent neve
 Majd unokákról unokákra száll.
 Eljönnek, el és mind hirdetni fogják
 A nyomdokukba lépő nemzedéknek:
 Az Úr mily igaz, mit cselekedett!

Az Úr — Ő az én öröm . . .

— 23. zsoltár. —

Az Úr — Ő az én öröm,
 Ő az én pásztorom,
 Táplál kies mezőkön,
 Bűbájos partokon.

Fut az ármány, fut Nevétől,
 Lelkemről tűnik a gyász.
 S ha majd a sír éje fölém dől,
 Rám ott is Ő vigyáz.

Istápod megvigasztalt
Mindenkor, Istenem,
Gonoszoktól mentes asztalt
Terítesz Te nekem.

Áldóan permetez le
Fejemre olajad,
Telt poharat kezembe
A Te jóságod ad.

Úgy éltet, úgy ápol engem
Irgalmad, szereteted.
Az Úr házában a lelkem
Örökké otthon lehet.

Az Úré a föld...

— 24. zsoltár. —

Az Úré a föld s annak teljessége
S ami csak van a színén, minden az övé.
Mert ő alapozta szárazát a tengerek vizébe
S alkotta a zúgó folyamok közé.

Hajh, ki jut majd ormára az Úr hegyének,
Ki áll meg az Ő szentségének helyén?
Csak az, akinek kezét be nem mocskolta még
Akinak szive tiszta, mint az erény. [soha vétek,

Aki lelkét föl nem ajazta hivalkodásra,
Sem csalárdak nem voltak esküvései,
Csak azon fog megsokasodni, az Úrnak gond-
Ura Istene igazságot oszt neki. [viselő áldása,

Im ilyen az istenimádók nemzetsége,

Orcád keresője, Jákob Istene !
 Ti kapuk, tárjátok homlokíveteket föl, magasod--
 Örök ajtók, nyíljatok nagymesszire. [jatok égbe ;

Hadd térjen be a dicsőségnek királya !
 Tudjátok-e vajjon, kicsoda ez a király ?
 Az Úr, az erős, a hatalmas ! Hála zengjen
 Az Úr, a hatalmas, Ő, aki hadba száll. [elébe, hála !

Ti kapuk, táruljon homlokívetek égbe !
 Ti örök ajtók, messzire nyíljatok !
 Hadd térjen már be a dicsőségnek nagy királya
 A király, akinek híre mindörökre ragyog. [végre,

Tudjátok-e, kicsoda, aki jön otthonába,
 Kicsoda ez a király, akiért epedünk ?
 Óh tudjátok meg : ime, a dicsőségnek ez a
 A seregek ős Ura-Istene, Istenünk ! [királya

Tehozzád, Uram . . .

— 25. zsoltár. —

Tehozzád, Uram, eped az én lelkem,
 Istenem, Benned bízom csüggedetlen.
 Ne engedj szégyen fertőjébe vesznem,
 Ellenség rajtam ne örvendezhessen.

Tebenned bizó egy sem szégyenül meg,
 De gonosz hetykék mind megszégyenülnek.
 Utaid Uram, óh be gyönyörűek,
 Vezess el rájok, óh, hadd üdvözüljek !

Igazságodban tartis meg, oktass jóra,
 Csak Te vagy szolgád megszabadítója !

Várlak mindennap, segíts áldva, óva,
Hisz kegyes, jó vagy világkezdet óta.

Hogy léha voltam ifjan, csupa vétek,
Óh arról, Uram, ne emlékezzél meg.
De emlékezzél úgy rám, kérve kérlek:
Csak irgalmából jóságod kegyének.

Jó az Úr s igaz, int, óv oktatása,
Eltévedettet visszavisz útjára,
Tanít jussodra, te szegény, te árva,
Ügyel, hogy jámbor őt mind megtalálja.

Minden Ő útja irgalom s igazság,
Minden hívének Ő ily szent utat vág,
Mindazoknak, kik frigyét híven tartják,
Parancsa ellen tenni sosem balgák.

Magad nevéért, Uram, kérve kérlek,
Kegyelmezz nekem, szeliden ítélj meg.
Kegyelmezz az én szívem sok bűnének,
Mert az én bűnöm bizony nagy temérdek!

Istenfélőnek kell-e, óh, szerencse?
Isten tanítja, hova térjen, merre.
Jóban hál annak mindenkor a lelke,
Elsarjad magva mind e földön szerte.

Azoké az Úr tilka, kik Őt félik,
Mert az ő frigyét megjelentí nekik.
Az Urra nézek én, csak Őrá mindvégig,
A tőrből lábamat kivenni nem késik.

Tekints rám, Uram! Könyörülj énrajtam!
Mert szegény vagyok s magamra maradtam.

Szívem sok kínja megszámlálhatatlan,
Légy velem, segíts engem minden bajban.

Lásd meg az én sok bánatom, gyötrelmem,
Bocsásd meg, amit hibáztam, vétettem,
Nézd hány ellenség mint tör szolgád ellen!
Méltatlan dühvel mint gyűlölnék engem!

Védj, Uram, szolgád lelkén könyörülj meg!
Szabadíts meg, hogy meg ne szégyenüljek!
Tebenned bíztam, ha ellenem gyűltek!
Tebenned bizom, tarts meg jónak, hűnek!

Üdvömet Uram, add, hogy ne veszítsem!
Tökéletesség, Igazság őrizzen!
Izrael Ura, szabadító Isten,
El ne hagyj minket szenvedéseinkben!

Oh ítélkezzél . . .

— 26. zsoltár. —

Oh ítélkezzél rajtam, én Uram,
Tűrő ártatlanságomon!
Csak Benned bíztam én minduntalan,
Azért hát meg sem tántorodhatom!

Próbálj meg engem, óh kísérts meg, im,
Vizsgálgj vesémig, szívemig,
A Te parancsod szent ösvényein
Lásd, szolgád Benned úgy reménykedik.

Hivalkodókhoz sohsem ültem én,
A gonoszakat gyűlölöm.

Es sohsem csüggttem álnokok kegyén,
Hitetlenekhez nincs nekem közöm.

Ártatlanságban mosom kezemet :
Oltárod hívón hívogat.
Zsolozsmás szó ott hálát zeng neked
S csodáidon csügg minden gondolat.

Házadban lenni oh de szeretek,
Szent dicsőséged ős helyén.
Oh, ne engeddd, hogy bűnös emberek,
Vérszopók közé rekesztődjem én !

Merő bűn, véték ím az ő kezök,
A jobbjuk, hajh, csak sarcra nyúl,
Én pedig sohsem tartok ővelők,
Hadd járjak mindig ily ártatlanúl.

Segíts meg, Uram ! Szent irgalmadat
Oh küldd már ide, énnekem !
Lábam csak a Te útagon halad
És áldóid közt áldlak, Istenem !

Az Úr az én világosságom . . .

— 27. zsoltár. —

Az Úr az én világosságom
S oltalmam ; féljek-e ?
Az Úr éltemnek vára ! E világon
Rettegnem kitől kellene ?

Ha törnek rám gazok, hogy orvúl
Kikezddjék húsomat,
Mind csak vesztébe ront, csak sírba fordul
A háborító sanda had.

S ha tábort járnak is köröttem,
 Nem fél ez én szívem.
 Őh bármi harcon, bármily üldözötte
 Úgy bízom Benne én híven.

Az Úrtól egyet kértem egyre,
 Ma is azt kérem én :
 Lakasson az Ő házában kegyelme
 Eltemnek minden idején.

Az Úr jóságát egyre lássam,
 Szolgáljam templomát,
 Őh az Úr engem az Ő sátorában
 Megóv sok vészes napon át.

Im titkos mélyén sátorának
 Az Úr úgy rejteget,
 S köszálra visz, hogy emelt fővel álljak
 Én ellenségeim felett.

Őh Őt im hadd dicsérjem, áldjam
 Zengő dalommal itt !
 S áldozzam neki az Ő sátorában
 Szent öröm áldozatait.

Uram, hallgass meg, óvj meg engem,
 Könyörgök, epedek.
 Parancsod, ama szent, itt zeng szivemben :
 — Az én orcámat kell keresnetek !

Keresem én a Te orcádat egyre,
 Előlem el ne rejtsd !
 Uram, kegyelmezz és haragra kelve
 A Te szolgálodat el ne ejtsd.

Úgy óvtál mindig támogatva,

Óvj mindörökre, Te ;
Ne távozz tőlem óh, ne hagyj magamra,
Én üdvösségem Istene !

Atyám, anyám ha elhagy engem,
Te magadhoz segítsz.
Segíts utadra, igaz útra lelnem
Rontóim ellenére is !

Oh várd az Urat bízva, lelkem,
Ne törjék meg erőd !
Megerősít ő, csak várd csüggedetlen,
Várd, lelkem, egyre Őt !

Hozzád kiáltok . . .

— 28. zsoltár. —

Hozzád kiáltok, hozzád, Uram, én erősségem.
Kiáltásomra veszteg, óh ne maradj a vészben!
Hisz könyörgésemet ha meg nem hallgatod,
Jaj, olyan leszek én, olyan mint a halott.

Hallgass meg, ha feléd sir esengésem, fohászom,
Ha karomat szentséges helyed felé kitárom.
Ne lökj gazok közé, kik szembe nyájasak
S szivökben csak gonoszt, csak gonoszt fajzanak !

Fizess meg ilyeneknek, óh Uram, úgy fizess meg,
Amiként gonoszságot terveznek, cselekesznek !
A tetteik szerint fizess meg őnekik,
Jutalmát kapja meg, kapja meg mindegyik !

Nem veszik észbe ők szent tetteit az Úrnak
És munkáján kezének ők sohasem okúlnak.

Az Úr megdönti hát mind s veszni hagyja ott!
Áldott az Úr! Az Úr engem meghallgatott!

Az Úr fölvértez engem, Ő erős menedékem!
Szívem csak benne bízott s ő átmentett a vészen.
Örül az én szívem s nagy-áldón hirdetem,
Dalolva hirdetem: — Dicső vagy, Istenem!

Az Úr nagy erőssége ím minden ő hívének.
Fölkentjét az erős Úr, óh hogyne védené meg!
Tartsd, áldd meg, óh Uram, örökre népedet,
Örököd fiait dicsővé úgy tegyed!

Föl, föl, ti hatalmasok!

— 29. zsoltár. —

Föl, föl, ti hatalmasok! Jertek hatalmasok!
Az Úr elé erőt és dicsőséget hozzatok!

Az Úrnak, az Úr nevének hozzatok tiszteletet,
Imádjátok az Urat szentséges pompa közepett!

Zúg, zúg a vizek fölött az Úr szava, az örök,
A nagy vizek ura, Ő, a dicsőség ura, dörög!

Az Úr szava csupa fönség, az Úr szava
[parancsolat
Az Úr megdönti a cédrust, Libánon, cédrusodat!

Mint hempergő buta borjak bögnék a törzsek,
[a porba dülők,
A Libánon és a Sirjon mint fia-orrszarvú bög.

Az Úr szava lángokat ontó, villámos fergeteg —

Megrendül tőle a puszta, Kádes pusztája remeg.

A szarvastehén elveti vemhét, az erdők lombja
[lehull]

S az Úr szent templomában kiki az Úr elé borul.

Az Úr özönvizeknek hánykodó árjain áll,
Megmarad örökkön örökké az Úr, az örök király!

S az Úr az ő hű népét im erőssé teszi,
Megáldja s ad szent, boldog békességet neki.

Óh magasztallak . . .

— 30. zsoltár. —

Óh magasztallak én Uram,
Mert fölemelted lelkemet!
S hogy ellenségem vigadozzék
Énrajtam: Te nem engeded.

Én Uram, örök Istenem,
Tehozzád kiáltottam én
S meggyógyítottál s íme lelkem
Győzött a sírnak éjjelén.

Életre keltett im szavad
És bennem új élet lobog,
Holott úgy kellett annyiaknak
A koporsóba rogniok.

Óh dicsérjétek az Urat,
Ti igazlelkű hívei,
Siessetek nagy, szent kegyeinek
Emlékét dicsőíteni.

Mert hogyha megharagszik is,
 Haragja csak egy pillanat.
 De örök és kifogyhatatlan
 Az áldás, amit osztogat.

Estém még csupa siralom
 S merő öröm már reggelem.
 S én jólétemben felujjongok,
 Már bú sohsem győz lelkemen!

A Te jókedvedből, Uram,
 A szívem úgy erősödik,
 Oh de mihelyt elrejtéd arcod,
 Valómat kínok öldösik.

Tehozzád kiáltottam én,
 Esdés volt éjem-nappalom.
 A sírveremben mi haszon van?
 Hogy sirba kelljen szállanom!

Dícsér-e Téged ott a por,
 Amely a holtból megmarad?
 Oh Uram, hirdeti-e vajjon
 A Te nagy igazságodat?

Hallgass meg, Örökkévaló!
 Könyörülj rajtam, légy velem!
 Nagy kegyelmedből száz siralmam
 Örömmé lobban hirtelen.

Levetköztetted rólam im
 Sok bánatomnak gyászmezt
 És felöveztél irgalommal,
 Áldón borulok le Eléd.

Nagy üdvöm maga énekel,

Nem ajkam, zsoltárt Teneked!
 Nem vesztegeltél! Oh örökké
 Hadd áldlak, Örök Szeretet!

Tebenned bíztam én . . .

— 31. zsoltár. —

Tebenned bíztam én, Uram.
 Gyalázat engem sohse verjen!
 Igazságodban szabadíts meg,
 Hajtsd hozzám a Te füledet,
 Óh, szabadíts meg nagyhamar,
 Erős köszálam légy nekem,
 Légy biztos házam, tarts meg engem,
 Te mentő szirtem és Te, váram,
 Oltalmaz meg szent nevedért!
 Igaz hiveddé ösztökélj
 S a törből, melyet énnekem
 Oly orvúl vetnek, szabadíts ki;
 Hisz erősségem csak Te vagy.
 Kezedbe teszem lelkemet.
 Csak Te válthatsz meg, Uram, engem,
 Igazság erős Istene!
 Hadd gyűlölöm mind, mind a dörét,
 Aki bálványok tisztelője!
 Oh csak Tebenned bízom én.
 Boldog-vidáman örülök
 Nagy jószágodnak, Istenem,
 Mert megláttad nagy bajomat
 S figyelted gondos figyelemmel
 Küzdelmeimben lelkemet
 S nem rekesztettél el soha
 Az ellenségnek bőszen kezébe.
 Engedted, hogy széles helyen

Bizton vessem meg lábamat.
 Oh könyörülj énrajtam, Isten,
 Mert sok, nagy az én aggodalmam.
 Nézd, orcám, lelkem, testem immár
 Bánat miatt hogy odahervadt!
 Bánat miatt az életem
 Hogy elapadt s a sok fohászon
 Mint fogytak el az éveim!
 Erőm bűnömtől de megomlott,
 De elsenyvedtek csontjaim!
 Már oly hitvánnyá lettem én,
 Hogy szomszédaim megutálnak
 És borzad tőlem rokonom.
 És aki meglát künn az uccán,
 Ijedten tovamenekül,
 Felednek engem mint halottat.
 Óh szivekben már nem is élek!
 Olyan vagyok mint tört edény.
 Hallottam, hányszor mint gyaláztak!
 Mindenfelől csak vész riasztott,
 Mert mindahányan egyetemben
 Tanácsot ültek ellenem,
 Hogy lelkemtől megfosszanak.
 Én pedig, Uram, csüggedetlen
 Csak Benned bíztam szüntelen,
 Azt mondván: — Isten vagy, Uram!
 A Te kezedben vannak egyre
 Én életemnek napjai.
 Oh ments meg, Uram, ments meg engem
 Száz ellenségem orv kezéből;
 Oh ments meg engem mindazoktól,
 Akik üldöznek szüntelen.
 Világosítsd meg Uram Isten,
 Rajtam, szolgálodon, arcodat,
 Nagy jóvoltodból tarts meg engem,
 Ne engedj szégyensorsra jutnom,

Hisz segítségül hívtalak.
 Csak a hitetlent sújtsa szégyen.
 Koporsó csak azt fojtsa el!
 Némúljon csalfák hazug ajka
 S mind, aki igaz ellen úgy tör:
 Kevélyen, gúnyos-gáncsolón!
 Oh mily bőséges, mily temérdek
 A Te jóságod, Istenem,
 Amit rejtetten tartogatsz
 A Téged félők öröméül
 S boldogságául mindazoknak,
 Akik Tebenned bízva bíznak.
 Oh ezeket Te odarejted
 Orcádnak védő rejtekébe
 Minden kevély gúny s gáncs elől.
 Elrejtet a Te sátorodban
 Minden házsártos nyelv elől.
 Áldott az Úr, mert nagy csodát tett,
 Irgalma rajtam oltalommal
 Erős városként vett körül,
 Mert szóltam immár csüggedezve:
 — Orcád előtt hát nincs helyem?
 S Te mégis meghallgattad im
 Az én sirásom panaszát!
 Oh szeressétek az Urat
 Minden ti kedvelt fiai,
 Az Úr megőrzi hiveit
 És megfizet minden kevélynek.
 Ti hát, kik Benne bízva-biztok
 Mind-mind nyugodtak legyetek!
 Nyugodt lehet hű szívetek.

De boldog . . .

— 32. zsoltár. —

De boldog, akinek bűne megbocsátva,
Akinek vétkét mentség fedezi !
De boldog, akit az Úr nem talál csalárdnak,
Akinek nincsenek álnok tervei.

Mikor bűnömet még rejtegettem Előtted
Napestig jajok, kínok közepett,
Megkorhadoztak csontjaim, úgy nehezedett rám
Éjjel-nappal a Te súlyos kezed.

Az én tavaszomnak szép üdvösségébe
Tikkasztó nyárnak aszálya úgy szakadt,
Minden bűnömet kitakargattam Előtted
Nem rejtegettem gyarlóságomat.

S megbocsájtottad vétkeim aljasságát,
Minden szent életű hát ezért esdekel
Tehozzád még idején ! — A nagy vizek áradása
Az ilyet bizonyára nem éri el.

Te vagy oltalmam, óh, őrizz meg engem,
Zengesd a szabadítás szent énekét felém :
— Im bölccsé teszek, rávezetlek az útra,
Amelyen járj ; szememmel intlek én.

Ne legyetek olyanok mint ló avagy öszvér,
Mert értelemmel ezek nem értenek.
Ha zabolával, fékkel nem szorítod,
Az akaratodat úgy sem érti meg.

Óh sok-sok a vesződsége a hitelleneknek,
De az Úrban bízót jó sors környékezi.

DOMENICO FETI

DÁVID

Vigadjatok az Úrban, örvendezzetek, ti igazak,
 [az Úrnak
 Óh, dalra, tisztaszivűek! Daloljatok Neki!

Örvendjetek, tiszta lelkek . . .

— 33. zsoltár. —

Örvendjetek tiszta lelkek,
 Az Örökkévalónak!
 A tisztalelkűeknek illik
 Őt magasztalniok!
 Hálátok éneke zengjen
 — Lant, hárfa, tizhúrú hangszer
 Zengésén — tiszteletére
 Új ékes éneket!

Óh szép legyen zenétek,
 Újjongva bújjon a kürtszó!
 Zengjétek: — Színigazság
 Az Úr minden szava
 S szent hűség mind a tette
 Csak helyesség s jogosság
 Kedves Neki . . . Szeretetével
 Telistele mind e föld!

Az Örökkévalónak
 Szavára lettek a mennyek
 És szája lehelletére
 Valamennyi seregei.
 A tenger vizeit egybe
 Ő gyűjti, akárcsak edénybe
 Szegi gyűjtőmedencébe
 Rohanós hullámaikat.

Hódoljon minden az Úrnak,
 E föld valamennyi lakója,
 Mert minden az Ő parancsa,
 Ami lett s ami lesz valaha.
 Ő népek ezernyi tervét
 Megsemmisülésre ítéli,
 Ezerszer megghiúsítja
 Suta nemzetek akaratát.

De az Örökkévalónak
 Örök valamennyi terve.
 Ivadékról száll ivadékra
 Szívének akarata.
 Oh boldog az a nemzet,
 Amely istenéül imádja,
 Az a nép, amely Őneki kedves :
 Választott népe lehet !

Letekint Ő ide az égből
 És látja e föld lakóit
 És ügyel trónja helyéről
 Az ember fiaira.
 Néz, figyel mindvalahányra
 Ő, Ő, aki mindnek a szívét
 Alkotta s aki megérti
 Mind, mind a tetteiket !

Fejedelmet győzelemre
 Nem hadai tömege juttat,
 Nem a maga ereje által
 Győz a nagyerejű hős,
 Csatamén is szabadulásra
 Csak tétova, csalfa segítség,
 Készsége bármi hatalmas,
 Nem bír megmenteni.

De az Örökkévalónak
 Szeme őrködik azokon egyre,
 Akik istenükül imádják
 És esdik szeretetét.
 Szívünk neki bizton örülhet,
 Ha bízunk szent nevében.
 Irgalmazz, óh, Teremtőnk
 Mint Benned mink bízunk.

Hadd áldom az Urat !

— 34. zsoltár. —

Hadd áldom az Urat minden időn.
 Dicsérete zengjen az ajkamon egyre.
 Hadd büszkélkedjem az Úrban, lelkesedve, —
 Hallgassa mind, aki szenved csüggedőn.
 És mindnek gyúljon öröme a lelke.
 Óh jertek, mondjátok áldást énvelem !
 Magasztaljuk mind együtt szent nevét :
 Ím, esengtem az Úrhoz s ő felelt nekem.
 Lelkemről rémek ezreit űzte szét.
 Aki Őrá néz, aki Hozzá menekül,
 Meg nem pirul annak, nem pirul arca !
 Ím ez a szegény fölsírt : Uram, könyörülj !
 S az Úr kegye fölvértezte a harcra.
 Óh, az Urat-félők körül
 Tábort jár az Úr angyalainak ezre
 És oltalmazza, védi őket egyre...
 Ím, ízleljétek jóságát az Úrnak !
 Beh boldogok, aki benne bízni tudnak.
 Féltétek az Urat, hívei, szentjei !
 Aki Őt féli, nem fog elsínyleni.
 Hányszor kell orozslának kölykeinek is
 Éhezve sanyarogniok, —

De aki az Úrban reménykedve hisz,
 Jó nélkül szűkölködni sohse fog.
 Jertek fiaim, hallgassatok engem!
 Istenfélésre hadd tanítsalak!
 Lássuk, ki akar élni egyre szebben,
 Mindjobban örülni a napjainak.
 Gonoszkodásra a nyelvedet sohse adjad,
 Csalárd beszédre sohse nyíljon ajkad.
 Kerüld a rosszat, tégy jót szüntelen!
 Keressed a békességet s azt kövessed.
 Az Úr szeme rajta az igaz szívűeken!
 Füle hallja a Hozzákiáltó keservet.
 De szeme gonosztevőkre úgy tekint,
 Hogy e földről vesszenek ki mind, de mind
 S még emléküik se maradjon az ég alatt.
 Óh, meghallgatja az Úr az igazakat.
 Közel van az Úr a törődött szívűekhez
 És megsegíti a lesújtott lelkűeket!
 Az igaznak sorsa gyakorta keserves,
 De velők van az Úr minden baj közepett.
 Megőrzi őket, minden kis csontjukra is vigyázva.
 Hogy egyetlen porcikájuk el ne törjék.
 A gonoszt elveszti a maga gonoszsága
 S majd bűnhődnek, kik az igazat gyűlölték.
 Az Úr minden hozzá hű lelket fölemel,
 Akik Őbenne bíznak, nem veszhetnek el!

Perelj, Uram, az énvelem perlőkkel.

— 35. zsoltár. —

Perelj, Uram, az énvelem perlőkkel
 S harcolj velők, akik harcolnak énvelem!
 Ragadj fegyvert és segítségemre jöjj el!
 Ragadj paizsot s óh védj meg, Istenem!

Vedd föl dárdádat s ellenségeimnek
Útját rekeszd el s hozzám szólj : Védőd vagyok !
Kudarcot valljon, szégyenüljön mind meg
Mind, aki lelkem ellen agyarog.

Mind, aki rámles rontócselt koholva,
Kullogjon szégyentvallva, pirulón tova !
Rebбенjenek mint szél elöl a polyva,
Kergesse őket az Úr angyala !

Kergesse őket sötét, síkos útra,
Mert ok nélkül esküdtek össze ellenem !
Ok nélkül, orvul, irtó gyűlöletre gyúlva
Vermet ástak s tört vetettek nekem.

Vész rontson rájuk s egyikük se sejtse,
És orv hálójuk magukat ejtse meg !
S amelyet titkon ástak az én elvesztésemre,
Vermőkbe majd ők maguk essenek !

Az Úrnak pedig hadd zengék zsoltosmát,
Ujjongjon neki lelkem s minden porcikám,
Egész valóm hadd vallja: — Ki hasonló Tehozzád,
Óh Örökkévaló ! Hadd vallom dalon, imán !

A gyöngét véded az erősök ellen,
Szegényt, koldust megmentesz megrontóitól,
Hamis tanúk vádolnak olyannal, oh Uram engem,
Amit csak nem is sejtek. Hisz tudod Te jól !

Óh jóért nekem ők rosszal fizettek,
Hogy meggyötörjék, tönkre rontsák lelkemet,
Pedig bajukban rajtok szívem úgy esett meg,
Hogy gyászt és böjtöt ülnöm készítetett.

Sebükre irt mint magaméra kértem,

Aggódva jártam búsan a balsorsuk miatt,
Mintha barátom lettek volna vagy testvérem,
Görnyedtem értök, mint aki anyát sirat.

Ők pedig amint átka rámszúdult a sorsnak,
Örvendve, csúfolkodva csődültek énkörém,
Csődültek mint vad idegenek s csufoltak,
Mintha sohsem törődtem volna övelök én.

És nekemesnek és gyötörnek egyre,
Szelid kérő szavamra csak röhögnek nagyot
S rám vicсорitják fogukat herregve . . .
Uram, még meddig nézed ezt, meddig hagyod ?

Maró foguktól életemet véd meg,
A fenevad kölykektől mentsd meg lelkemet.
Nagy gyülekezetekben hadd áldlak, hadd
[dicsérlek,
Hadd magasztallak roppant néptömeg közepett.

Ne tiporhassanak kárörvendezve rajtam,
Akik ok nélkül im oly ádáz ellenségeim nekem !
Ne hunyorgassanak rám, ha vivódom a bajban,
Akik álnok alaptalanul vádolnak szüntelen.

Óh békességet ők sohsem beszélnek,
Csalárdságot koholnak az ország jámboraira,
Feltájtják szájukat ellenem ők, az igaz ígések :
Ha-ha ! Így kell őt végre szemünknek látnia !

Te, Istenünk mindezt jól láttad ! Óh ne hallgass,
Uram, Istenem, óh éntőlem távol ne maradj !
Jogomért szállj sikra, indulj tetterre, óh hatalmas,
Ítélj pörömben, hisz Te Igazság ős ura vagy !

Igazság Istene, ítélj ime rajtuk,

Kárörömüket vesd rólam, óh, vesd végre le!
Ne vihoghassanak markukba már: Ha-ha, ezt [akartuk!
Ne sziszeghessék: Végre végeztünk vele!

Mindnyáját szégyen és gyalázat érje,
Hogy örülni tudtak balsorsomnak szüntelen.
Szégyen s gyalázat szálljon mindnyájuk fejére,
Akik csak fölfuvalkodtak ellenem!

De az, aki nekem igazamat kívánja,
Örüljön mind ujjongva : Nagy-nagy a mi Istenünk !
Szolgáját Ő boldognak akarja . . . Hála Neki, hála !
Üdv hirdetnünk tanát s Őt dicsőíteni !

Hítetlenek hítetlenségén

— 36. zsoltár. —

Hitetlenek hitelenségén
Töpreng szívem gyötrelmesen,
Nincs ily ember dacos szemében
Istenimádó félelem.

Mert váltig hizeleg magának,
Legjobbna nézi önmagát,
Míg álnokságának hatalma
Csupa gyűlölség, csupa vád.

Csak hamisságok, csalfaságok
A szájának beszédei,
Az intést, hogy jót cselekedjék.
Ő nem akarja érteni.

Csak gonoszságot forral egyre

Agyában minden gondolat,
 Óh meg nem érli ő a rosszat
 És jó úton sosem halad.

Óh én Uram, a Te kegyelmed
 Fölmagasít a mennyekig
 S igazmondásod szabadítón
 A felhőkig terjeszkedik.

Mint hegyeid, úgy áll szilárdan
 E földön szent ítéleted
 És mint mélysége tengereknek
 Valód oly mély: a szeretet.

Te tartod meg, Uram, Teremtőm,
 Az embert és az állatot,
 Óh mily irgalmas, óh mily áldott
 A Te nagy jóindulatod.

Az ember minden nemzedéke
 Szárnyadnak árnyékába vágy,
 Megelégtül gondoskodásod
 Bőségén valamennyi vágy.

Árasztod a gyönyörűséget,
 Mint bő, hatalmas tolyamot
 S a gyönyörűségek vizéből
 Hívőidet megitatod.

Óh Tenálad van minden élet
 Kútfeje, Nálad, óh Urunk!
 A Te világosságod által
 Világosságot láthatunk.

Kik megismertek, híveidre
 Óh terjeszd ki irgalmadat

És igazszívűséged üdvét
Igazaktól meg ne tagadd.

Óh ne tapodjon, ne tiporjon
A kevélyeknek lába rám,
Ártó kezét óh ne emelje
Hű szolgád ellen a pogány.

Kik gonoszságot cselekesznek,
Hadd bukjanak mind sorra csak !
Szédüljenek, roskadjanak le
S többé föl se állhassanak.

Gonoszok hatalmán

— 37. zsoltár. —

Ne bosszankodjál gonoszok hatalmán
Óh mint a fű, elfonnyad az hamar,
Mint pázsit, bármint zöldel, elenyésznek.
Te bízzál csak az Örökkévalóban
S megadja Ő, amit szíved kíván.
Bízd Őrá a te sorsodat, csak Őrá !
S Ő útjaidon majd eligazít.
Napfényre hozza igazságodat
S mint déli ég világlik majd jogod.
Reményed vesd az Örökkévalóba
És várj. S szerencsés útúak miatt
Ne bosszankodjál, se fondorkodókon !
A haragot hadd s a heveskedést.
Ne lobbanj föl, rossz lennél magad is,
A gonosz mind kipusztúl majd magától,
De az Örökkévalóban bízók
Mind megmaradnak, az övék az ország,
Csak kis idő még s nem lesz gonosz ember,

Nézed helyét majd s ő már nincsen ott
 És mind e föld csak jók hazája lesz
 S azok mind békén élnek s boldogan.

Cselt sző a gonosz minden igaz ellen,
 Rácsikorgatja dühödten fogát,
 De az ilyesmin az Úr csak nevet,
 Mert látja, mint jön az Ő napja el,
 Hisz ránthat kardot akárhány gonosz
 S feszíthet íjat, hogy jámbort s szegényt,
 Egyenes úton járót leterítsen,
 De kardjuk csak saját szívükbe szúr
 És megfeszített íjuk eltörik.
 Igazt kevese jobban boldogít,
 Mint nagy kincs gonoszt... Oh, a gonoszoknak
 De gyakran törik belé kapzsi karjuk!
 Igaznak gondját viseli az Úr.
 Törődik Ő, az Örökkévaló
 A gáncstalanul élők életével.
 Az ő javuk megmarad mindörökké,
 Baj idején nem vallanak kudarcot,
 Éhínség napján is jóllaknak ők.
 A gonoszok meg elpusztúlnak, el,
 Mint rétek dísze maga idején,
 Az Örökkévaló megtégedői
 Elenyésznek, mint füst enyésznek el.
 Kölcsönpénzt szed a gonosz s nem fizethet,
 Az igaz meg jóteköny s adakozhat,
 Az ország Isten áldottaié
 És kipusztúlnak átkozottai.
 Az örök Úr a neki kedves úton
 Iggyekvőnek megerősíti léptét;
 Az ilyen, ha elbotlik, nem terül el,
 Mert kézen fogja Örökkévalónk.
 Rég voltam gyermek, vén is rég vagyok,
 De igazat még végkép elhagyottan

Sohasem láttam, sem azt, hogy gyermeke-
 Járt volna már kenyeret kéregetni.
 Az igazszívű mind jótékony is,
 Segít kölcsönnel a rászorulón,
 De van is áldás aztán sarjain.
 Kerüld a rosszat, tégy jót s boldogúlsz.
 Az Úr minden jószándékot szeret
 S nem hagyja el az ő jámborjait,
 Megvédi, óvja őket mindörökké,
 De kipusztúl a rossznak ivadéka ;
 Az ország úgy lesz az igazaké,
 Hogy mindörökké abban lakjanak.
 Igaznak ajkán bölcseség a szó
 S csak jogosságot hirdet nyelve mindig.
 Szívében mindig ott az Úr tana,
 Nem ingadoznak az ő léptei.
 A gonosz mindig ráles az igazra,
 Hogy elpusztítsa orvul, de az Úr
 Cenk kézre az igazt nem engedi
 S el nem ítéli, mikor pörbeszáll.
 Reményed vesd az Örökkévalóba !
 Az Ő útját járd s tiéd lesz az ország !
 Meglátod majd a rossznak pusztulását !
 Óh láttam én már hatalmas gonoszt,
 Terebélyfaként mint terpeszkedett, —
 S alighogy megfordúltam : íme, nem volt.
 S kerestem, ámde már meg nem találtam...
 A feddhetetlent, a becsületest nézd,
 Boldoggá végül mint virúl jövője.
 A cenkek pedig mind megsemmisülnek.
 Gazok jövője : kigyomláltatás.
 Mert csak igazak segítsége Isten,
 Ő erejük, bármily vész idején.
 Ő segítőjük, Ő szabadítójuk.
 Megmenti őket gonoszok kezéből,
 Az Örökkévaló megszabadít
 Mindenkit, aki mindent Tőle vár.

Óh, Istenem, ha büntetsz . . .

— 38. zsoltár. —

Oh, Istenem, ha büntetsz,
Ne haragodban ostorozz!
Ne most fenyíts meg, Uram, engem,
Amikor lelked viharos.

Nézd, mint csapnak belém most
Villámként szörnyű nyilaid,
Mint sújt haragod ökle porba,
Testembe mily sebet szakít.

S gazságaim miatt már
A csontom is mind roncsdarab,
Fejemen bűnök ezre gyűlt meg,
Terhük magamnál súlyosabb.

Sebeim üszkösödnek,
Bűzhödnek bűneim miatt,
Kínokba földig görnyedetten
Vánszorgom végig napjaimat.

Jaj, üszögös a belsőm
S künn sehol épség testemen
Bűnbánatomban összetörten
Bénúltan üvöltözhetem.

Vágyam, sóhajtozásom
Nem titok, Uram, Teneked.
Szívem megháborodott s erőim
Elhagytak s éj födi szememet.

Bajomban félreálltak
Barátaim mind s társaim,

Rokonom is mind messze borzong
Életem kinlódásain.

S akik életemre törnek,
Tört vetnek mindenütt nekem
S aki ártani vágy száz ürtelemmel,
Rágalmaz engem szüntelen.

De mint a süket ember,
Én meg nem hallok szavukat
És szájam minden ő beszédeikre
Mint némáé, szóllan marad.

Mint süketnéma immár
Sehogyssem védekezhetem,
Rád bizom magamat, örök Isten :
Felelsz majd nekik, Istenem !

Mert minek is szerezzem
Kárörömöt nekik jajom.
Akárhogy meginog a lábam,
Ne ujjongjanak bajomon.

Bukásra készen állok,
Hisz kín marcangol egyre, vad.
Oh vallom : tengersok a vétkem !
Jaj, félek bűneim miatt.

De sok-sok ellenségem
Mind olyan, hogy ok nélkül az,
Maga sem tudja egyikük sem,
Gyűlölséget rám mért ajaz.

Jóért rosszal fizetnek,
Rosszal csupa jóért énnekem . . .

Vádolnak, mert igaz útra vágyom.
Ne hagyj el, Uram Istenem!

Ne maradj messze tőlem
S igazságoddal útamon
Oh siess védelmemre mindig,
Segítő, örök Irgalom!

Elvégeztem magamban

— 39. zsoltár. —

Elvégeztem magamban, Istenem,
Hogy mindig hiven járok útamon.
Nyelvemmel, számmal sohsem vétkezem,
Bármint csal minden földi uralom.

S így vesztegeltem hosszan, hallgatag;
A jóról sem beszéltem már soha.
Úgy tűrtém, hajh, hogy rámszakadjanak:
Bú, fájdalom, gond, ezer nyavalya.

S szivemben és lelkemben egy napon
A rejtett tűz fölgerjedt lázasan
S szó csendült végre ismét ajkamon
S az Úrhoz, esdőn, így szállt föl szavam:

— Oh tárd föl nekem, nagy Mindenható,
Oh tárd föl az én végemet nekem.
Hisz életem csak ideigvaló,
Oh mondd, mértéke még hány nap legyen.

Már tengernyivé tetted napjaim,
De ez Előtted mind csak semmi még.

Oh bizonyos, hogy e világon im
Az ember mind csak merő semmiség.

Oh bizonyos, hogy minden ember itt
Csak tűnő árnyék bús módján ha jár,
Hiába fárad, gyűjti kincseit . . .
S jaj, kinek gyűjti? Azt nem tudja már.

Uram, Tetőled hát mit kérhetek ?
Lelkem bizalma csak Hozzád repes . . .
Oh vétkeimtől szabadíts Te meg
S rosszak vádjára engem meg ne vess !

Némán tűrtem, mert Te akartad azt.
Hogy mit tégy velem, azt Te jól tudod.
De fenyitéked sorvaszt, elfogyaszt . . .
Oh múltjék el már rólam ostorod !

Megfedded Te az embert bűneért
S az ő szépségét megemészteted.
Oh annál, kit ily fenyitéked ért,
Haszontalanabb a moly sem lehet.

Hallgasd meg Uram, nagy fohászomat,
Hasson füledbe kinos panaszom !
Amig szememből izzó könny szakad,
Ne vesztegelj, óh örök Irgalom.

Előtted bár csak jövevény vagyok,
Zsellér, miként atyáim sorra mind,
Amitől szívem-lelkem úgy sajog,
Oh vedd le rólam már a bút, a kint.

Oh hadd vehessek még csak kis erőt:
Kegyelmet búzgón köszönni meg.
Csak kis erőt még egyszer, mielőtt
Elmennék, aztán hogy már ne legyek !

Óh, Uram, irgalmad csodái!

— 40. zsoltár. —

Uram, de nagyok irgalmad csodái!
De dúsak kezéd gondosságai!
Óh Tehozzád itt hasonló-e bármi,
Ami jót adsz, mint bírnám elszámlálni,
Több az, mintsem el tudnám mondani.

Nem kell Teneked áldozat s ajándék,
De felnyitottad az én fülemet:
Botorság: bűnért váltságot ha kínálnék,
Oltárodon bármily dús adomány ég:
Hiábavaló! Nem kell Teneked.

Óh vártam az Urat, de várva vártam!
S hozzám hajolt s meghallgatott az Úr,
S kivont fertőmből s már a szörnyű sárban
Nem kell fetrengnem, kösziklán a lábam!
Állok megtántoríthatatlanul,

És új éneket adott ajakamra,
A mi Urunkat hadd magasztalom!
Sokan-sokan figyelnek mind e dalra
S gyúl bennök istenfélés áhítatja,
Istenbe vetett remény s bizalom.

Óh boldog, ki az Úrba így vetette
Reménységét, ily nagyhűségesen,
Ki nem tekintget kevélyszívűekre
S nem álnokokra, kiknek szíve-lelke
Hazugságokkal teljes szüntelen.

És szóltam akkor: — Itt vagyok magam hát!
A sorsom ott, a törvénylapokon:
Hogy cselekedjem szent ajkad parancsát,

Csak Rád tekintsen lelkem, untalan Rád,
A Te törvényed szívemben vagyon:

Hadd hirdetem nagy gyülekezetedben
A Te hűséges igazságodat.
Nem némúl az el ajkamon s ijedten,
Tudod, szívembe én azt sohse' rejtem,
Úgy vallom : mily dús boldogságot ad.

Mily üdv jóságod : gyülekezetedtől
Oh én azt sohasem titkoltam el.
Irgalmad, Uram, nem múlt el szívemről
S tudom, ha rám bármily veszedelem dől,
Hűséged bizton védelmemre kel.

Mert kínok ezre tört rám s annyi vétkem,
Hogy rajtok végig sem láthat szemem,
Több hajam szálainál is. Jaj, érzem,
Elhagy szívem, de Te ott állsz e vészen
S ha tetszik, megmentesz. Ments meg, Istenem !

Csalódjanak mind, kik lelkemre lesnek,
Hogy belém fojtsák, — csúfot valljanak !
Ellenségei én bízó hitemnek
Gazságuk miatt szégyenüljenek meg,
Mind vesszen, aki kínomon kacag.

De akik várnak és keresnek Téged,
Vigadjanak mind s örvendezzenek !
Hirdessék váltig : zengjünk dicsőséget
Az Úrnak ! Ember, a te üdvösséged
Kedves volt neki s megmentette, meg !

Óh énnekem se aranyom, se kincsem —
De az Úr, ím, a gondomat viseli.
Óh gyámolítóm, oltalmam, nagy Isten !

Jóságodat mint, óh mint dicsőítsem?
Óh sohse késsél megsegíteni!

Óh boldog, aki könyörül . . .

— 41. zsoltár. —

Óh boldog, aki könyörül
A nyomor emberén.
Az Úr őt is megvédi majd
A vészek idején.

Az Úr megőrzi s élteni,
Hogy végül boldogúl.
Száz ellensége hasztalan
Les, ront rá álnokúl.

Sújthatja kórság, óh az Úr
Új erőt ad neki.
Új egészségbe tűnnek el
Minden gyötrelmei.

Könyörülj rajtam, óh Uram,
Gyógyítsd meg lelkemet, —
Úgy sírtam föl, — bár óh Uram,
Vétkeztem ellened.

Sok ellenségem hitemet
Vad gúnnyal verte le,
Mondván: Most vége már neki!
És elvész majd neve!

Jaj még látogatóim is
Csak hazudnak nekem.

Ármányt rejt szívük s odakün
Azt szőnek ellenem.

Mind ellenem suttognak ők
Együtt mindannyian
Koholnak gonosz terveket
S így szólnak nagy vígan :

— Átok szállt, Isten átka rá!
Elbukott végre, el!
Óh úgy bukott el végre most
Hogy többé föl se' kel.

Még legbizalmasabbam is,
Ki ette kenyerem,
Még az is im fölemeli
A sarkát ellenem.

De Te, Uram, Te légy velem!
Emelj föl, óh Uram,
Hogy megfizessek őnekik
Majd igazságosan.

Majd ebből ismerem meg én,
Hogy javam akarod,
Ha rajtam majd egy sem kacag,
Mint eddig kacagott.

És megtartottad hívedet
Örökre, Istenem!
Itt állok szent orcád előtt
Erős-épségesen.

*

Urunk, szent akaratodat
Üdv dicsőitenünk.
Örök áldást, magasztalást
Zengjen rá ámenünk.

MÁSODIK KÖNYV.

Mint hús forráshoz a szarvas

— 42. zsoltár. —

Mint hús forráshoz a szarvas,
 Óh, Istenem, Tehozzád,
 Úgy eped egyre a lelkem;
 Úgy szomjazik egyre a lelkem
 Istenre, az éltetőre!
 Óh mikor indulok innen
 Istennek színe elébe?
 Mindennapi kenyerem immár
 Csak nagy könnyhullatásom,
 Sírok éjjel-nappal egyre.
 Mert kérdezik egyre tőlem:
 — Hát hol az az Istened, ember?
 Óh mily keserves egy emlék,
 Ha arra gondolok olykor,
 Rég mint zarándokoltam
 Ünneplők tömegében,
 Mint ballagtam velök egykor
 Uram, házad küszöbéig,
 Ujjongó hálaadások
 Hars hangjainak közepette,
 Ünneplő sokadalomban!
 Mit görnyedsz balga lelkem?
 Mit dúlsz-fúlsz bennem egyre?
 Bízd magadat Istenünkre,
 Óh az én hálaadásom
 Őt áldani fogja nagyon még,
 Mert egyetlen segítőm Ő!
 Uram Istenem, egyetlen Isten!

En Istenem, íme a lelkem,
 Megcsüggedt bennem újra.
 Óh Rád hadd gondolok, Áldott!
 Rád gondolhasson a Jordán,
 Rád gondolhasson a Hermon,
 Rád, Rád, az a nagy, az kis hegy!
 Beszél örvénnyel örvény...
 Te zúgsz zuhogó morajában...
 Hullámaid árja, habja
 Mind átcsapott már rajtam...
 Óh hadd imádkozom hát
 Az életem Istenéhez!
 Íme nappal: Add Uram-Isten,
 Hogy szereteted kísérjen!
 És éjjel: Csupa zsolozsma,
 A Te éneked legyen üdvöm!
 És szólok Istenünkhöz:
 Vad árban Te vagy a szirtem!
 Miért nem mentsz meg engem?
 Miért kell hánytorognom
 Ellenség forgatagában
 Halálos, mély sebet érzőn,
 Amit orv csúfoló gyűlölőim
 Ejtettek rajtam, a cenkek.
 Mindennap kérdeve tőlem:
 — Hol az a te Istened, ember?!

Mit görnyedsz, balga lelkem?
 Mit dúlsz-fúlsz bennem egyre?
 Bízd magadat Istenünkre!
 Óh az én hálaadásom
 Őt még nagyon áldani fogja,
 Mert egyetlen segítőm Ő,
 Uram Istenem, egyetlen Isten!

Óh adj jogot!

— 43. zsoltár. —

Óh adj jogot nekem, Isten!
 Fogd pártomat orv gazok ellen!
 Szabadíts meg, óh szabadíts meg
 Hamisaktól, álnokoktól!
 Én egy oltalmazóm Te,
 Óh porba miért taszítottál?
 Miért kell hánytorognom
 Ellenség forgatagában?
 Világosságodat, Isten,
 S hűségedet, óh, bocsásd rám,
 Azok vezessenek engem,
 Vigyenek föl szent hegyedre,
 Vigyenek szent otthonodba,
 Hogy Isten oltárához,
 Elérjek Istenemhez!
 Hozzá, aki üdveim üdve!
 Hadd dicsőítselek egyre,
 Hadd magasztaljon a hárfám,
 Én Istenem, ős, örök Isten!

Mit görnyedsz, balga lelkem?
 Mit dúlsz-fúlsz bennem egyre?
 Bízd magadat Istenünkre!
 Óh az én hálaadásom
 Őt még nagyon áldani fogja,
 Mert egyetlen segítőm Ő,
 Uram, Istenem, egyetlen Isten!

Hallottuk, mesélték apáink . . .

— 44. zsoltár. —

Úristen, tudjuk, hallottuk, mesélték
 Apáink, mily nagy dolgokat műveltél
 Ős hajdankorban, őseink korában,
 Más népeket Te szent saját kezeddél
 Mint úztél tova innen és helyőkre
 Mint hoztad ide népünk nemzedékét,
 Más népeket mint vertél hontalanná
 És mint juttattad honhoz a mienket,
 Mert országát az nem karddal szerezte
 És harcában nem karja segítette,
 Hanem csak a Te karod, a Te jobbod,
 A Te kegyelmed, mert kedvelted őt már.

Úristen, Te vagy, Te az én királyom,
 Aki Jákobnak diadalt ígértél!
 Veled vertük meg ellenségeinket,
 Neveddel törtük meg mind, aki ránk tört!
 Én bizony nem ijamban bízom immár,
 Tudom, hogy nem a kardom segít engem,
 Hanem Te mentsz meg ellenségeinktől,
 Te szégyeníted meg a gyűlölőnket.
 Óh mink mindig csak Istennel dicsekszünk,
 És nevedet dicsérjük mindörökké.
 Ámde Te minket most eltaszítottál,
 Szégyenre hagytál, nem vagy hadainkkal;
 Engedsz ellenség elől futamodnunk
 S im kifoszthatnak minket gyűlölőink:
 Ott hagysz nekik, mint nyájat, martalékul.
 Népünket népek közé szerte szórtad,
 Eladtál minket, nem is szabva árat;
 Becslésüket, jaj, nem öregbítetted.
 Szomszédok megvetettjévé vetettél,
 Köröttünk mind gúnyt, csúfságot kacag ránk.

Gyászpéldájává löktél más fajoknak.
Minden nép minket fejcsóválva említ!
Gyalázatunkat, jaj, mindegyre érzem,
Szégyen pírába borul egyre arcom
A gúnyolók s a becsmérők szavától
S ellenség ártó vágyának tűrésén.

De bárha mindez ránkszakadt, — imádunk!
Nem feledkeztünk mink meg soha Rólad.
És nem szegtük meg frigyedet, a szentet.
Szívünk utadtól nem idegenült el
És lábunk arról félre nem botorkált,
Bármint löktél is ki vadas vadonba.
Vak sötétségbe bármint borítottál.
Óh, ha feledtük volna Istenünket
Más isten felé tárva ki karunkat,
Tán nem tudná-e az egy igaz Isten,
Szívünk minden titkának ismerője?!
Biz' Érted ölték napról napra minket
És bánnak velünk mint vágójuhokkal.

Óh serkenj föl, mért alszol Uram Isten?!
Óh ébredj már, el ne taszíts örökre!
Mért rejtéd úgy el arcodat előlünk?
S felejtéd, mily nyomor rabszolgaságunk!
Porig mint görnyed lelkünk, a lenyűgött!
S lesújtott testünk mint tapad a földhöz.
Óh, Istenünk, aki rég úgy szeretted,
Kelj megmentőnké, válts meg végre minket!

Költs, szivem, szép dalt !

— 45. zsoltár. —

Költs, szivem, szép dalt, amely zengve zengjen,
Hadd dalolok egy királyról gyönyörű éneket.
Mint legjobb írődeák pennája, úgy dicsőítsen
[a nyelvem,
Óh minden emberfiánál szebb vagy te, egyetlen,
Csupa kedvesség az ajkad, mert Isten örökre
[szeret.

Csatold föl a kardodat én erős, deli hősöm !
Öltözzél díszbe ! Kell, hogy dicsőn viseld
[díszedet !
Szállj harcba az igazságért, óh a szelíd igazság
[szent joga győzzön
S kezed csodát fog tenni minden csatamezőkön,
Diadalmas nagy csodákat a te hős jobbkezed !

Igen hegyes-éles a te nyilaid hegye-éle,
Lehullanak előtted a népek, erőd mindent legyőz.
Nyilaid fúródnak királyi valód ellenségeinek
[szívébe,
Mert trónod, óh Isten fia, örökre szilárd, úgy
[itélisz te . . .
Kormányzó pálcád igazság pálcája, egyenes
[és erős !

Óh szereted te az igazságot s gyűlölöd, ami
[csalfa,
Azért kent föl gyönyörűség olajával Isten, a
[te Istened —
Minden társad fölé . . . Óh mirrha, áloé, kászia
[illatok fuvalma
Árad szét köntösödről, ha elindulsz utadra
Elefántcsontpalotádból pompa s öröm közepett.

S majd Tyrus lánya is eljő s ajándékokkal áldja
S a nép gazdagjai leborúlnak a király előtt
S a király szüze ott benn öltözik ragyogásba,
Vont aranyból van szöve menyasszonyruhája
S csupa ékes himzés . . . Úgy viszik a király
[elébe őt,

S társnőit is, a többi szűzet, aki idekísérte,
Dicső király, im utána beviszik mind eléd.
Viszik nagy örömmel palotád belsejébe,
Úgy tölti vigság üdveinek repesése
A király házának minden teremét.

S atyáid helyett lesznek fiaid s te őket
Mind az egész földön fejedelmekké teszed.
S nemzedék nemzedék után sirba dőlhet.
Megemlékszem nevedről . . . Szól majd a hír
[felőled . . .
A népek örökkön örökké hálát adnak neked]

— 46. zsoltár. —

Csak Isten a mi menedékünk!
Óh, minden erőnk, csakis Ő.

Kelljen bár poklok poklait élnünk,
Ő véd, a szent segítő!

Nem félünk, mégha remegve, rengve
Meg is indul mind ez a föld
S hegyeit beledobja a tengerekbe,
Ránk vésze hiába üvölt.

Csaphatja süvöltő vizeit égig,
Elomolhat orma mind, --
Van öröms árja is, az odafénylik,
Ahol Isten városa int.

Urunk szent vára... Örökre megőrzi,
Úgy él ott, legközepén,
Még éjbe se' buknak büszke tetői,
Örök ott a hajnali fény.

Földszerre nemzetek élete roppan,
Birodalmak csontja recseg, --
De amíg szétzúg az Ő szava onnan,
Már békességesek.

Ha velünk az Úr, hadak Ura, a Minden,
Mily vész rémítene?
Erős várunk minekünk az Isten,
A Jákób Istene!

Jer, lásd az Úr, örök Urad e földön,
Mi mindent rendbe szed!
Tör íjat, kardot zúz, hogy harc ne dühöngjön
S éget sarlós szekeret.

Türtőzzetek immár s térjetek észre!
Istenetek, én akarom!

Az enyém ez a föld s valamennyi népe
S a legfőbb uralom.

Ha velünk az Úr, hadak Ura, a Minden,
Mily vész rémítene?
Erős várunk minekünk az Isten,
A Jákób Istene!

Tapsoljatok . . .

— 47. zsoltár. —

Tapsoljatok, örvendezzetek,
Mind, mind ti nemzetek!
Újjongva dicsőítsétek Urunkat Istenünket!
Mert nincs király mint Ő, olyan dicső!
Az egész világon urakodik ~!
Óh felséges, ha jutalmaz, felséges, ha büntet!

Birodalmak sorsát bízta ránk,
Hajt népeket mialánk,
A mi országunk az Ő kiválasztott birodalma!
Amit Jákobnak, a kedveltjének, adott
Szent büszkeségül, a birtokot
Nekünk őrizte meg! Úgy visz az Úrzengő diadalra.

Óh énekeljetez neki
Újjongva, ti népei!
A királyok Királyának, a mi Istenünknek!
Daloljatez neki, énekeljetez!
Ő nektek is Uratok, Istenetek,
Ő mindeneknek örül, akik Őneki bárhol örülnek.

Királyyá kelt a világ fölé,
Legszentebb trón az Ővé!

Sa népek fejedelmei mind mikörénk gyülekeznek,
 Ábrahám Istenének népe köré,
 Mert minden pajzs itt csak az Övé,
 A mi Istenünké! Ő ura földnek, Ő ura mennynek.

Nagy az Úr . . .

— 48. zsoltár. —

Nagy az Úr, örök Nagyurunk,
 A mi Istenünk, a dicső,
 Ott városában, szent hegyén!
 Mily magasan áll s gyönyörűn
 Az egész föld öröme: ős Sion!
 Mint vigyáz, integet Észak tája felé
 A nagy Királynak székhelye,
 Mert ott lakik Isten a váraiban,
 A mentsvár Ő maga ott,
 Ő, aki mindig oltalom.

Királyok jöttek oda,
 Mind együtt Ellene;
 De látván szent erejét
 Mind bámult döbbenőn,
 Mind megrémült iszonyún,
 Mind elriadt sután.
 Vad rettenetükben őket ott
 Megrázta vad remegés,
 Akárcsak vajúdó nőt a kín,
 Akárcsak keleti szél viharán
 Szétreccsenő Társis-hajók
 Evezőseit a halál hidege.

Amit hallottunk, látjuk is:
 Ott Örökkévalónk!

A seregek Ura, Istene,
 A mi Istenünk, szent városán.
 Fentartja azt örökre Ő!
 Merengünk drága kegyelmeden —
 Itt, templomodnál, Istenünk;
 A Te dicsőséged egészen olyan
 Mint hire, a zengő: szerteszáll,
 Világ végéig szertereng.

A Te jobbod igazsággal teli,
 Örül neki ős Sion hegye!
 Ujjongnak Júda leányai,
 Oly bölcsek a Te ítéleteid!

Föl, emberek, Sion felé!
 És járjátok körül Sion!
 Számláljátok meg tornyait,
 Nézzétek bástyáit soká,
 Járjátok be vártermeit,
 Hogy regélhessetek sokat
 Ivadékaitoknak lelkesen:
 Im ilyen Isten Istenünk,
 A mi nagy Örökkévalónk,
 Aki vezérünk mindhalálig.

Oh hallgassátok ezt meg . . .

— 49. zsoltár. —

Óh, hallgassátok ezt meg mind, ti népek,
 Ti, föld lakói, mind vegyétek észbe,
 Mind egyként, a főrangú s az alantas,
 A koldus és a dús, egyformaképen,
 Mert bölcsesség az, amit mond a szájam
 És értelmesség szívemnek beszéde.

Im fületem most példázatra hajtom
 És hárfazengés halk kíséretével
 Kezdek rejtelemfejtő szózatomba.

Mért nézném vajjon irigy epedéssel
 A gonoszoknak dús boldogulását,
 Amikor álnok megnyomorítóim
 Nagy kincses üdve ragyog körül engem.
 Hisz, akik bízva biznak javaikban
 S nagy jó módjukkal egyre dicsekesznek,
 Testvérüket sem válthatják meg immár,
 Istennek érte váltságdíjat adni
 Nem birnak, — oly nagy-sok a maguké is.
 Hajh, végkép le kell mondaniok arról,
 Hogy életük mindörökké ragyogjon,
 És sirjuk vermét soha meg ne lássák.
 Hisz látniok kell: meghal im a bölcs is,
 Ép úgy, akár az oktalan s a balga ...
 És vagyonát mind, mind másokra hagyja,
 A sir lesz mindnek házává örökre,
 Mind ott lakik majd minden nemzedékük ...
 Még olyan is, aki saját nevéből
 Országokat merészel elnevezni.
 Oh dicsőségben ember nem marad meg,
 A sorsa állat sorsához hasonló,
 Az állathoz, amely elenyészik.
 Im akik csak magukban bizakodnak,
 Így járnak mind s akik hívságaikra
 Oly gőgös büszkék, mind ily véget érnek,
 Megsemmisülnek mint akármely állat,
 Halál az ő pásztoruk ... Továtűnnek ...
 S hajlékuk, hajh, az alvilág örökre.

De lelkeket megváltja mégis Isten,
 Az alvilágból magához vesz engem.
 Ne bántson, hogy más meg tud gazdagodni
 S házának kincse, disze meggyarapszik,

Hisz holtan semmit sem vihet magával,
 Nagy gazdagsága nem követi sirba.
 Dicsőítheti magát életében
 S nagy jóldolában eltelhet magával,
 Mégis megtér majd ősei porához
 S ott napvilágot nem lát egyikük sem.
 Oh dicsőségben ember nem marad meg,
 A sorsa állat sorsához hasonló,
 Az állathoz, amely elenyészik . . .

Az istenek Istene szól . . .

— 50. zsoltár. —

Az istenek Istene szól, íme, népem,
 Oh hallod-e? Óseid Istene szól.
 Zeng egyre, örökre a szózata hozzád
 Az ég valamennyi tájairól.

Im, megjelen Isten a szép Sion ormán
 S szava szerteröpül, szívetekbe röpül.
 Örökhevű lángcsoda lobog előtte
 S forgószelek ezre süvölti körül.

S az egekhez, a földhöz szól az Úr onnan . . .
 S gyúl üdv tüze ég s föld hű szívein . . .
 Gyűjtsétek előmbe a szentjeimet mind,
 Akik áldozat árán frigyeseim.

S átzúg nagy egén a bírói igazság :
 — Meghallgass népem ! Omolj le elélem !
 Neked magamat, lásd, megbizonyítom,
 Hogy én vagyok im Urad, Istened, én !

Nem szól neked ajkam az áldozatokról,

Éghetnek örök máglyák tetején!
 Őh mit nekem aklod ürüje, tulokja,
 S hegyek, erdők vadja! . . . Mindez enyém!

S enyém a mezőn a barom valamennyi
 S a lég valamennyi szárnyasa is,
 Eledelt te nekem sohse áldozz, minden enyém itt
 S elém repes, útam akárhova visz.

De én sohsem élek a hússal, a vérrel,
 Amit oltáramra ontasz egyre nekem.
 Csak hű légy hozzám, az legyen áldozásod —
 Fogadalmad, esküd hamis ne legyen.

Hivj, hogyha lenyüggöz a zord nyomorúság
 S majd kiszabadítalak, Istened, én!
 S te égi kegyelmemet áldva, dicsérve,
 Örök hívemül borúlsz le elém! —

Így szól a hívőkhöz s mosolya elhal,
 Mert feddi már a hitetleneket:
 — A ti ajkatokon nevem szitok, átok,
 Közületek engem egy se' követ.

Ti, ha tolvajt láttok, melléje szegődtök
 És mind a paráznák jóbarátaitok,
 S gonosz, álnok szájakok fecsegésén
 Magatokra is csak szenny hull, csak piszok.

S míg hallgatag elnézlek, hiszitek már,
 Hogy mint ti, olyan vagyok magam is,
 De jön az idő s megkapja jutalmát
 A jó s az igaz, meg a rossz s a hamis.

Elvész, aki engem elfeled, elhagy,
 Nem mentheti azt meg senki, semmi sem.

Üdv áldóimnak! Jó út az útkuk:
Mind hozzám jut azon, aki hívem.

Könyörülj rajtam . . .

— 51. zsoltár. —

Könyörülj rajtam, Istenem!
Irgalmas jóságod kegyével
Töröld el minden vétkeket.

Oh mosson meg szereteted,
Sok vétkemtől tisztíts meg engem,
Hadd legyek immár szennytelen!

Én vétkeket mind ismerem . . .
Óh, minden bűnöm itt előtttem,
Mindegyre előtttem forog,

Teellened, jaj, csúf dolog,
Csak Ellened vétkeztem egyre —
Tetéztem undok tetteket!

Óh igazad van Teneked,
Amikor rámszólsz! . . . Tiszta út az,
Ahogy rajtunk ítélkezel.

De mégse ítélj engem el!
Hisz bűnben születtem s anyám is
Jaj, vétekben melengett.

Mentsd bölcsességre lelkemet,
Hisz megigazulást kívánsz Te,
Szívbelit, mely mindgyógyítóbb . . .

Igéd tisztítson mint izzóp
S maradjak is naptiszta! Moss meg
És hónál fehérebb leszek.

Óh lelkem hadd érhesse meg
Ezt az örömet, ezt az üdvöt!
Üzend, hogy jön már szárnyalón,

Hadd ujjonghasson dúlt valóm,
Amelyet, jaj, úgy összezúztál . . .
Ne nézze bűnömet szemed.

Töröld el minden vétkeket,
Teremts énbennem tiszta szívet,
Újítsd meg lelkem erejét

S ha odaomlok Teeléd
Orcád elől ne űzz el engem,
Óh, el ne hagyj, szent Irgalom!

Add, legyen újra víg dalom,
Óh gyámolíts szent szellemeddel,
Add vissza boldogságomat!

Hadd hirdetem, hogy hol utad!
Tévedteket rá hadd vezessek,
Hogy hozzád mind megtérjenek.

Óh bűntől ments örökre meg,
Urunk, segítőnk, szent Igazság!
Ujjongva óh, hadd áldjalak!

Nyisd ajkamat meg! Dús szavak.
Hirdessék rajta a világnak
A Te magasztosságodat.

Mit Neked oltáráldozat,
Ha lángbahamvadó, ha vérző, —
Egyik sem kedves Teneked.

Hadd áldozom hű lelkemet!
A töredelmest nem veted meg,
Sem szívemet, a bánatost.

Óh hozd Sionra újra, hozd
Kegyelled áldó ragyogását,
Építsd föl Jeruzsálemet.

Majd akkor kedves lesz Neked
Az égő s vérző áldozás is,
Mert hála lesz, őszinte lesz.

Oltárodon majd, óh Kegyes,
Hadd áldozhassunk tulkot akkor
S Te óh, fogadd el szívesen!

Mit büszkélkedel!

— 52. zsoltár. —

Mit büszkélkedel gonoszágaidban,
Elbizakodott?!
Azt hiszed, Isten béketűrését
Határtalanná nyújthatod?

Bajt gerjeszt egyre mindenütt a nyelved,
Az éles-hegyes.
Mint megcsuszamló ujonnan kifent kés,
Orv-észrevétlen megsebez.

A rosszat sokkal inkább szereted Te,

Mintsem a jót.
 Oh sohasem visz igaz beszédre;
 Csak hazugságra visz valód.

Majd meglakoltat Isten érte örökre,
 Akárhova bújsz,
 Kizavar sátradból, kiszakít majd
 Élők honából s porba zúz.

Az igazlelkű pedig, Isten tisztelője,
 Ilyent ha lát,
 Csak nevel rajta: — Ime, a férfi,
 Aki nem Istenre bízta magát.

Erősségül nem Istent imádta,
 De saját javait!
 És gonoszsága nagy hatalmát . . .
 Lám, így öl a csalfa hit.

Isten kertjében mint viruló olajfa
 Növekszem én . . .
 Bizom Isten szeretetében,
 Ő önt erőt örökre belém.

Uram Istenem. áldva áldlak mindörökre,
 Hogy szived így áld.
 Reménykedem Tebenned, csak Tebenned,
 Mert jó vagy minden hived iránt.

Azt mondja a balga . . .

— 53. zsoltár. —

Azt mondja szívében a balga halandó :
Nincs Isten ! — Romlott ez a világ.
Nincs, nincs itt már, aki jól cselekednék,
Az emberek undok haramiák.

Lenézett egykor Isten az égből,
Lenézett földje fiaira,
Hogy látná, bölcseszü van-e közöttük,
Van-e még, aki néki hűszivű fia.

De elhajlott valamennyi az Urtól,
Járt eszeveszetten mindvalahány.
Oh már nem akadt, aki jól cselekednék,
Egyetlen egy sem a földi tanyán.

Vagy nem eszelős-e mind a halandó,
Aki álnokságra vetemedett,
Hogy elfogyassza népem erőit,
Akár valamely falat kenyeret ? !

Oh mind ez az álnok, cenkszivű fajzat
Még sohse borúlt le Isten előtt,
Csak ott félt mindig nagy remegéssel,
Ahol félsz nem vett máson erőt.

Ne remegj, ha igaz vagy, ily gonoszoktól !
Járhatnak táborot ellened itt.
Oh elszéleszti, elszórja Isten
A gonoszoknak tetemeit.

Ne félj, megszégyenitheted őket,
Már életükben megsegít Ő.
Már életükben utálatosokká
Bélyegzi meg őket az Úr, a dicső.

Oh vajjon mikor száll le Sionról
 Megmentőd, Izrael, mikor jön el?
 Ha megtöri népe bilincseit Isten,
 Majd ujjong akkor Jákob s Izrael.

Uram Isten . . .

— 54. zsoltár. —

Uram Isten, segíts meg neveddel,
 Hatalmaddal mentsd meg jogomat!
 Uram Isten, hallgasd meg imámat,
 Méltasd gondra az én gondomat.

Mert rámtörnek idegenek egyre,
 Orv, erőszak kegyetlenjei;
 Leigáznak, életemre törnek,
 Szent nevedet egy sem ismeri.

Te vagy Uram, egyetlen segítőm,
 Lelkemet Te megoltalmazod,
 Rontó átkuk rájuk visszaszáll majd,
 Szerteszórja őket hű karod.

Örök Jóság, szent nevedet áldva
 Óh, mily üdv lesz áldoznom neked.
 Megmentőmnem, — s néznem majd nyugodtan
 Bizton, minden ellenségemet.

Figyelmezz, Uram . . .

— 55. zsoltár. —

Figyelmezz, Uram, imádságaimra,
 Óh el ne fordúlj könyörgéseimtől.

Nézz rám ! Hallgass meg ! Kesergőn bolyongok,
 Panaszlom sok vad ellenségem álkát,
 Mint fenyegetnek gaz nyomorgatóim,
 Rágalmat, rontást mint zúditanak rám,
 Megdühödötten mint gyilkolnak engem !
 Remeg szívem s halálos félelem ráz,
 Félelmek járnak át és remegések
 És borzadás borít el s csak fölesdek :
 Óh, bárcsak volna szárnyam mint a galambnak,
 Hogy elrepüljek messze, valamerre,
 S megpihenhetnék ! Óh, de messze szállnék !
 De elbujdosnám bármi pusztaságba,
 Bárhova, ahol menedéket lelnék !
 Csak el ebből a szélvészéből, viharból !
 Óh rontsd meg, Uram, nyelvüket s zavard meg,
 Mert látom, csupa viszály és erőszak
 Les városunkra, ott setteng körölte,
 Jaj, éjjel-nappal falai tövében,
 Belül pedig nyomorgás, jogtalanság,
 Belül, jaj, csupa romlás réme bújkál
 És elnyomás és csalfaság hatalma
 El nem tűnik zsivajgó piacáról.
 Mert engem, óh, nem ellenség gyalázott,
 Azt elszenvedném, — óh nem gyűlölőim
 Kevélykedése, őket elkerülném ;
 Hanem, hogy te is, magamfajta, bántasz,
 Társam, meghittem, akivel bizalmas
 Kettesben minden tervemet közöltem,
 Akivel együtt szoktam járni mindig
 Isten házába, nagy sokadalomban . . .
 Halál borítsa árnyékába őket
 S mind élön hulljon majd az alvilágba,
 Mert bűnt rejteget házuk s szívük egyként !
 Én Istent kérem s ő megsegít engem.
 Fölsirok este, reggel, délben esdőn
 S ő meghallgatja panaszom sirámát,

Tusám vészéből épnek szabadít meg,
 Pedig, jaj, sokan törnek egyre énram!
 Meghallgat Isten — Ő, az ősidőktől
 Mindörökké ítélő — megalázza
 Mind, mind, akik nem tudnak, nem akarnak
 Megigazulni s nem tisztelik Istent.

Óh, aki kezét rám emelte, énram,
 Meghitt társára, bizony frigyszegő az.
 Im ajka vajnál simább s szava lágyabb
 Olajnál, pedig mind éles, hegyes kés.
 De bizd te csak az Örökkévalóra
 Ily terhedet mind. Ő gondviselőd lesz:
 Nem tűri, hogy az igaz meginogjon.
 A gonoszt pedig, Uram, Istenem, Te
 A pusztulásnak mély vermébe döntöd.
 A vérengzők s a csalfák el nem érik
 A rendes korú életnek felét sem . . .
 Én bizva bizom Benned, Örök Isten!

Könyörülj rajtam . . .

— 56. zsoltár. —

Könyörülj rajtam, Istenem,
 Mert mindenek csak megtipornak,
 Harc vésze környez szüntelen.

De törhet dühe rám gazoknak,
 Óh indulhat bármennyi rám,
 Még messze az, hogy meginogjak!

Hisz Benned bírom, áld imám,
 Dicsekszem: Isten frigye véd meg!
 Óh Isten azt megszegi tán?

Istenben bízom, sohse félek.
 Halandó árthat-é nekem ?
 Fejemre vészt bármint idéznek!

Óh minden tervük ellenem...
 Összeesküsznek, lesbe állnak,
 Orvúl kísérnek szüntelen.

S odalöknének a halálnak...
 Sujtsd bűnüket! Fejükre szálljon,
 Hadd vesszenek, hisz oly galádak!

Te megszámláltad bujdosásom
 Bús napjait... Gyűjtsd könnyemet
 Tömlőkbe s óh tarts egyre számon...

Majd meghátrál a gyűlölet,
 Ha Téged hívlak, Uram Isten!
 Mert óh, hadd dicsekszem Veled!

Veled s igéddel! Benne hinnem
 Vigasz már, örök kegyelem,
 Imádlak... S okom félni nincsen.

Ha te védsz, ki árthat nekem?
 Óh amit Teneked fogadtam,
 Mily üdv lesz teljesítenem!

Mint áld majd minden áldozatban.
 Hálám, hogy védett szent erőd
 S a halál nem birt győzni rajtam.

S úgy óvtál, éjben lépkedőt.
 Hogy ne botoljon soha lábam
 S járhaszak szent orcád előtt
 Az élet világosságában!

Könyörülj rajtam . . .

— 57. zsoltár. —

Könyörülj rajtam, Isten,
 Könyörülj végre rajtam.
 Hisz én csakis Tenálad
 Keresek menedéket,
 Csak a Te szárnyaidnak
 Árnyékában találhat
 Oltalmat árva lelkem,
 Amíg el nem vonúlnak
 A rémes veszedelmek . . .
 A magasságos Istent
 Szólitom, az Egyellent,
 Aki jobb sorsra visz majd.
 Leküldi Ő a földre
 Szeretetét s hűségét
 Leküldi az egekből,
 Hogy engem megsegítsen,
 Amikor ím gyaláznak
 S amikor megtipornak,
 Óh az én lelkem itt lenn
 Oroszlánok között van,
 Lángnyelvűek között kell
 Fetrengnem elesetten.
 A foguk dárda és nyíl,
 A nyelvük meg kifent kard...
 Mutakozzál meg, Isten,
 Egek fölé magaslón
 S ragyogjon dicsőséged
 Az egész földre szerte.

Jaj, hálós tört vetettek
 Az én lábamnak orvul,
 De bele ők akadtak —
 És nekem vermet ástak,

De bele maguk estek.
 Nyugodt már szívem, Isten,
 Oh szívem oly nyugodt már,
 Hadd áldlak énekelve
 És lelkes zeneszóval!
 Oh ébredj, büszkeségem,
 Ébredj, te lant, te hárfa,
 Hadd keltsem föl a hajnalt!
 Oh Uram, hadd imádlak
 Minden nép hallatára!
 Hadd zengek dalt Terólad,
 Dalt minden nemzeteknek;
 Dalt nagy szeretetedről,
 Mint árad az, ameddig
 Csak terjedez a mennybolt —
 S hűségéről, a szentről,
 Amely oly messze ér el,
 Akár felhőknek útja.
 Mutakozzál meg, Isten,
 Egek fölé magaslón
 S ragyogjon dicsőséged
 Az egész földre szerte.

Hatalmasok!

— 58. zsoltár. —

Hatalmasok, hatalmasok,
 Valóban az igazságot, a némát szólaltatja-e meg
 Pártatlanúl, hajh, tudtok-e ítélni [szavatok?
 Ti, emberfiai, embernek fián?

Hisz már szívetek, jaj, már szívetek
 Mélytitkú kohója is egyre nem álnoksággal telik-e
 [meg?

Nem erőszak-e tán : ahogy országot kormányoz
[öklötök ?
Nem bűn-e, amit kezetek mérlegre lök ?

Óh aki gonosz, jaj, aki gonosz,
Már mind születése óta az, ölbeli napjai óta
[csak árt, hazudoz.
Ott setteng mindenütt s jaj, ha beleütközl !
A mérge mint a kígyó mérge öl.

Mint vipera, mint süket vipera,
Mely elrekeszti fülét, hogy bűvölést ne kelljen hal-
Avatottan ígéző kígyóbűvölők szavát... [ania,
Gonoszok hatalma mind épp oly galád.

Uram Istenem, Uram Istenem,
Tedd, add, hogy undok szájuk ezer foga kitö-
[redezzék hirtelen ;
Ha kígyó, ha oroszlán kölyke, ha más fenevad...
Már zsenge korukban üsd ki fogukat !

Gonosz hatalom, gyilkos hatalom
Valamennyi apadjon el, mint víz, ha szertefolyik
S ha ölne vagy életét kell oltalmaznia, [homokon.
Kifeszülő iján törjön el nyila.

Vesszen mint fű, mint korcs útszéli fű
Elfonnyadón s úgy vesszen, ahogy vész nyálkává
[csiga, kocsonyaéletű,
S mint koraszülött nem lát, vagy vakondok napot :
Soha fényt ne lásson már az átkozott.

A bogáncs tövisét, a bogáncs tövisét
Ha friss, ha aszú, mielőtt bográcsaitokba hullna,
[vihar veri szét . . .

Örül az igaz, ha látja, lakolnak a gonoszok ! Üdv
Ha vérüktől a lábát megfürösztheti. [neki,

Óh igazlelkűek, igazszívűek, [híveinek.
Majdszóltok: mégis csak gyümölcsös az élete Isten
Van, óh bizony van Isten, mindenek elhihetik !
Ő mind e földön bölcsen ítélkezik.

Oh, ments meg Isten.

— 59. zsoltár. —

Oh, ments meg Isten, ellenségeimtől !
Oltalmazz álnok támadóim ellen !
A jogtipróktól, Uram, szabadíts meg,
Vérszomjasoknak ne juttass kezére,
Mert im lelkemre lesnek mindenünnen,
Jaj, nagygyerősök sereglenek össze
Én ellenem, bár nincs is semmi vétkem,
Nincs bűnöm s tudják ők ezt, — örök Isten,
Mégis sűrögnek, nagyban készülődnek,
Hogy rám törjenek, rám a büntelenre.
Oh serkenj föl már ! Állj óh, végre mellém,
Oh vizsgálj végig mindezt, szent Igazság !
Te örök Isten, Ura Izraelnek,
Te, seregeknek Ura, kelj föl immár ;
Hogy megbüntesd mind ezt a sok hitetlent !
Oh ne kegyelmezz nekik, Uram Isten,
A hűtleneknek, az árulkodóknak !
Mint éhinségben vonító kutyák majd
Koldulják végig a várost hiába !
Im szájuk csak úgy csattog ! Csupa pengét
Sziszegtet ajkuk. — Azt hiszik : Ki hallja ?
Te pedig nevetsz rajtuk, örök Isten —
És csúffá teszed mind e nemzedéket,

Hatalmas Uram, én Rád várok egyre,
 Mert csak az Isten mentsváram! Kitarúl
 Elém kapúja szent szeretetének.
 Oh tudom én, majd megengedi Isten
 Meglátnom még a rámleselkedőket!
 Én Istenem, ne tüstént öld meg őket!
 Népem mindezt még soká ne feledje!
 Hatalmad verje őket bujdosókká.
 Alázd meg őket, Istenem, Te pajzsunk!
 Majd saját gögjük ejtse törbe őket
 Mindazért a sok átkozó beszédért
 S hazudozásért, amit szájuk ontott
 S úgy büntesd majd meg őket haragodban,
 Hogy soha többé ne árthassanak már.
 Mint éhínségben vonító kutyák majd
 Koldulják végig a várost hiába!
 Csatangolnak majd eledelt keresni
 S mert nem találnak, virraszthatnak éhen!
 Én pedig zengek dalt a Te erődről
 S ujjongok reggel szent szeretetednek,
 Mert Te mentsváram voltál s menedékem.
 Még minden napján veszedelmeimnek.
 Én erősségem, oh hadd énekeljek
 Terólad; mert az én váram csak Isten,
 Ó, Igazságnak lelke s szeretetnek!

Oh Isten, méltó haragodban . . .

— 60. zsoltár. —

Oh Isten, aki méltó haragodban
 Elszélesztetted népedet,
 É nagy világon elhagyottan
 É nép nem élhet Nélküled.

Aki e földet úgy megrendítetted
 S úgy választottad kétfelé,
 Oh hogyha végtelen kegyelmed
 A pusztulót megmentené!

Vészekkel terhes idők szele szárnyal
 A szerteszórt bús nép felett.
 Ittad rettegetés borával
 Megbotlott nemzetségedet.

De mindig volt még hősöd, aki áldva
 Tekintett a porból Terád.
 S kezébe nem adtad hiába
 Az igazságnak zászlaját.

Bűnbánóan néz Rád ime ősi néped,
 Remegve szent valód előtt.
 Oh szabadítsd meg végre, védjed
 Sok ellensége ellen őt.

És szólott Isten ő szent örömében :
 Hadd teljék kedvem végre itt !
 Fölosztom Szíkhemet s fölmérem
 Szukkót völgyének földjeit.

Enyém Manassze, s vajjon nem enyém-e
 Gileád, a dús tartomány!
 S Júda törvényem erőssége
 És Efraim a koronám !

És tart Moáb élém mosdó medencét
 S Edomra vetem sarumat
 S Filiszteán győzelmem zeng szét :
 Örvendezz ! én vagyok Urad !

De mindezekbe a nagy városokba

Ki vigye a te népedet?
Edomig harcból harcba rontva!
Hogy menjen ő Tenélküled?!

Oh Isten, aki népedet elvetted
S magára hagytad seregét,
Ez a nép csak Tehozzád esenghet,
Hogy újra megsegítenéd.

Hívságos minden emberi segítség,
Oh csak Tebenned bízik ő!
Hogy ellenét megsemmisítsék
Villámaid, Te szent, dicső!

Dávid fohászkodik.

— 61. zsoltár. —

Óh Istenem, halld, hallgasd meg imámat!
Könyörgésemre óh, figyelj!
Föld végéről sír Hozzád ez a bánat,
Szívemet izzó vágy emészti el.

Emelj, ments magas sziklafokra engem,
Én magam el nem érhetem.
Te vagy mentsvárom minden vészek ellen,
Szent védőtornyom vagy nekem.

Hadd lakjam mindig a Te sátorodban,
Bujtass el szárnyad rejtekén,
Hisz kedves neked az én fogadalmam
S óh soha meg nem szegem én!

Ha már neved leghívebb tisztelői
Örökségét adtad nekem,

Tetézd a király napjait, hogy ősi
Életkort érjen földeden!

Szent színed előtt hadd kormányozhassa
Nagy-nagy sokáig népedet,
Rendeld, hogy mindig bölcs legyen hatalma
S őrizze hűség s szeretet.

Igy zengjen dalom Rólad, örök Isten,
Míg napom le nem áldozik
S amit fogadtam, híven teljesítsem
Nap-nap után mindholtomig.

Csak Isten . . .

— 62. zsoltár. —

Csak Isten lehet biztató reményed,
Segítést, lelkem, én csak Tőle várok,
Csak Ő lesz mentő szirtem, váram, őrzőm,
Hogy semmiképen már meg ne inogjak.
Még meddig törtök énrám annyian Ti,
Nekem rohanva gyilkos indulattal,
Mintha már úgyis omló, gyöngye fálnak
Esnétek neki, dűlő kerítésnek!

Jaj, ilyenek csak azon tanakodnak,
Hogy fenköltet mint lökjenek le, mélyre!
Mind hazugságot kertel, szájuk áldó, —
De bensőjében valamennyi átkoz,
Megnyugvást, lelkem, csak Ő, Isten adhat
Csak tőle jön majd, amit vár reményem;
Csak Ő lesz mentő szirtem, váram, őrzőm,
Hogy semmiképen már meg ne inogjak!
Csak Istennél a segítség s dicsőség!

Erős sziklám és jó oltalmam Isten.
 Bízhattok Benne mindenkor Ti, népek.
 Csak tárja föl kiki szívét Előtte,
 Óh, Isten mindünk legjobb menedéke.
 Embernek fia bizony mind: lehellet,
 Csalárdság mind a férfi nemzedéke,
 Oly semmiség a mérleg serpenyőjén,
 Hogy lehelletnél könnyebb . . . Tovaillan!
 Ne bizzatok Ti a zsarolt javakban!
 Jaj annak, aki rablott kincsre büszke,
 Ily szerzeményre, — ha mégúgy gyarapszik —
 Ne támaszkodjék soha senki terve!
 Megmondta egyszer Isten s újra s újra
 Hallottam: Nincs más hatalom, csak Isten!
 Uram Tied a szeretet hatalma,
 Tetteik szerint fizetsz mindeneknek!

Kereslek!

— 63. zsoltár. —

Óh Isten, az én Uram, Istenem vagy . . .
 Kereslek! Téged szomjaz a lelkem.
 Kereslek! Hozzád eped a testem.
 Mint izzó-száraz pusztaságban
 Vízért sivárog a tikkadt élet.
 Így várlak egyre a szentélyedben,
 Hadd láthatnálak végre meg immár
 Hatalmadban, dicsőségedben.
 Szereteted életnél drágább
 S hogy Téged dicsőíthet ajkam
 S hogy szájam áldhat mindhalálig.
 Mily üdv kezemet dicső nevedben
 Feléd emelnem az egekre
 S ha dalom ujjongón dicsérhet

Mintha dús, kövér lakomával
 Telnék el szívem-lelkem akkor.
 Rád gondolok én, még ágyamon is Rád!
 S Rólad gondolkodom, őrt ha állok,
 Mert segítségem csak Te voltál...
 Ujjongok szárnyaid árnyékában,
 Hozzád ragaszkodik egyre a lelkem,
 Óh támogatóm nekem egyre a jobbod;
 De akik engem a sírba kívánnak,
 Majd magok omolnak a föld mélyébe.
 Sakálok martaléka lesz mind!
 A király azonban örül Istennek
 S aki esküszik Rá, mind Vele dicsekszik...
 A hazugok ajka pedig bezárul.

Oh, halld meg, Isten...

— 64. zsoltár. —

Óh halld meg, Isten, panaszom szavát!
 Óvj meg ellenségsejtő rettegéstől.
 A gonoszok ezer törét hadd ugorjam át;
 Segíts, ha igazságtiprók hada felém dől.

Rám nyelvüket, mint kardot, úgy fenik,
 Feszítik íját keserű dühöknek...
 S az ártatlanra orvúl rálő mindegyik
 Nagyhirtelen... Óh, nem sejtí, akit megölnek.

S elbizakodnak egymás gaz szaván
 S már nyíltan mondják: Tört kell neki vetni!
 S kacagnak: Hisz ki látja?! — S mindahány
 Nagy gonddal új meg új fortélyt eszel ki.

Hajhó! A mi eszünkön túl ki jár? —

De mély az igaz férfi szive-lelke.
 S im őket sebzi nyíl és azt Isten lövi már...
 S belebuknak a maguk nyelve bogozta cselbe..

S aki látja mindezt, mind eszmélni kezd
 S megfélemletten nézi mind s csodálja
 És hirdetik: Isten, Isten teszi ezt!
 Igazság mindig az ő bíraskodása.

Istennek mindig örülhet a tisztaszívű,
 Istennél mindig oltalmat találhat,
 Dicsekedhetik Ővele mind, aki jó, aki hű,
 Dicsérje Őt örökké hála és csodálat!

Csak Téged várjunk . . .

— 65. zsoltár. —

Csak téged várjunk mindig, csendben, nagy
 [nyugodtan
 Tiéd, óh Isten, minden dicséret Cionban.
 S amit fogadtunk, óh mily jó megadnunk ott Neked.
 Oda menjen Hozzád minden igyekezet!
 Óh meghallgatsz Te minden, minden imádságot.
 És vétkeinket, még ha meg sem bírjuk vallani,
 [megbocsátod.
 Be boldog, akit Te kiválasztasz, Istenünk,
 Hogy pitvarodban lakjék! — Óh, ha ott lehetünk
 Mily üdv eltelnünk házad szépségével,
 Templomod szentségével! — Óh mily boldogítón,
 A Te igazságod, mi szabadító Istenünk. [vezérel
 S óh, mily csodálatosan felelsz Te minékünk!
 Te, minden földek s tengerek minden határainak
 [birodalma,
 Aki szent hatalmadat szétsugaraztatod égi s földi

Akinek erőd szilárdná állította a bérceket [utakra!
 S aki a tengerek vad háborgását megcsende-
 [sítgeted
 S a népek háborgásait is mint hullámok zúgását...
 Fél minden a Te jeleidtől! Esdön néz az egész
 [világ Rád
 S Te népeit óh megörvendezteted legmesszebb
 [végeig,
 Adsz szép, jó reggeleket s adsz szép, jó esteleket
 [nekik,
 Óh, mindig gondját viseled ennek a földnek;
 Megöntözöd, bőséggel öntözöd meg
 Isten patakjainak termékenyítő vizeivel
 S adsz mindenknek dús gabonát. Óh gondod
 [e föld sorsát úgy rendeli el:
 Megitatsz te szomju barázdát, tikkadt pusztaságot,
 Záporral porhanyítod rögeit s a termését meg-
 [áldod.
 Jóságod az évet öröm-koronával ékesíti meg...
 Ösvényeid kövér áldástól csurrannak meg s az
 [csepeg
 Még legkisebb pázsitszigetén is izzó sivatagoknak
 S körül a halmok, a dombok duskálón víga-
 [doznak...
 S a mezők betakaródnak nyájak ezreivel
 S gabonába burkolóznak a völgyek... S minden
 [ujjong, minden énekel.

Óh zengj riadót...

— 66. zsoltár. —

Óh zengj riadót te föld, te egész föld!
 Öröm riadója zengjen Isten tiszteletére!
 Dicsőítést daloljunk szent nevének,
 Magasztalásunk Őt ujjongva dicsérje!

Mondjátok az Úrnak: Mily csodás a Te munkád!
 Nagy erődért, óh, még ellenségeid is hízelegnek.
 Leborúl az egész föld fia előtted
 És áldva áld és hálát zeng nevednek.

Óh jertek, Isten tetteit csodálni!
 Mily legméltóbb Ő minden emberfia tiszteletére!
 Tengerből szárazföldet, folyamon gyalogösvényt
 Mint épített; óh, áldjuk az akkori örömmel érte!

Uralkodik hatalma mind az egész világon.
 Szeme minden népre figyel s jaj a pártütőknek!
 Soha egy sem ér célt! Őt áldjátok mind ti népek!
 Dicsőítsétek! Általa lesztek boldog erősek.

Ő adott az életnek vissza minket!
 Nem engedett elveszni, ha jártunk tántorodóan!
 Óh megpróbáltál minket, Isten, egyre tisztítottál,
 Mint szoktak ezüstöt megtisztítani hét kohóban.

Juttattál sokszor kelepcébe minket.
 Vetettél gyakran hevedert derekunkra,
 Tettél nyakunkba halandót zsarnokunkká
 És löktél tűzbe, vízbe... De megszabadítsz újra!

Házadba hadd megyek égőáldozatokkal,
 Minden fogadalmamat, óh, hadd váltom be, örökl
 [Isten
 Amit csak ígért Neked ajkam kárhozatomban
 És szájam csak kimondott, mind hadd teljesítse:n!

Hozok égőáldozatúl nagy, kövér barmokat majd,
 Óh, áldozok ékes tulkot bakokkal egyetemben
 S majd jertek s majd halljátok, elbeszélem
 Oh, Isten hívei, nektek: mint segített Ő engem!

Őt hívta szájam, a nyelvemen dicsérete zengett...
S az én Uram, óh, meghallgat-e tán, ha szívem
[vágya sanda ?

De Ő bizony mind meghallgatta imámat,
Figyelmezett az én bús könyörgő szavamra.

Óh áldott, áldott, mindörökre áldott
Az Úr, örök Istenünk ! Óh ki segít, ha Ő nem ? !
Hadd áldom Őt, aki hajtott esdekléseimre
S az Ő kegyelmét ím meg nem tagadta tőlem.

Arató zsoltár.

— 67. zsoltár. —

Kegyelmezz Isten, minekünk,
Óh áldj meg, sorsunk Ura, minket !
Szent orcád felénk tündököljön,
Hadd láthassuk meg útadat e földön
S hogy segítséged honnan inthet.

E föld valahány nemzete
Mind Téged áldjon, dicsőítsen !
Ujjongjon Neked szíve-lelke,
Hogy páratlan' bíráskodol Te egyre,
Vezére minden népnek, Isten !

E föld mindannyi nemzete
Óh, mindörökre áldva-áldjon.
Dús termését e föld megadta,
Áld minket Isten, áld örök hatalma,
Tiszteljék minden földi tájon !

Kelj tette, Uristen !

— 68. zsoltár. —

Kelj tette Úristen, örök Urunk,
Futamodjanak meg ellenségeid immár,
Verd, oszlasd szerte orv hadukat,
Mint oszló füstöt ! . . . Minden gonoszok
— Mint tűz elől elolvadó viasz —
Megsemmisüljenek Isten előtt !
Az igazak pedig örvendezzenek,
Ujjongva örüljenek Isten előtt !
Vigadozzanak nagyholdogan !

Óh énekeljete ! Énekeljete Istenünkről,
Zengjete égbezengőn neve magasztalását,
Dicsőítsete a fellegek útjain átrobogót !
Daloljátok nagy szent nevét : Óh Örökkévalónk !
Úgy örvendezzete Őelőtte mind !
Árváknak atyja Ő és gyámola özvegyeknek
Szent mennyei hajlékában, a mi Istenünk.

Ő vezeti, Isten, a hontalant haza,
A rabság fiait Ő szabadítja meg,
Csak az elpártoltak sorsa örök sivatag.

Óh Isten, amikor ott lépkedtél valaha
Ős néped élén s törtettél előre
A sivatagba, óh mint rengett akkor a föld,
Az egek is, óh, mily záporozva zuhogtak.
S egyszerre im ott a Sináj hegye Isten előtt . . .
És hintesz, Isten, áldó permetetet,
Kiszáradt földed üdülve üdül meg attól
És vándoraid hada megtelepedhetik ott.
Oh, jóságodban, Urunk mindig segítettél Te a
[szegényen..

És üzen az Úr s temérdek az üzenetvivője,
Im nagy hadak királyai szertebolyongva bo-
[lyongnak
S a háznak asszonya osztja, osztja a zsákmányt.
Ti, mégha cserények táján kellene is feküdnötök,
Lennétek mint galambnak ezüstös csillogású
[szárnya,
Mint galambszárnynak zöldesarany fényt játszó
[tollai . . .

Mikor Mindenhatónk szétszórta ott a királyokat,
Úgy porzottak szét, mint a hó a fehérlő Szal-
[monon . . .

Istennek hegye a Bászán hegye, kúposormú nagy
Hejh, kúpos ormú hegyek, ti többiek, [hegy az.
Épp arra a hegyre miért sandítotok,
Amelyet Isten úgy kívánt meg trónja helyéül?
Bizony ott lakozik majd, ott Ő mindörökké!
Óh Isten szekere sok húszezernyi, sok-sokezernyi!
S velők van akár a Sinájon, a szentélyében az Úr!
Fölszálltál nagy magasba s ejtettél foglyokat,
Fogadtál embereket kincs-ajándék gyanánt.
Még elpártoltak is ottlakhatnak az Örökkévalónál,
A mi Istenünknel, a mi Urunknál! Áldott le-
[gyen az Úr.

Óh áldott Ő, aki napról-napra ím gondunkat
[viseli.]

A mi Urunk, a mi Istenünk, a mi Szabadítónk !
Csak Isten a mi segítőnk, csak Ő bír megsegíteni,
Csak Nála, az Örökkévalónál,
Csak Nála, a mi Urunknál, Istenünknel
Van szabadítás a halálból !
És ellenségei cenk fejét csak Ő zúzhatja szét,
Csak Ő a bűnben osonók kusza üstökű kopo-
[nyáját !

És szólt az Úr: — Básánból visszahozom ...
 És hoznám vissza a tenger mélyeiből is,
 Hogy lábad vérben festődjék veressé,
 S kutyaídnak nyelve az ellenség szívéen lakomáz-
 Óh láttuk itt a Te szent járásodat, Isten, [zék.
 Én Istenem, én királyom, mint vonultál,
 Fönséges, végig ős szentélyeden!
 Elől lépkedtek énekesek s mögöttük
 Hárfások s közbül dobverő leányok.
 Áldottak a dalosok áldó karai Téged,
 Az Urat, az Istent — Izraelnek fiai mind.
 Ott lépked Benjamin, a legifjabb, ő a vezetőjük;
 Ott Júda nagyjainak sokadalma vonúl
 S nyomukban Zebulon és Naftáli dicsőíé.
 Óh, rendeld, Isten, mellénk egyre hatalmat,
 A szent hatalmat, amellyel mindenhez segítettél,
 Óh, áraszad ki a Te templomodból,
 Jeruzsálemed üdvéül áraszad szerte, szerte!
 S ha királyok ajándékot hoznak majd Neked,
 Utasítsd el őket, a nádas vadjait,
 A bikák csordáját népek borjai közt,
 Az ezüstrudaikkal mindenben bitorkodókat,
 Szórd széjjel az olyan dőre nemzeteket,
 Akik a háborukért lelkesedni tudnak,
 Akárha Egyiptom nagyjai jönnek,
 Akárha majd Etiópia nyujtja
 Nagygyorsan Istenhez kezét.

Óh királyságai mind e földnek,
 Ti mind Istenről énekeljete,
 Az Urról, a mi Urunkról, Istenünkről!
 Halljátok-e, Ó az ős, az örök menny végtelenén
 [robogó,,
 Hallatja hangját, szent hangját, a hatalmast!
 Mind hirdessétek az Ó hatalmát, Ó az az Isten,
 Aki fenségében híven őrködik Izraelen.

— 69. zsoltár. —

Oh Istenem, ismered Te valómat,
Tudod, mily balga, mily csupa bűn az!
De akik Benned bízva-bíznak,
Mégse valljanak bennem szégyent.
Uram, Istenem, óh, örök Isten,
Seregek Istene, Izráel Istene,
Akik Téged híven kísérnek,
Pirúltniok énbennem ne kelljen.
Óh, hisz gyalázatot én magamra
Éretted, csak éretted idéztem
S arcomra szégyen pirulását!

Testvéreimnek én idegen vagyok ma,
 Anyámnak fiai nem ismernek.
 Gyalázóidnak gyalázkodása
 Szent házad javát őrző hűségem
 Nagy buzgóságáért zúdult rám!
 Oh bőjtben lelkemből ha sírtam,
 Az is úgy vált gyalázatommá,
 Öltöttem bűnbánón darócot
 S példálódzgatva kicsúfoltak.
 Gáncsolnak a kapukban henyélők,
 Szól borozók nótája rólam...
 Én pedig Teneked könyörgök,
 Oh Uram, Örökkévaló, Te!
 Óvj meg, kegyelmed idejében,
 Uristen, nagy szeretettedben
 Hallgass meg engem, óh, segíts meg
 Szent igazságod szent üdvével.
 Oh ments ki engem már a sárból,
 Ne engedj benne elsülyednem,
 Gyűlölőimtől hadd menekszem
 S a feneketlen mély vizekből.
 Vad áradás el ne borítson
 S a szilaj örvény el ne nyeljen,
 A mélység tátott nagy rés szája
 Fölöttem, óh, he ne csukódjék!
 Hallgass meg Örökkévaló, Te!
 Nagyjó a Te kegyelmességed,
 Oh irgalmadnak nagy-dús módján
 Tekints le rám, tekints le énrám!
 Orcádat szolgád előtt ne rejtse el!
 Már veszedelmem nagyon szorongat,
 Uram, ne késsél, hallgass meg engem!
 Te ismered gyalázatomat jól,
 És szégyenemet s orcám pirulását,
 Tudod Te minden szorongatómat!
 Szívemet megtörte ez a gyalázat.

Jaj, betege lettem nagy szégyenemnek.
 Részvétre vártam, de mindhiába, —
 Vigasztalókra, de nem akadtak!
 Sőt élkemül is csak mérget kaptam
 S szomjúságomban itattak ecettel.
 Nosza, asztaluk hát váljék csapdájukká,
 Váljék vesztükké a vakmerőknek.
 Sötétüljön el szemük világa,
 Ne lássanak! S rontsd derekukat, rontsd
 Gyógyíthatatlan roskadozóvá!
 Ontsd haragodat már úgy ki rájok,
 Hadd érje utól, bármerre futnak,
 Háborgó vészes haragod őket!
 És pusztá legyen házuk, palotájuk
 És sátraiknak ne legyen lakója . . .
 Lakolásukúl, mert olyan a lelkük,
 Hogy üldözték azt, akit Te vertél
 S csúfolni tudják kínját azoknak,
 Akiket Te sújtasz megpróbáltatásúl.
 Szedd egymás mellé gázságaik ezrét,
 Ne kapaszkodhassanak Igazságodba!
 Élők könnyéből töröltessenek ki,
 Be ne jegyződhessenek Igazak sorába!
 De engem, engem, oly nyomorúltat,
 Oly szenvedőt, a Te segítesed, Isten,
 Hadd oltalmazzon s én hadd magasztaljam
 Istennek nevét, hálám azt hadd áldja!
 Mert kedvesebb az Örökkévalónak
 Ez minden égő s véres áldozatnál,
 Ökörnél s bármi patás, szarvas tuloknál.

Lássátok, alázatosak, s örülve örüljete mind.
 Éledjen föl szívetek, mindnyájatok szive-lelke,
 Akik csak az Örökkévalóért epedeztek.
 Mert meghallgatja ő, meg, a szenvedőket
 S a rabúl sínylőkre nem néz megvetéssel.

Óh, dicsőitse ég s föld Őt s valamennyi tenger!
 És minden, ami csak nyüzsög, mozog akárhol!

Mert megsegíti, óh meg, Siont Isten.
 Fölépíti Júda városait újra,
 Hogy népe ott majd békén, bizton lakjék
 És mindaz ennek a népnek birtoka lehessen!
 Óh azt a földet más sarj nem örökli,
 Csak az Ő szolgáinak áldott ivadéka...
 Ott majd mindenkor csak azok lakoznak,
 Akik mindenkor az Ő nevét imádják!

Oh ments meg . . .

— 70. zsoltár. —

Óh ments meg, Uram! . . . Im lelkemre lesnek.
 Hogy belém fojtsák . . . Mind csalódjanak!
 Ellenségei én bízó hitemnek
 Gazságuk szerint szégyenüljenek meg!
 Mind vesszen, aki kínomon kacag.

De akik várnak és keresnek Téged,
 Vigadjanak mind s örvendezzenek,
 Hirdessék váltig: Zengjünk dicsőséget
 Az Úrnak! Ember, a te üdvösséged
 Kedves volt Néki s megmentette, meg!

Óh énnekem sem aranyom, sem kincsem,
 De az Úr im gondomat viseli!
 Óh gyámolítóm, oltalmam, nagy Isten,
 Jóságodat én mint is dicsőítsem,
 Ki sohasem késtél megsegíteni!

Óh Igazságos, ments meg engem !

— 71. zsoltár. —

Örökkévaló, csak Tenálad,
 Tenálad lehet menedékem.
 Ne engedd, hogy megszégyenüljek !
 Óh, Igazságos ments meg engem
 És szabadíts meg Uram Isten !
 Hajtsd felém füled, segíts rajtam,
 Hisz mentő szikláim, fellegváram
 Ha Te nem lennél, ki lehetne ?
 Óh Isten, gazok orv kezéből,
 Már szabadíts ki s a bitorság
 S erőszak markát törd le rólam !
 Mert csak Te vagy az én reményem,
 Csak Te, Uram, a bizodalmam,
 Örökkévaló, erős Isten,
 Csak Te, már ifjúkorom óta,
 Te istápoltál anyám keblén,
 Te vontál ki az anyaölből !
 Hadd dicsőítlek áldva, mindig.
 Mert lettem sokak nagy csodája,
 Hogy oltalmam a Te erőd volt.
 Dícséretteddel teljék szájam,
 Mindennap óh, hadd magasztallak !
 Vénségemkor ne dobj el engem,
 Ne hagyj el engem erőm fogytán.
 Ellenségem mind összesűg most
 S mind, akik törnek életemre,
 Együvé bújva tanakodnak.
 És mondják : No, elhagyta Isten !
 Hajrá ! Üldözzük, fogjuk el most !
 Szabadítója nem akad már. —
 Isten, ne maradj távol tőlem,
 Óh siess, Isten, védelmemre,
 Lelkem vádlóit szégyenítsd meg ;

Epedjen el mindvalamennyi !
 Szégyenbe bukjék, gyalázatba
 Mind, aki rátör életemre
 S én szüntelen hadd reménykedjem
 S dicsőítésed zsoltoszmáit
 Mind rajongóbban zengje ajkam !
 Igazságodról hadd beszéljek !
 Hirdesse szájam, mint segítesz
 Mindenkor Te a szenvedőkön.
 Nincs jóságodnak, nincs határa !
 Uram, Isten, nagy tetteidről
 Hírt hadd mondok, bármerre járok,
 Mindenfelé csak Igazságod
 Ítéleteit emlegetsem ;
 Hisz gyermekségem kora óta
 Tanítottál Te, Uram, engem.
 Mint ne regéltem volna egyre
 A Te nagy csodatetteidről !
 Vénségemig se hagyj el, Isten,
 Megőszülésem koráig se !
 Hadd szólok mind e nemzetséghez
 A Te karod szent erejéről
 És minden jövő ivadékhoz
 A Te hatalmas Tetteidről,
 Hisz a Te örök Igazságod
 Erői mind oly messze hatnak,
 Ameddig csak tárul a mennyég.
 Tehozzád, Isten, ki hasonló ?
 Velünk ugyan nyomoruságot
 S bajt sokat éreztettél egyre ;
 Megelevenítsz mégis újra
 S a föld mélyéből feltámasztasz !
 Óh növelj naggyá már erőmet,
 Úgy fordulj hozzám, úgy vigasztalj
 S én dicsőítlek lanttal dallal,
 Hűségédért, óh Uram Isten !

Éneklek hárfakísérettel
 Óh, Izraelnek szentje, Rólad.
 Ha Rólad zengek, ajkam ujjong
 És lelkem is, mert megváltottál
 És nyelvem egyre, mindhalálig
 Csak igazságod hírdetője:
 Hogy szégyen verte és gyalázat
 Mindazokat, akik gyűlölnek
 S elvesztésemre törekedtek!

Urísten, a Te bírói szellemedből

— 72. zsoltár, —

Urísten, a Te bírói szellemedből
 Óh, adj a királynak bőségesen!
 És adj a királyfinak igazmondásodból,
 Hadd uralkodjanak igazsággal népeden.
 Szegényeidnek joga veszendő ne legyen!

A nép békéjét még a hegyek is éljék
 S az igazság üdve lengjen a halmokon!
 Király, hadd jusson joghoz az árva szegénység,
 Segíts a nyomorgás fiait, óh te bölcs hatalom
 S az erőszakot zúzd mindenütt agyon!

Hadd áldjon a nép, amíg csak lesz nap és hold,
 Tiszteljen Téged minden nemzedék,
 Üdítsen ítéleted úgy, mint mikor az égbolt
 Esőt hint aszú földre s megenyhül a vidék,
 A tikkadt rét, ha a zápor öntözi, óh ki nem ég!

Király, viruljon igazság korszakodban
 És béke, míg csak a hold vakon éjbe nem esik.
 A király hadd uralkodhassék nyugodtan!

Úgy érjen uralma majd tengertől tengerig
S a folyamtól addig, ameddig a földet ismerik.

Boruljon eléje a puszták ősi lakója
És ellenségei hadd nyalják a port.
S köszöntse Tarsis s minden-minden sziget
[adózza,
Sebá királya, hordd a kincset eléje, hordd
S te, Sebá királya is áldjad, hogy meg nem tiport.

Hódoljatok neki mind-mind, ti királyok,
És minden nemzet szolgáljon neki.
Megment ő engem, ha hozzá kiáltok!
Segítetlen nem maradnak az ő szegényei.
Ha senkid nincs is, nem fogsz hasztalan esdeni.

Mert szánakozva néz minden szegényre,
Szűkölködőkön Ő mindig segít,
Meváltja őket mindig az Ő részvéte,
Erőszaktól megvédi szerencsétlenjeit,
Őh drága Neki a vérük s lelkük, a tiszta, szelíd.

Üdv, üdv a királynak. Adjatok neki bőven
Sebá aranyából, adjatok neki.
És imádkozzunk Érte minden időben.
Aki mindnyájunknak úgy gondunkat viseli,
Őh áldjuk, áldva áldjuk, minden hívei!

Legyen gabonának bőségében az ország,
Hegyek tetején is rengjen búzakalász,
Akárcsak a Libanon ormán az évszázados fák...
És legyen a városi élet is oly csupa dús virulás,
Amilyen a rét növényeié, szabad, üde, csudás.

És éljen örökké neve a királynak,
Ragyogjon, amig nap lesz s csillagsereg.

Ismerjék s áldják minden földi tájak
És magukat is vele áldják népek s nemzetek,
Óróla magasztaló dalt zengjenek.

*

Óh áldott az Örökkévaló, áldott
Az Isten, Izraelnek ura, mi Istenünk,
Aki annyi csodát cselekszik . . . Mind e világot
Hadd töltse be dicsősége, szent a neve nekünk,
Szent üdvösség : rá áment, áment zengenünk,

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

OSZK

OSZK

OSZK

Tartalomjegyzék.

oldal

Első könyv.

1.	zsoltár.	Boldog — — — — —	3
2.	"	Mit háborognak — — — — —	4
3.	"	De megsokasodtak ellenségeim — —	5
4.	"	Hallgass meg — — — — —	6
5.	"	Uram — — — — —	7
6.	"	Uram, tekints rám! — — — — —	8
7.	"	Én Uram, Istenem — — — — —	9
8.	"	Az Úr neve — — — — —	12
9.	"	Áldom az Urat — — — — —	13
10.	"	Óh, mért oly távol — — — — —	15
11.	"	Bizom én — — — — —	17
12.	"	Segíts, Uristen! — — — — —	18
13.	"	Istenem, még meddig?! — — — — —	19
14.	"	Azt mondja a balga halandó — — —	20
15.	"	A Te sátorodban — — — — —	21
16.	"	Erőnek Ura! — — — — —	21
17.	"	Óh, halld meg Uram! — — — — —	23
18.	"	Győzelmi zsoltár — — — — —	24
19.	"	Dicsőít Téged a dicső Ég — — — — —	28
20.	"	Háborúságok idején — — — — —	29
21.	"	Istenünk, erőd oltalmában — — — —	30
22.	"	Óh Isten, Isten, miért hagytál el engem?!	32
23.	"	Az Úr — Ó az én öröm — — — — —	34
24.	"	Az Úré a föld — — — — —	35
25.	"	Tehozzád, Uram — — — — —	36
26.	"	Óh, jélkezzél — — — — —	38
27.	"	Az Úr az én világosságom — — — —	39
28.	"	Hozzád kiáltok — — — — —	41
29.	"	Föl, föl, ti hatalmasok! — — — — —	42
30.	"	Óh magasztallak — — — — —	43
31.	"	Tebenned bíztam én — — — — —	45
32.	"	De boldog — — — — —	48
33.	"	Örvendjete, tiszta lelkek — — — —	49
34.	"	Hadd áldom az Urat! — — — — —	51
35.	"	Perelj, Uram, az énvelem perlőkkel —	52

36.	"	Hitetlenek hitelenségén — — — — —	55
37.	"	Gonoszok hatalmán — — — — —	57
38.	"	Óh, Istenem, ha büntetsz — — — — —	60
39.	"	Elvégeztem magamban — — — — —	62
40.	"	Óh, Uram, irgalmad csodái! — — — — —	64
41.	"	Óh, boldog, aki könyörül — — — — —	66

Második könyv.

42.	zsoltár.	Mint hűs forráshoz a szarvas — — — — —	69
43.	"	Óh, adj jogot! — — — — —	71
44.	"	Halottunk, mesélték apáink — — — — —	72
45.	"	Költs, szívem, szép dalt — — — — —	74
46.	"	Csak Isten a mi menedékünk — — — — —	75
47.	"	Tapsoljatok — — — — —	77
48.	"	Nagy az Úr — — — — —	78
49.	"	Oh, hallgassátok ezt meg — — — — —	79
50.	"	Az istenek Istene szól — — — — —	81
51.	"	Könyörülj rajtam — — — — —	83
52.	"	Mit büszkélkedel! — — — — —	85
53.	"	Azt mondja a balga — — — — —	87
54.	"	Uram Isten — — — — —	88
55.	"	Figyelmezz, Uram — — — — —	88
56.	"	Könyörülj rajtam — — — — —	90
57.	"	Könyörülj rajtam — — — — —	92
58.	"	Hatalmasok! — — — — —	93
59.	"	Oh, ments meg Isten — — — — —	95
60.	"	Oh Isten, méltó haragodban — — — — —	96
61.	"	Dávid fohászkodik — — — — —	98
62.	"	Csak Isten — — — — —	99
63.	"	Kereslek! — — — — —	100
64.	"	Oh, halld meg Isten — — — — —	101
65.	"	Csak Téged várjunk — — — — —	102
66.	"	Oh, zengj riadót — — — — —	103
67.	"	Arató zsoltár — — — — —	104
68.	"	Kelj teltre, Úristen! — — — — —	106
69.	"	Szabadíts, szabadíts meg! — — — — —	109
70.	"	Oh ments meg — — — — —	112
71.	"	Oh, igazságos, ments meg engem! — — — — —	113
72.	"	Úristen, a Te bírói szellemedből — — — — —	115

ZSOLTÁROK

DÁVID KIRÁLY ÉS ZSOLTÁROS TÁRSAI
KÖNYVE

TELEKES BÉLA FORDÍTÁSA

II. KÖTET.

REMÉNY-KIADÁS

BUDAPEST, 1929.

REMBRANDT

DÁVID

ZSOLTÁROK

DÁVID KIRÁLY ÉS ZSOLTÁROS TÁRSAI
KÖNYVE

TELEKES BÉLA FORDÍTÁSA

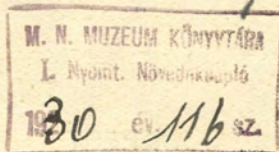
II. KÖTET.

BUDAPEST
1929.

58328

~~2.439~~

HARMADIK KÖNYV.

Bizony csak jó az Isten.

— 73. zsoltár. —

Bizony csak jó az Isten Izraelhez,
Azokhoz, akik tisztaszívűek.
De én, kishíja már, hogy el nem estem,
Ugy botlott lábam, csúsztak lépteim :
Mert irigykedtem a kevélykedőkre,
Ha láttam, cenkek mily jósorsuak,
S hogy lelkük holtig is mily kínozatlan
S mily ép, erős a testük szüntelen.
Nyomorgók sorsa őket sohsem éri,
Nem sújtják őket emberi csapások,
Ezért rikít gőg disze a nyakukban
És öltik föl a zsarnokság talárját.
Kövérségüktől szemök is kidülled
S vad képzelődés fűti szívüket ;
Hencegnek erőszakosságaikkal,
Az egész földet végig nyelvelik
S nagy szájuk nekitágul az egeknek.
S az Urnak népe hányszor téved arra,
S magát ily loccsal teleszürcsöli !
És mondják : „Nem is tudja Isten ezt !
Hisz van-e az egekben értelem ?“
Lám, ilt a sok cenk s mind mégis de boldog !
S tűnődtem : én hát az én szívemet
Hiába óvtam meg tisztának egyre ?
S ártatlanságban az én kezemet
Hiába mostam ? Mindig csak nyomorgók !
Uj kínnal vesszőz minden reggelem !
De ha így szólnék töprengéseimre :
„Im minden sarjad sarja erre jút“ . . .

Hitetlenül nem vétenék-e szörnyen?
 Gondolkodom hát, meg kell értenem!
 S óh, mily gyötrelmes volt eszmélkedésem ::
 Meglátnom Isten végső céljait . . .
 De végül aztán mégis beleláttam
 Szent terveidbe, Örökkévalóm!
 A gonoszembert, bármint boldogúl is,
 Bizony sikamlós talajon hagyod,
 Vesztükbe dőlnek ők ott nyakrafőre!
 Óh, mint pusztúlnak el mindannyian,
 Előbb-utóbb egyetlen pillanatban,
 Mily rémségek, mily borzalmak között
 Roskadnak, tűnnek semmivé, a cenkek,
 Mint ébredéskor álomjelenés!
 Óh, Uram, ha Te fölserkensz, nagy Isten,
 Alakjukat már sutba is veted!
 Amikor szivem így viaskodott még
 És lelkem váltig töprengett ezen,
 Mily balga voltam akkor és tudatlan
 Előttem mint az állat, óh, Uram!
 De most mindegyre csak Veled vagyok már
 És Te vezetsz, a jobbomat fogod
 S jótanácsoddal vezetsz mindig engem
 És dicsőséghez juttatsz, Istenem!
 Más ki lehetne pártfogóm a mennyben,
 Kit mást kívánnék itt, e földön is?
 Óh szivem-testem bizvást elenyészhet,
 Hitem sziklája, Isten, csak Te vagy!
 Mind elvész, aki Tőled félrepártol,
 Megsemmisül, ki Téged megtagad.
 De én ott leszek Isten közelében,
 Ott mindörökre, bizton-boldogan!
 Örökkéva'ó, Ura mindeneknek,
 Bizalmamat csak Tebeléd vetem,
 Hogy hirdelhessem, — Istenem, Teremtőm —
 S magasztalhassam minden tetteted!

Oh, mért dobtál el minket ?

— 74. zsoltár. —

Oh mért dobtál el minket úgy magadtól,
Oly mindenestül mi Urunk, nagy Isten ?
Meződ nyájára, ránk im a magasból
Bosszud füstje mért csap, hogy elveszihsen ?
Gyülekezeted mért nem jut eszedbe ?
Teremtője vagy és őrzője Te !
Gondolj Sionra, ős lakó-hegyedre,
Hisz az is öröklétednek helye !

Emeld lábadat tipró pusztításra,
Pusztulására ellenségeidnek,
Kik ime mindent pusztulásra szánva
Szent hajlékodon vadul rajtaütnek.
Üvöltve jegyzi föl szent templomodban
Dühének jelét irtó indulat
S főemberként csap le száz lator onnan,
Hogy sorra irtsa dús, szent fáidat.

Oh templomod szent, faragott kövének
Már neki estek fejszével, pörölylyel
S már szentélyedbe tűzcsóvát vetének,
Neved hajléka megfertőzve dől el.
S ők szólnak vala nagy eszeveszetten:
— Vessünk hát osztályt immár mindenen !
És céljuk, hogy e földön lángba vesszen
Minden hajlékod, erős Istenem !

S hajh, mi az égtől jelt hiába várunk,
Nincs már prófétánk, hasztalan könyörgünk
S hogy meddig tart még nagy nyomorúságunk,
Nincs, aki tudná, nincs olyan közöttünk.
Az ellenség óh még meddig szidalmaz ?
Örökké gyaláz Téged, Istenünk ?

Óh mért nem sújt rá balod, a hatalmas ?
 És jobbodat mért nem nyújtod nekünk ?

Hiszen, nagy Isten, csak te vagy királyom,
 Mert szabadulást műveltél Te, egyre.

A Te erőd vert rést a tengeráron,
 Száz bálna fejét szertezúzva benne.
 S te vetted fejét a Leviathánnak
 S adtad puszták népének étkeül
 S te nyitsz forrást s szavadra folydogálnak
 Vagy száradnak a vizek egyedül.

Tied a nap és a te birodalmad
 Az éj s a nappal. Te adsz fényt meg árnyat.
 Minden határát e földnek Te szabta.
 És nyár és tél a te szavadra támad.
 Emlékezzél meg erről, óh nagy Isten,
 Midőn ezer szitok kél ellened.
 S eszelős népek romlott sziveikben
 Im meggyalázzák Te szent nevedet.

Gerlicéd lelkét, óh Uram ne adjad
 Fenevadaknak gyilkos gyönyöréül,
 Ne feledkezzék meg Te szent hatalmad
 Szegényeidnek gyülekezetérül.
 Tekints e földre ! Száz sötét zugába
 A kegyetlenség mint fészkelte ime !
 Ne térjen el szégyenvallásra szánva
 Előled a megrontottak szíve.

S dicsérjen Téged a szegény s az árva,
 Kelj védelmére a Te szent ügyednek.
 S gondolj a gazok gyalázó sarára,
 Mit eszelősen, szent Nevedre vetnek.
 S gonosz szaváról ellenségeidnek
 S háborgásukról, mely nő szüntelen,
 S mellyel mindvakmerőbben keserítnek :
 Ne feledkezzél meg, óh Istenem !

Minden gonosznak letöröm hatalmát !

— 75. zsoltár. —

Dicsőség Neked, Urunk, Istenünk !
Neved mindenkor közel a szivünkhöz.
Hirdetjük minden csodatettedet.

— „Ha én ítéletnapot rendelek majd,
Pártatlan lesz az én ítéletem !

A föld és minden népe meginoghat,
De sarkait megszilárdítom én.“

Rászólok minden elbizakodottra :

Ne bizakodjál el ! Minden gonoszt

Megintek : Mit ér hatalmaskodástok

Az ellen, aki leghatalmasabb ?

Az örök Szirtnek mentek neki fejjel.

Mert nem kelet s nem nyugat dönti el,
Sem síkföld, sem hegy, kinek mi a sorsa,
Hanem csak Isten, az örök bíró ;

Az egyik embert ime megalázza,

A másikat pedig fölemeli.

Mert kehely van az Uristen kezében,

Új borral habzó, színültig tele,

Abból ad inni s bizony a gonosznak

Abból csak épp ha seprűs alja jut.

Minden gonosznak letöröm hatalmát

S az igazakét fölmagasztalom ! . . .

Mink meg, ujjongó zsoltárt énekeljünk,

Örökké áldva Jákob Istenét.

Oh, Félelmes Te! . . .

— 76. zsoltár. —

Óh megismerték mindenek immár Júda Istenét!
 Óh Izrael Istenének nagyjá híresedett a neve.
 Jeruzsálem az Ő székvárosa, ott az ő hajléka fenn,
 Sion ormán ott tört, zúzott szerte ő ijákat, nyilakat,
 Tört, zúzott szerte pajzsot, kardot, minden hadi-
 [szert!

Óh, félelmes Te! A dúvadas hegyeknél
 [rémitőbb!

Úgy dőlt zsákmánnyá minden bátrak serege ott,
 Mintha álomba roskadt volna: erős daliák ereje
 Tehetetlenül omlott el s a harci szekér s a
 [harci mén

Mind megbénúlt haragod szavától, Jákob Istene!
 Oh, félelmes Te! Ki állhat meg haragodnak
 [lángja előtt?

Ha ítéleted lezúg az égből, félve csitúl el a föld...
 Mert Isten e föld letiportjainak javára ítélkezik!
 S a legdühödtebb ember is meghódol előtte
 [bizony!

S a dühödtek dőre, makacs maradéka bizony
 [mind gyászba borúl.

Tegyünk fogadalmat Istenünknek s teljesítsük is!
 Óh, Örökkévalónk, híveid hadd áldozzunk neked,
 A Félelmesnek im, aki megzabolázod a zsar-
 [nokot is,

Mert félelmes vagy e föld valamennyi királya előtt.

Megszűnhet-é az Ur kegyelme?

— 77. zsoltár, —

Fölszállt az Urhoz szózatom,
 Hozzá sítam száz zord napon

S karom feléje nyúlt kitárva
 Vigasztalan, bús éjszakákba
 Fáradhatatlanul soká
 S imámat Ő meghallgatá.

Ha bús a lelkem s háborog,
 Őh mindig csak rá gondolok.
 Haragtól dúlt szemöldökömré,
 Őh, én Uram, békét bűvölsz Te
 S én némán úgy gondolkodom
 Tűnt napokon, régmultakon.

S fölzeng száz régi énekem
 S úgy töprengék bús éjeken
 És tépelődve kérdelem egyre:
 Megszűnhet-e az Úr kegyelme?
 S irgalma? S az ígéret is,
 Melyben hű népe egyre hisz?

Őh, hiszen Ő a végtelen
 Irgalmasság és kegyelem
 S enyém a bű, mely kínozt engem,
 De jobbkezetől tovalebbré
 És lelkem távol multba lát
 S lát száz megváltást, száz csodát.

S mindannyin elgondolkodom
 S dal csendül róluk ajkamon.
 Ki vádolhatná a nagy Istent?
 Uram, szent vagy Te s útad is szent
 Csodákat művelő kezéd
 Dicsővé tette népedet.

Őh láttak Téged a vizek,
 Ki Ura vagy mindenkinek!
 Őh láttak a vizek s remegtek.

És zápora a fellegeknek
Szétáradt dörgő éj alatt
S vetelled száz villámodat.

Szavadtól dörgött fönn a menny,
Fényt szórt villámod tüze lenn.
Megindult minden, földön, égen
S hódolt a magasban s a mélyben
S a tenger volt a Te utad
S ösvényed zúgó áradat.

S lábad nyomát a gyors vizek
Elmosták . . . Jaj, ki leli meg?
De szent törvényeid szavából
Száz vészbe, harcba biztatás szól . . .
Oh, úgy vezérled népedet,
Hogy mindörökké él neved!

Hallgasd törvényemet...

— 78. zsoltár. —

Im, hallgasd, népem, az én törvényemet,
Hajtsátok fületeket szájam beszédeire!
Im, oly beszédre nyitom szájamat,
Elmondok most oly ó történeteket,
Amelyeket hallottunk már s tudunk ugyan,
De amelyeket apáink azért mondtak el nekünk,
Hogy eljövendő ivadékaik során
A fiú majd ne tilkolja el a fiától.
Hirdessük az Úr dicsőségét, hatalmát
S minden csodáját, amit cselekedett.
Mert bizonysgot tett Ő Jákobban magáért
És Izraelben szent törvényt adott.
Megparancsolta, hogy mindezt apáink

Elmondogassák az Ő fiaiknak,
 Mint vessék csak az Úrba bizalmukat,
 Ne feledkezzenek meg ígéiről az Erősnek,
 Hanem mindig tartsák meg parancsolatait,
 Hogy ne legyenek majd olyanok, mint eleik :
 Izgága és pártütő nemzedék,
 Amelynek szíve sohsem volt állhatatos,
 Nem volt az Úrhoz hű a lelke...
 Oh Efraimnak fegyveres iljai,
 Az ijasok, óh, meginogtak a tusa napján,
 Nem őrizték meg az Úr frigyét, a szentet.
 Nem akartak járni az Ő törvényeiben.
 Elfeledkeztek az Ő beszédeiről
 S csodáiról, amelyeket értök cselekedett...
 Oh pedig mily csodákat cselekedett
 Apáik előtt Egyiptomban Soán mezején
 S mint választotta a tengert kélfelé
 S mint vitte népét át vizek két fala közt
 S nappal felhőnek képében vezette
 És éjjel tűznek fénylésében őket.
 Sziklát repesztett nekik a sivatagban
 És mint mélységes kútnak vizeiből,
 Úgy adott inniok bőségesen.
 A sziklából olyan dús patakokat fakasztott,
 Hogy folyók árjaként ömlött alá vizök.
 S ők mégis csak vétkeztek Ellene egyre
 S bősztítették magukra a Magasztost
 S megkísértették Istenöket szívökben,
 Kérték, adjon nekik kedvökre való eledelt
 S csak prézsmítáltak ellene egyre, mondván:
 Teríthet-e nekünk asztalt a sivatagban?
 Hisz láttuk ugyan, hogy megsújtotta a sziklát
 És abból im patakok fakadtak,
 De mint adhatna kenyeret nekünk
 És népének mint tudna húst szerezni?
 S hallotta az Úr ezt és haragra lobbant

És tűz csapott Jákóbra és kárhozat Izraelre,
 Amiérthogy nem volt Istenben hitük
 És nem vetették az Ő jóságába reményüket.
 Ráparancsolt a fellegekre hát
 És megnyitotta az ég kapuit,
 Mannát záporoztatott le eledelükül,
 Így adott nekik mennyei kenyeret,
 Hogy egyenek angyalok kenyeréből.
 És küldött bőven nekik eleséget :
 Kilendítette az ég aljára a keleti szelet
 És ennek ereje fölszilajította a délit
 És húst a népe közé mint port úgy szóratott,
 Hullt annyi madár, hogy a tenger fövénye sem
 Hullt táborunkra mindenütt alá, [több,
 Amerre csak tanyáztak sátraikban.
 S ők ettek és jóllaktak igen nagyon,
 Így teljesítette a kívánságukat.
 De midőn a kívánságuk teljesült
 És ők még egyre faltak telhetetlen,
 Fölgerjedett az Úr haragja ellenük
 S megölt sokakat puffadtjaik közül,
 Oh Izrael főférfiaik közül agyonsujtott sokat.
 És mégis egyre vétkeztek tovább
 S nem hittek az ő csodatetteiben ;
 Hiábavalóvá s holtig zaklatottá
 Vesztette azért hát egész életöket.
 S mihelyt így ölte őket, már keresték,
 Istenhez úgy fordultak nagyhamar,
 Úgy hajtogatták : Isten az ő menedékük
 És megmentőjük csak Ő, a magasztos.
 És hízelt neki szájuk s hazudott a nyelvük,
 A szívük nem volt hű, nem tartották frigyét,
 De Ő írgalmasan megbocsátotta e bűnt
 És nem vesztette el őket.
 Haragját oh, elfordította sokszor
 S nem küldte rájuk minden szigorúságát.

Óh gondolt arra, hogy halandó test az ember,
 Elmúló mint a fuvalom,
 Mely elszáll s meg nem tér soha.
 Hányszor haragitották meg a sivatagban,
 Hányszor keserítették ott a pusztaság kietlenében,
 Próbára téve türelmét az Erősnek.
 Óh mennyit mesterkedtek Izrael szentje ellen.
 Nem emlékeztek meg az Ő kezéről,
 Sem a napról, melyen rabságukból szabadúltak,
 Mikor jeleit megadta Egyiptomon
 S csodatetteit megtette Soán mezején
 És változtatta vérré a folyók s patakok vizét,
 Hogy ne olthassák vele szomjukat,
 S zúdított rájuk mindenféle vészt,
 Férges s békák megrontó sokaságát,
 Hernyók özönét gyümölcsöskertjeikre,
 S vetéseikre sáskák záporát,
 S verette jéggel a szőlőhegyeiket
 S fügefáikat villámmal permetezte
 És jégverésnek s tüzes mennyköveknek adta
 A barmaikat, valamennyi nyájukat,
 És küldött rájuk keserű haragja
 Szorongató, gonosz angyalokat...
 Ő szabadjára engedte haragját
 S haláltól nem kímélte az életüket,
 Dögvésznek adta őket s állataikat,
 Megölte Egyiptomon az elsőszülötteket,
 Erejük zsengéit, Khámnak sátraiban,
 S kivezette népét, mint a juhokat,
 Mint nyáját a pusztán, őket úgy vezelte,
 Kihozta bátran, hogy ne féljenek
 És ellenségüket im elborította a tenger.
 S bevitte őket szent határain
 A hegyre, amelyet az ő jobbjá szerzett,
 S kiűzte népe elől a pogányokat
 És népének kiadta örökét,

Hadd lakjanak Izraelnek nemzetségei
 Az elűzöttek hajlékaiban.
 De népe megint csak megharagította Őt,
 Feledvén szent parancsait a dicsőnek,
 Oh Izrael fiai újra elfordultak az Úrtól
 Hitellenül, akár apáik egykor,
 Elhajlottak mint hitvány íj a kézben
 S megbosszantották Őt pogány oltáraikkal
 S bőszerűnie kellett, jaj, bálványaik miatt.
 Nagyon megútálta akkor Izraelt az Úr,
 Odahagyta Sílót, hajlékát, a földit,
 Amely emberek közt volt lakóhelye
 S hatalma szent jeleit zsákmánnyá dobta el,
 S dicsőségét juttatta az ellenség kezére,
 Népét szorította fegyver alá
 És vészt zúditott egész örökére.
 Tűz falta meg akkor a népe ifjait
 S odalett arasága szűzeinek.
 Kardélen hulltak a papjai el
 S még sírató, még özvegy sem maradt.
 Majd mint álomból fölserkent az Úr,
 Mint férfi ha kurjant, aki bort ivott
 És széjjel verte ellenségeit
 S fajukra örök szégyent zúditott.
 És megvette József sátorát
 És Efraimnak törzséhez sem állott,
 Hanem Judáét választotta és
 A Sión hegyét, melyet szerelett
 S megépítette a templomát magasan
 S oly erősen akárcsak egykor a földet,
 Melyet örökkévalónak teremtett.
 És választotta Dávidot, a pásztort,
 Hű szolgáját, juhait aklából kivette,
 Hogy az Ő népét legeltesse, a Jákob-ivadékok
 És az Ő örökösét, Izraelt.
 S az legeltette is hűségesen őket
 És mindig búzgó, bölcs, jó pásztoruk volt.

Pogányok törték öröködbe...

— 79. zsoltár. —

Isten, pogányok törték öröködbe,
Megfertőztették templomodat!
Jeruzsálemet omladékká pusztították,
Hűségeseid tetemét ott hagyta a sanda had —
Otthagytá egek madarának eledelül
S rá erdők fenevadának serege gyúl.

Óh vérünk, vérünk patakokban omlott,
Fretted, Jeruzsálemünk!
És nem volt, aki eltemesse őket!
Mily gyalázatban kell fetrengenünk!
Közöttünk csupa gúny, csúfolkodás,
Szomszédaink káröröme ránk hahotáz!

Óh meddig. Uristen, még meddig haragszol —
S lobog indulatod, mint vészben a láng?
Öntsd haragodat ki azokra az idegenekre,
Kik nem ismernek Téged, Örökhatalmú Atyánk!
Óh sujtsad azokat az országokat,
Ahol nem Hozzád esd ima, hódolat!

Azok ölték meg a Te Jákobodnak üdvét,
Honát ők dúlták szerteszét.
Ne rójad elődeink bűneit minekünk föl,
Könyörülj meg rajtunk! Óh, a misorsunk oly setét!
Szabadíts meg minket, Urunk Istenünk,
Dicsőséged kedvéért irgalmazz nekünk!

Óh ments meg minket, bocsáss meg nekünk már!
Neved kedvéért szent Jóakarat!
Ne mondhassák vad-gúnyolón a népek:
—Hol ezeknek nagy, hű Istene? Vajjon hol marad?

Tudják meg előttünk, hogy van ostorod
S néped kiontott vérét megtorolod !

Óh, halld a rab jaját s a halálraítéltét !
Szállj mentőül neved híveihez !
S szomszédainknak, a Te gyalázóidnak
Fizess a gyalázatért, óh hétszeresen fizess !
Mink, néped, Urunk, nyájad, jó pásztorunk,
Örökkön örökké áldva magasztalunk !

Megszabadulunk, megszabadulunk !

— 80. zsoltár. —

Óh Izraelnek pásztora,
Figyelj imánkra ma.
Óh, Te, aki Józsefedet
Mint hű bárányodat vezeled
S fönn ülsz Kerub-angyalok felett,
Jer, villanjon meg bátorító erőd
Efráim előtt, Benjámin előtt, Manasse előtt !
Serkentse hatalmad őket, szent szavad !
Rab néped hadd legyen újra szabad !
Óh Istenünk, Mindenható Urunk,
Ragyogtasd ránk szent arcodat
S megszabadulunk ! Megszabadulunk !

Óh seregek Ura, Istene,
Esdő népedre Te
Még meddig vetsz haragot ?
Kenyerünk csupa könnyel áztatott
S italunkul is csak a könnyet adod !
Szomszédainknak koncul dobsz oda.
Szidalmaz, csúfol népük csürhe táborá.
Óh seregek Istene, meddig e kárhozat ?
Rab néped hadd legyen újra szabad !

Óh Istenünk, Mindenható Urunk,
 Ragyogtasd ránk szent arcodat
 S megszabadulunk! Megszabadulunk!

Egyiptomból kijövet
 Voltunk szőlőtöved
 S utunk vezére, Te,
 A pogányt előzted messzire
 És úgy plántáltál minket ide.
 Óh jól plántáltad el szőlőtövedet,
 Temérdek gyökere jól megerősödhetett
 S hajtott cédrusnagy vesszőket, te tudod!
 Árnyékuk hegyeket elborított
 S termése, láttad, mint terjeszkedik
 El odáig, ahol zúg nagy folyamod
 S indázata el, el a tengerig!

Miért törtél rést kerteden?
 Hogy akárkié legyen?
 Ime, dulja erdei kan,
 Pusztítja mezők vada nagy vígan!
 Óh, mennyek magasságaiban
 Seregeknek Istene, gondolj ránk kegyesen!
 Segíts meg, kerted újra a régi szép legyen.
 Óh gondozd, amit jobbod ültetett,
 Erőssé csemetéidet!
 Magadénak akartad e kertet valaha,
 Tűz, vas ne irtsa! Tekinteted
 Minden vészt tiltson róla tova!

Oltalmazd jobbod férfiát!
 Karoljad védve át!
 Segítsd néped fiait,
 Hisz ők a Te választottaid
 S őket magadnak akartad itt!
 Nem pártolunk el Tőled már soha,

Óh, légy a mi életünknek újra gyámola!
 Áldjuk nevedet, szent az, mint Te magad . . .
 Segíts örök, szent Jóakarát!
 Oh seregek Istene, legdicsőbb Urunk,
 Ragyogtasd ránk szent arcodat
 S megszabadulunk! Megszabadulunk!

Az Ujhold ünnepe napján.

— 81. zsoltár, —

Ujjongjon uj dal az Urnak,
 Az ő szent tiszteletére,
 Aki minden erőnk, hatalmunk.
 S jelentse ünnepi kürtszó
 Riadója hódolatunkat
 Ős Jákób Istenének!
 Vigadozva énekeljünk,
 Lant zengjen, hárfá, dobszó,
 S harsogjon harsonazengés
 Az Ujhold ünnepe napján,
 Amiképen Izraelben
 Ős Jákób Istenének
 Szent rendelése szabja
 Ős József nemzedékén.

*

Amikor Egyiptom földjét ő odahagyta,
 Hallottam ismeretlen csodaigéket:
 „Terhétől vállát im megszabadítottam,
 Keze megszabadult a teherkosaraktól!
 Segítődül hívtál engem kárhozatodban
 S én megmentettelek, hallgattam imádra
 A menydörgések rejteke mélyén
 S próbára teszek a nagy viták vize táján.
 Hallgasd meg, népem, az én intésem igéit!

Óh Izrael, bár hallgatnál szavaimra :
 Ne legyen idegen Istened én helyettem ...
 Soha idegen Isten előtt ne hajolj meg !
 Én vagyok a Te Urad-istened, én az egyetlen !
 Én hoztalak ki Egyiptom sivatagából.
 Nyisd tágra szájadat és én telitöltöm ! ...
 De ígéimet meg nem hallgatta népem !
 Izrael nem fogadott szót Istenének,
 Ott hagytam hát makacsságuknak őket ;
 A maguk suta terveit csak hadd kövessék :
 Óh bár hallgatna az én népem én rám !
 Bár térne Izrael újra az én utamra !
 Megtipróit de hamar megaláznám
 S lesujtana öklöm az ellenségeimre !
 Mint omlának hódolón eléje
 Örök Istenének gyűlölői is akkor !
 És bűnhődésük ideje mint növekednék
 Örökkévalósággá, mindiszonyúbbá !
 De őneki adnék bőven tiszta buzából,
 Ót sziklai méhek arany mézével etetném, "

Isten bíraskodása.

— 82. zsoltár. —

Áll Isten, ott áll a hatalmasok közt,
 Ítélt a földi istenségeken :
 — Még meddig tesztek ti törvényt csalárdul ?
 Mért kedves nektek az istentelen ?

Juttatjátok-e jogához az árvát ?
 És kap-e igazságot a szegény ?
 Megmentitek a gyöngét s nyomorultat,
 Hogy ne pusztuljon gonoszok kezén ? —

De ők semmit sem tudnak ím ezekből

És nem akarják e szót érteni.
Sötétben járnak s nem látják, e földnek
Mint inognak meg erősségei.

Megmondtam : Bár a legmagasztosabbnak
Fiai vagytok, földi istenek,
Bizony meghaltok úgy, mint bármely ember,
Mint minden zsarnok, úgy dőltök ti meg.

Kelj tette, Isten s e pogány világon
Tégy igazságot, te erős, te nagy !
Hisz örök Ura vagy minden hivednek
S minden pogányok ura is te vagy !

Óh, ne légy nyugodt s néma Isten ! . . .

— 83. zsoltár. —

Uristen, csöndben ne maradj !
Óh ne légy nyugodt s néma Isten.
Hajráznak ellenségeid
És döllyfösködnék gyűlölőid.
Népednek száz törtvetnek ők,
Híveid ellen tanakodnak
És mondják : — Jertek ! Rajta most !
Irtsuk ki a népek sorából !
Ne említsék sehol, soha
Nevét se többé Izraelnek !
Óh mind ugyanegy akarat ;
Frigyet Te ellened kötöttek :
Edom sátrai s Izmae ,
Moab és a hágári fajzat,
Gebál, Ammon és Amalék
És Tyrusz s Filisztea népe
S melléjük állt Asszíria,
Lót ivadékát támogatni !

Bánj el velök, mint valaha
 Midjánnal bántál s Sziszerával
 S Kison patakja partjain
 Jábinna s bántál mindazokkal,
 Kik Endor táján vesztek el,
 És ott a föld trágyája lettek.
 Óh vesd főembereiket
 Mind olyanná, mint valaha
 Orebet s Zeébet vetetted !
 Sujtsd fejedelmeiket úgy,
 Mint egykor sujtottad Zebáhot
 S Calmunnát, mert így szóltak ők :
 „No, te akármiféle Isten,
 Most elfoglaljuk házatad !“
 Tedd Urunk, őket olyanokká,
 Akár a por, a fölkavart
 S a polyva, szélben ! Űzzed őket,
 Mint futótűz, erdőt ha gyújt
 S borít hegyeket lángolásba,
 Úgy Űzze őket viharod
 S riassza vészed messze őket . . .
 Borítsd szégyenbe arcukat,
 Hogy a te Nevedet keressék !
 Piruljanak, remegjenek
 És vesszenek gyalázatukba !
 Értsék meg, hogy Te, csak Te vagy
 Egyetlen fönség, földön, égben
 S a neved : Örökkévaló !

Óh mily gyönyörűek . . .

— 84. zsoltár. —

Óh mily gyönyörűek a te hajlékaid,
 Mi Örökkévalónk, Seregeknek Ura !
 Szívem csupa vágy, lelkem csupa hit . . .

Hajlékaidnak pitvarait
Hadd látnám mindig! Úgy esengek oda!
Imám az Élő Isten előtt, óh de ujjongana!

Madár a fészket megtalálja mind
S ha messze száll is a fecske szüntelen,
Tér fiókáihoz megint.
Szemem csak oltárodra tekint...
Óh Örökkévaló, könyörülj szívemen,
Seregeknek szent ura Istene, királyom, Istenem!

De boldog, akit házádba fogadsz te be:
Mindegyre imádó szolgálattevőd!
S de boldog, akinek Te vagy ereje!
Zarándok útján Te vagy vele!
Sivatagban is forrást lel és esőt...
És megy, megy, amíg csak ott nem áll Cionban,
[Isten előtt.]

Óh Örökkévalónk! Seregeknek Ura!
Jáknak Istene! Óh tekints le rám!
Halld, mint epedez fölmented imája ma!
Házadban egyetlen nap áldóbb csoda
Ezernél máshol! Jobbnak áldanám
Házad küszöbét, mintsem legyen gonoszok közt
[palotám!]

Mert napragyogás az Örökkévaló
És pajzs, dicsőség, kegyelem!
El nem hagy Ő, ha szived tiszta, jó!
Védettje mind a becsület útján haladó...
Mind boldog az, aki híved, Istenem
S aki benned, Seregeknek Urában bízik
[szüntelen.]

Óh, serkents új életre már!

— 85. zsoltár. —

Mindig kedves volt, Uram, Teneked
A te országod; óvta szent hatalmad
S Jákob törzséből sarjadt népedet,
Ha rabbá roskadt, megszabadítottad.

Feledted hányszor, hogy el-elhagyott
S amit csak vétett szent törvényed ellen!
Óh, hányszor tűnt el róla haragod
S hunytál szemet, hogy büntetned ne kelljen.

Óh Te, Szabadság s Rabság? egy Ura,
Muljék el rólunk haragodnak átka!
Avagy most már örökre sújtana?
És nemzedékről nemzedékre szállna?

Óh serkents minket új életre már,
Hadd örvendezzen Neked a te néped!
Jer, Irgalmas, jer, szívünk esdve vár,
Adj szabadságot nekünk s dicsőséget!

Óh hallom, halljuk már az Úr szavát,
Im békességet ígér ez a szózat.
Szívünket szent okulás járja át:
Botorsággal ne illesd Alkotódat!

Csak egyet higgy: már közeledik Ő,
A Szabadító, hogy jobb sorsra váltson
S jön, eljön majd a nagy, a szent idő,
Hogy csak dicsőség lesz itt e világon!

S az Igazsággal majd az Irgalom
S a Jog s a Béke testvércsókbá forrnak.
S igazmondás zeng minden ajakon
S boldog lesz minden fia ama kornak.

A meny majd csupa áldást hint ide,
 Dúsan pompázik majd a föld gyümölcse
 És végét már nem ér az Úr kegye,
 Mert szent törvényét megtartják örökre !

Óh te erős ! . . .

— 86. zsoltár. —

Hajolj le hozzám, én Uram, Teremtőm !
 Nagy bú gyötör, nézd szenvedésemet.
 Óh ne sorvadjon lelkem ime meddőn,
 Tartsd meg szolgádat, ki oly hűn szeret.

Oh könyörülj meg rajtam, óh vidíts fel !
 Hozzád kiáltok, a tied vagyok.
 Te jó vagy és megváltod kegyeiddel,
 Aki Hozzád segítségért zokog.

Vigy igazságod szent útjára engem,
 Hadd járok rajta rendületlenül !
 Csak téged imád, téged fél a lelkem,
 Szívem csak szent törvényedért hevül.

A Te jóságod óriási hozzám,
 Koporsóm mélye nem tart fogva majd.
 Rosszak hatalma mind hiába ront rám,
 Elhárítsz rólam minden földi bajt.

Óh Te erős, irgalmas és kegyelmes,
 Akinek szeme a szívekbe lát,
 Tekints le rám és irgalmazz, kegyelmezz,
 Szabadítsd meg hű szolgád fiát !

Óh küldj nekem jelt, ragyogó egedből
 Legyen kegyelmed tanúsága az !

És ellenségeim hatalma megdől,
Látván, hogy engem te oltalmazasz.

Óh Isten városa !

— 87. zsoltár. —

Az Úr várának alapjai fenn
De szilárdak a szent hegyen !
Sionnak kapui, erősségei
Legkedvesebbek Őneki,
Óh, kedvesebbek Jákób minden várainál !
Óh Isten városa —
Mily szent tanítás az mind, ami belőled
[szerteszáll.

Mondhatja Egyiptom s Babilon,
Hogy ismert hírű bizony
S Filisztea, Tyrusz, Etiopia
Mondhatja : ez is, az is fia . . .
De Sionnak a híre, óh csodásabb szárnyra kap :
Dicsők szülőhelye !
Örökre úgy erősíti meg őt a Legmagasztosabb.

Óh számon tartod, jól figyeled,
Mi Urunk a népeket.
S odaírod örök könyvednek lapjaira,
Ki hol született, kinek mi a fia.
De Örökkévalónk dalolói, kürtösei
Csupa zengő forrás, rólad örökké fognak
[zengeni !

Síri mélybe vetettél . . .

— 88. zsoltár. —

Örök Isten, szabadításom Istene,
 Hozzád könyörgök nappal, esdek éjjel.
 Imám, óh jusson végre már Eléd,
 Hajolj kegyesen jajom felé füleddel!
 Hisz a lelkem immár csupa gyötrem
 S már életem ott, a holtak hona határán,
 Már szinte sírbavalónak látszom én;
 Mint megszakadt erejű, mindentől elszakadtam.
 S vagyok mint sírnak mélyén a tetem,
 Akit feledsz, hisz elszakadt a kezedtől.
 Síri mélybe vetettél, éj örvényeibe,
 S haragod rám súlyosodott s felettem
 Minden hullámod vad dühe összezsapott.
 Éntőlem, jaj, elidegenítetted
 Mind valamennyi ismerősömet,
 Oly förtelemmé csúfoltál meg előttük!
 Fogoly vagyok én s nem szabadúlhatok.
 Szemem elsorvad, nyomoruságba meredten . . .
 Örök Isten, mindennap szólítalak,
 Feléd emelem kezemet könyörögve . . .
 Halottakon cselekszel-e tán csodát?
 Sírból kelt árnyak fognak-e áldani téged?
 Mesélik-e lenn, a sírban szeretetted?
 S hűségedet ott, az enyészet ölében?
 S látják-e csodádat majd a sötét helyen
 S örök feledés helyén jut-e tanod eszükbe? . . .
 Esengve esengek Hozzád Istenem,
 És minden reggel Hozzád száll fohászom!
 Óh, miért velsz el engem, Örökéletű?
 Orcádat előlem miért rejted el?
 Nyomorúlt vagyok én s megrettenéseidet
 Úgy szenvedem immár ifjúkorom óta,
 Bár merre megyek, felháborodásaid

Végiglángolnak rajtam, iszonyba ölnek,
 S körülözönlenek egyre, akár az árvíz,
 Jaj, körülzártak engem teljesen.
 Elvontál tőlem társat, jóbarátot
 S mind elkerülnek ismerőseim.

Uram, hol a te régi, nagy kegyelmed?

— 89. zsoltár. —

Hadd énekeljek örökre az Úr kegyéről,
 Imádságát hadd zengje szüntelen ajkam!
 Hadd mondom, áldásod legyen örök áldás,
 Óh erősítsd meg a mennyben ígéretedet:
 „Választottammal én frigyét kötöttem,
 Dávid szolgámnak megesküdtem én:
 Megtartom a te magodat mindörökké
 És nemzetségről nemzetségre valónak
 Építem meg királyi székedet!”
 Úristen! A magas nagy egek hirdetik,
 Mily nagycsodások mind a te dolgaid,
 És zengik, a szentek gyülekezetében
 Hogy igazságod mily dicső!
 Mert ki lehetne hasonlatos az Úrhoz
 Odafönn a fellegek fölött?
 S az Erősnek fiai közül is itt lenn
 Ki lehetne Óhozzá hasonló?
 Megdőbbentőn hatalmas az Úr
 A szentek gyülekezete szemében
 S csodálatosan magasztos
 Minden körötte valók felett.
 Erős Isten, van-e isten tenáladnál erősebb?
 Óh igazságod mint sugárzik egyre körötted!
 Te uralkodol, te, a dölyfös tengeren
 S ha felgerjedtek vad hullámai,

Te csöndesítéd le azokat s velök
 Te rontottad meg Egyiptom hadait,
 Mintha fegyverrel ölted volna meg, —
 Erős karod úgy szórla szerte
 Minden te ellenségedet.
 Tied az ég s a föld, te adtad a televényt
 És mindazt, ami benne van.
 És adtad az éjfélt, adtad a delet!
 S a Tabor csúcsa és a Hermon orma
 Zeng nevednek dicsőítést.
 Hatalmas a te karod s erős a te öklöd
 S óh fölöttébb magasztos a te jobbod!
 A te igazságos ítéleteid
 Megszilárdítják trónusodat
 S orcádról igazság s kegyelem sugárzik.
 Óh boldog a nép, amely örvedezni tud,
 A te orcád fénye fogja vezetni,
 Mindennap a te neved lesz öröme,
 Tökéletességedtől megfőnségesedik,
 Mert erejének dicsősége te vagy.
 Hatalmunk szárját kegyelmed növeszti,
 Mert csak az Úr a mi paizsunk,
 És Izraelnek szentje a mi királyunk.
 Óh látomásban a te kedveltedet
 Ily szóval adtad nekünk valaha:
 — Hőst küldtem neked, aki megsegítsen!
 Fölmagasztaltam fiaid közül
 Az én megkedvelt választottamat.
 Megleltem hű szolgámat, Dávidot,
 Szent olajammal fel is kentem őt.
 Az én kezem megtartja mindig őt
 S megerősíti őt az én karom.
 Nem győzhetik le ellenségei,
 Ármánykodás nem gáncsolhatja el.
 Háborgatóit leverem ölötte
 S meggyötröm mind, kik gyűlölik őt.

Az igazságom pedig és a kegyelmem
 Ővele marad s az ő hatalma szarvát
 Dicsőségessé fölmagasztalom
 És vettetem kezét a tengerekre,
 Jobbját a folyóvizekre vettetem,
 Ő pedig hozzám így szól: Én atyám,
 Én erősségem, minden bizodalمام,
 A te kezéd engem mindig megsegít!
 S én őt első szülöttemmé teszem
 S e föld valamennyi királyánál dicsőbbé;
 Kegyemet megőrzöm iránta mindörökké
 És mindig erős lesz vele kötött frigyem
 S magvát megáldom örökkévalóvá
 S királyi széke szilárdan fog állni,
 Mig a mennyek napjai el nem omolnak.
 De ha sarjai megszegik törvényemet
 S nem járnak az én igazságomnak útján,
 Ha megszenstegtelenítik az én rendelkezéseimet
 És meg nem tartják parancsolataimat,
 Meglátogatom vesszővel bűnüket
 És gyötrellemmel álnokságukat.
 Ám tőle én elvenni nem akarom
 Irgalmasságom balzsamát,
 Sem ígéretemtől meg nem fosztom őt,
 Frigyemet meg nem szenstegtelenítem én,
 Amit neki szájam mondott, én meg nem
 [változtatom.

Én szenstégemre megesküdttem egyszer
 S amit Dávidnak ígértem, vissza nem vonom.
 Maradandó legyen magva mindörökké
 S királyi széke mint az égi nap —
 És mint a hold, a felhők ős tanúja,
 Örökké járjon biztonságban ő.
 És Te most mégis megvetetted őt
 És megutáltad, sujtottad haraggal
 A te föl Kent királyodat!

Im fölbontottad hű szolgáladdal kötött frigyedet
 És porba tiportad az ő koronáját
 S erősségét mind földig rombolod,
 Prédát szed rajta minden arrajáró
 S csak szégyent vallhat ő minden szomszédja
 Fölmagasztaltad rosszakarói jobbját [előtt.
 És minden ellenségét megörvendezteted,
 Kardjának is elvetted erejét,
 Harcában győzni őt nem engeded,
 Dicsőségét eltörlöd, a fényeset
 S királyi székét porba taszítod ;
 Megrövidítéd szép ifjúsága korát
 És elborítod gyalázattal őt.
 Oh meddig rejtezel így előle, Uram ?
 Vad tűzként meddig perzsel haragod ?
 Oh gondold meg, mily kurta az életem !
 Embert e földre oly egész hiába
 Mért teremtetél volna, Istenem ?
 Élők közül ki az, aki meg ne halna,
 Aki koporsótól megmenthetné életét ?
 Uram, hol a te régi nagy kegyelmed,
 Amelyet igazságtevőn valaha
 Szent esküvéssel Dávidnak fogadtál ?
 Emlékezzél meg, uram, Istenem
 A te híveidnek nagy gyalázatáról,
 Amelyet annyi nép zúdit minkre !
 Im nyögve hordozom én azt mind szívemben,
 Mint káromolnak téged ellenségeid
 S mint káromolják úton-útfelen
 A te fölként királyod jövetelét . . .
 És áldlak, én uram, áldlak örökké. Ámen !
 [Ámen !

NEGYEDIK KÖNYV.

Menedékünk voltál . . .

— 90. zsoltár. —

Uram, menedékünk voltál Te mindenha . . .
 Te, aki — mikor még a hegyek sem voltak,
 Mikor még a földet sem teremtetted meg,
 Még a világot sem, — éltél már, egyetlen,
 Öröktől örökké Mindenható Isten !
 Te, aki emberek halandó fiait
 Elporladásukig gondozod, vezérled
 S szólsz : „TérjeteK vissza, emberek fiai !“
 Mert ezer esztendő Teneked csak olyan,
 Mint egyetlen nap, ha tegnappá suhant el,
 Avagy éj negyede, őrváltás szakában . . .
 Nemzedékek sorát mint vihar elsodrod . . .
 Álommá enyésznek . . . Olyanok mint a fű,
 Reggel üdén sarjad, reggel sarjad, virúl,
 Estére megfonnyad, estére elszárad !
 Bizony meggyérültünk haragod sodrában,
 Bizony rémüldözünk felbőszülésedtől,
 Ha magad elébe teszed bűneinket,
 Titkainkat orcád világosságába . . .
 S minden mi napjaink haragodba vesznek,
 Éveink úgy fogynak belé mint lehellet !
 A mi esztendőink — ha hetven esztendő,
 Vagy ha annál is több, ha nyolcvan esztendő,
 Legjava is annak csupa baj, vesződség,
 Ami ha elmúlik, mink is tovatűnünk.
 Ki tudhatja ebből haragod értelmét ?
 S fölindulásodat mint értse imádód ?
 Oh taníts meg minket, mikép becsüljük meg
 A mi napjainkat, mint élünk bölcs módra ?
 Oh Örökkévalónk, meddig szenvedjünk még ?

Óh fordulj felénk már! Könyörülj mirajtunk!
 Szent szeretetteddel áldj meg minden reggel,
 Hadd énekelhessünk neked vigan, mindig!
 Adj örömet annyit, amennyi bút adtál,
 Ahány esztendeig bánat volt a sorsunk,
 Hűségeseiden lássék meg jószágod
 S az ő fiaikon a Te dicsőséged,
 Legyen rajtunk a mi Istenünk kegyelme!
 Kezünknek munkáját, Urunk, erősítsd meg!
 Kezünknek munkáját erősítsd meg, Isten!

Ne félj!

— 91. zsoltár. —

Ki a felséges Isten
 Rejtekében lakik,
 A Mindenható árnyékában
 De bizton nyughatik!

Azt mondom én az Úrnak:
 — Oltalmam vagy nekem
 S vagy erősségem! . . . Benne bízom —
 Ő az én mindenem.

Megszabadít a törből,
 Les bár száz törvető,
 És minden irtó veszedelmet
 Úgy űz el tőled Ő.

Oltalmad az ő szárnya,
 Úgy fedez be vele,
 És Igazság dárdája, pajzsa
 Az ő ígérete.

Nappal repülő nyíltól,
 Est rémétől ne félj!
 Ne félj, ha délben dúl a dögvész,
 Ha öl kegyetlen éj!

Mellőled ha elesnek
 Bár ezren egyfelől,
 És jobb kezed felől tizezren,
 Ügyel rád: el ne dőlj!

Csak nézz a pusztulásba
 S nyugodt legyen szemed
 És látod majd a gonoszaknak
 Ő büntetésüket.

Mert neked mindörökre
 Oltalmad Ő, az Ur.
 Őt választottad, a magasztost,
 A te hajlékodúl.

Téged nem ér, nem illet
 Az irtó borzalom,
 A sujtoló ostor nem üt rajt'
 A te hajlékodon.

Mert parancsolt felőled
 Ő angyalainak,
 Hogy téged minden utaidban
 Örökké óvjanak.

S ők hordoznak kezökben,
 Úgy hord angyal csapat,
 Hogy valamikép meg ne üssed
 A kőbe lábadat.

S oroszlánon ha jársz is,
 Kölykét megtapodod,
 S ha áspis kigyón jársz, letiprod
 A sárkány fajzatot.

S azt mondja im az Isten:
 — Mert ez engem szeret.

Meglartom s úgy magasztalom föl,
Mert vallja nevemet!

Segítségül hívott ő
És én meghallgatom.
Tusáiban melléje állok,
Megmenti őt karom.

S dicső lesz s megletézem
Nagy sorral napjait.
Megmutatom, hadd lássa, tudja:
Az Úr mint szabadít!

De jó is hálát adni...

— 92. zsoltár. —

De jó is hálát adni az Úrnak!
Dicsérni, Magasztos, a te nevedet,
Hirdetni reggel: áldásaid mi dúsak
S köszönni éjjel: mint óv szeretetted.

Óh zengjen a tízhúrú hangfa zenéje
És lantszó s hárfapengetés!
Dalom újra meg újra a tetteidet dicsérje:
Áldással áldást kezed mint tetéz!

Uram, de nagy a te minden cselekvésed!
S mi mélyek gondolataid!
A balga ilyesmit ésszel föl nem érhet...
A dőre nem érti lelked álmait.

Óh, burjánozhat a gaz, a mihaszna,
Óh, virulhatnak a gonoszok,
Majd eljön a napjuk s mindjét elhervasztja;
De a Te magasztos erőd örökre lobog.

A te ellenségeid, ős-örök Isten,
 A te ellenségeid, óh, elvesznek, el!
 Nincs, aki csalfaszívűeken segítsen ...
 De engem karod mindig fölemel.

Erőmnek szarvát nagymagasba növeszted
 S merővé miként az orrszarvuét
 És friss olaj üdíti meg ezt a testet,
 Hűs balzsamul ömölve rajta szét.

S majd megláthatja örömét szemem még
 Rámzúdult ellenségeimen
 S a kajánokon, akik gyötrelmeimet nevették,
 Örömét, óh, majd meghallja még fülem.

Úgy áll az igaz mint zöldelő, üde pálma,
 Nő mint Libanonnak cédrusai ...
 Az Úr házában minden palántája
 Az Úr udvarában fog virágzani.

S majd vén fa korukban is ép oly üdén virulnak
 S lesz águk mind csupa dús, gyümölcsös ág —
 Hirdetve temérdek jóságát az Úrnak,
 Én oltalmamnak, akiben nincs csalfaság.

Uralkodik az Úr!

— 93. zsoltár. —

Uralkodik az Úr
 Dicsőség pompájában öltözötn.
 Dicsőség szent pompája övezi nagy hatalmas
 Mert megalkotta az ő birodalmát, [erejét,
 A világok végtelenébe terjedőt
 S úgy kormányozza ím, hogy megmaradjon
 Mindenha elomolhatatlanul.

Királyi széked öröktől fogva úgy áll örökké,
 Öröktőlfogva vagy te mindenható király!
 A vizek árja, Uram, zúg, bög nagy-háborogva,
 A vizek árja magasba dobálja habjait,
 De minden nagy vizek minden nagy zúgásainál,
 A tengerek legerősebb hullámainál
 Erősebb Ő, a magasban lakozó!
 Igédnek, Uram, hatalma örök hatalom
 S szentség a te házad dísze s ez a ház
 Örök erősség és ez a dísz örökre biztató.

Igazságtevő Isten! . . .

— 94. zsoltár. —

Igazságtevő Isten, örök Mindenható, —
 Igazságtevő Isten, könyörgünk, most jelenj meg!
 Ég, Föld bírāja, mutasd meg teljes fönségedet!
 Fizess a gőgösöknek, ahogy megérdemelték!
 Hisz meddig fognak a cenkek óh, Örökkévalónk,
 Még meddig fognak a cenkek kárörvendezve
 [kacagni ?]
 Hisz szájuk ím, csak úgy ontja a vakmerés
 [szavait . . .]
 A gonosztevők sokasága, nézd, mily kérkedve:
 [henceg !]
 Hű népedet megalázzák, jaj, meggyötrik a
 [tieidet !]
 Gyilkolnak özvegyet, árvát és idegent is ölnek, —
 Hisz meg nem látja, mondják az Örökkévaló...
 Nem, Jákob Istene, mondják, óh dehogy veszi
 [észre !]
 ... Ti bolondok, lássátok be oktalanságotokat:
 Aki teremtője a szemnek, talán épp az ne látna ?
 S aki teremtője a fülnek, épp az ne hallana ?
 Aki nemzeteket lakoltat, ne fenýílene egyes
 [embert ?]

Hiszen Ő, csak Ő tanítja tudásra az embereket.
 Ő ismeri minden ember legrejlőbb gondolatát is.
 Ő tudja, hogy az valamennyi bizony hiábavaló.
 De boldog mind, akit intesz, Mindenható Örök
 Akinek tanaidból okulást osztogatsz, [Isten,
 Hogy gazok sikerét is nyugodtan nézze-lássa,
 Hisz megássák a vermet a gonoszaknak is!
 Hogy Isten pusztulásba a népét nem taszítja
 S az Ő országa földjét nem hagyja parlagon!
 Hogy végül a jogosság hozzájut igazához
 S majd akkor boldogulnak az igazlelkűek!
 Ki más védhetne engem gazoknak töre ellen?
 Gonosztevőkkel szemközt mellém ki állana?
 Ha Ő, az Örök Isten, nem oltalmazna váltig,
 Őh, hisz hajlékom akkor rég a sír volna már!
 De hányszor hittem én már: jaj, lábam

[elcsusztamlik

S a te jóvoltod, Isten, megtartott útam.
 S ha töprengéseimben szomorúság borít is,
 A Te ígéd vigasztal s a lelkem megvidul.
 Hisz tűrhetnéd-e vajjon Te jogtörők uralmát,
 Törvényesség színében törvénytelenkedőt?
 Az igaz lélek ellen egybeszövetkezőkét,
 Akik ártatlan embert bűnösnek mondanak!
 De nékem az Örök Isten volt váram... Őh,

[erős vár!

Megmentő szítem az árban Te voltál, Istenem.
 Mert megfizetsz nekik Te gazságukért a gazoknak,
 Saját bűnükbe veszted őket, mindannyit el!
 Megsemmisíted őket végképen, mindörökre,
 Mi Urunk, Istenünk, Örök Mindenható!

Jertek, énekeljünk ! . . .

— 95. zsoltár. —

Jertek, énekeljünk,
 Dalunk Istent dicsőítse !
 Ujjongva szállj Hozzá, lelkünk !
 Üdv szirtje Ő —
 Hű népének mentő szirtje !
 Hatalmas vagy, Mindenhatónk !
 Mi Istenünk, áldva áldunk,
 Minden-minden Isteneknél
 Hatalmasabb szent királyunk !

Hódol völgyek mélye —
 Hódol neked hegyek orma.
 Mind a tied . . . S hallgat félve,
 Hű szolgádúl —
 Bősz tenger is parancsodra.
 Hisz tied a tenger is mind . . .
 Őket is Te teremtetted . . .
 S mind tied a szárazföld is,
 Te alkottad, bízik Benned !

Jertek, Isten népe !
 Imádjuk Őt alázkodva . . .
 Óh, boruljunk le Elébe
 Térdet hajtva —
 Óh, boruljunk arccal porba !
 Teremtőnk Ő, Istenünk Ő
 S mezején mink, ősi nyája,
 Legyünk kezes nyája mi is,
 Óh, hallgassunk szent szavára !

Népem, dakra szálltan
 Én ellenem ne vitázzál.
 Mint rég ama pusztaságban

Ősapáid
 Próbálták meg Meribánál...
 Amikor ott Massza napján
 Kísértelen mertek engem,
 Pedig látták, tudva tudták,
 Mit cselekszem, mi a tervem!

Negyven szörnyű éven
 Bántottak ők engem egyre!
 Ez volna hát az én népem?
 Mondtam végül —
 Esztelenek korcs tömegje?!
 Utjaimat nem ismered!
 S haragomban megesküdtem:
 Sohsem is jutsz hajlékomba
 Megpihenni örök üdvben!

Királyunk lett maga az Örök Isten...

— 96. zsoltár. —

Új éneket énekeljete!k
 Az örök Isten tiszteletére!
 És énekeljen mind az egész föld liveletek!
 Nevére áldást zengjen éneketek,
 Világgá zengjen híre, egész világ dicsérje.
 Ismerjék szent Segítónket mindenek!

Mondjátok minden népnek el,
 A mi Istenünk sokezer csodatettét!
 Érezze minden nép, hogy Őt tisztelnie kell;
 Dicsőségéről népem úgy énekelj!
 Mert nagy az Ő hatalma, úgy árad minden szét...
 S igazságos, ha lesújt, ha fölemel.

A mi Istenünk hire szerteragyog.
Legméltóbb Ő a magasztalásra!
Méltóbb más isteneknél, hisz bálványok azok.
De ég, föld s minden, egész világotok
Csak az Ő műve, csak a mi Istenünknek alkotása!
Hódoljatok Neki, óh, hódoljatok!

Fény, fenség, hatalom övezi
Szent hajlékában Őt, csodaékes.
Dicső a mi Istenünk, hódoljatok neki,
Ti, minden népek nemzetségei,
Méltón hódoljatok neki, méltón szent nevéhez,
Áldozni ha jöttök s Őt köszönteni.

Boruljatok le udvarán,
Boruljatok le ünnepi díszben!
S remegjen a föld előtte, minden tartomány,
S hirdessétek, hadd hallják népei, mindvalahány:
Királyotok lett ime maga az örök Isten!
Az egész világ ura, óh, nem Ő-e talán?

Megerősítette a földet, az eget —
Szilárd is az, soha meg nem inoghat.
És épp úgy őrködik Ő a nemzetek felett!
Pártatlan ítél! Jobb király ki lehet?
Óh tud-e a föld, óh tud-e az ég, óh tudhat-e jobbat?
Csupa Igazság Ő, csupa szeretet.

Örüljön az ég, ujjongjon a föld
És zengjen a tenger s benne minden!
S viduljon a rét, a mező s ami élet rájuk ömölt,
S vigadjon az erdők minden fája, a zöld,
Mert jön, jön a minden népek egy királya, az
Világ, hű, igaz birádúl üdvözzöl! [Isten,

Uralkodik Ő . . .

— 97. zsoltár. —

Uralkodik Ő, mi Urunk, a nagy Isten.
Örvendjen a föld, örvendjen az ég,
Vészt rejthet a fellegek árnya körötte,
Ő fényes igazság, biztos menedék.

Tűz lángol előtte, megégeli sorra
Mind, mind, aki esztelen ellene tört.
Villáma lobogva fut át a világon
És látja, csodálja, megretten a föld.

Hegy, szikla viaszként olvad meg előtte,
Világok urának a színe előtt.
Óriási hatalmát úgy hirdeti ég s föld
S imádja, csodálja, dicsőíti Őt.

Szégyen tirátok, kishitű szolgák,
Faragott bálványok rabjai, ti!
Egy Ő, a nagy Úr s nincs kívüle Isten
Őt félje, csodálja, imádja kiki!

Örvendj te, örök Sión, e parancsnak
S örvendjetez Izrael ifjai mind!
Mert Ő a ti Istenetek s ime, rátok
Örökre segítve, kegyelve tekint.

Meg fogja gyűlölni a vétket, a vétkest
Mind-mind, aki ezt az Urat szereti —
A kárhozat üszkeiből hive lelkét
Örökre csupán Ő mentheti ki.

Utlján az igaznak örök ragyogás Ő
S csak általa boldog a tisztaszívű!
Örvendjen az Úrnak egész e világon
Mind, mind, aki bús, aki jó, aki hű.

Énekeljetek új, szép éneket . . .

— 98. zsoltár. —

Énekeljetek új, szép éneket
 Örök Istenünknek tiszteletére!
 Mert bizony Ő csodadolgokat művelt,
 Jobb keze, szent jobbkarja dús diadalt nyert.
 S diadalát az Örökkévaló
 Messze ismeretessé tette örökre.
 S tártta győzelmét a pogányok elé,
 Nem felejtkezett el szeretetéről
 S hűségéről ősi népe iránt.
 Láttá e földnek minden tája, határa
 Istenünk szabadító diadalát.
 Ünnepi harsona zengjen a tiszteletére,
 Mind az egész föld dicsőítse Őt!
 Lelkesen, ujjongón daloljon a hála!
 Zengessétek a hárfát, bújjon a kürt!
 Harsona zúgjon, úgy énekeljetek
 Tiszteletére a szent, az örök Királynak!
 Zúgva daloljon a tenger s ami betölti
 S mind az egész világ s ami rajta él!
 Ti, folyamok tapsoljatok és Ti, hegyormok.
 Énekeljetek karéneket
 Színe előtt az Örökkévalónak!
 Mert jön, eljön ítélkezni Ő
 S szent lesz ítélete! Ő az örök Igazság,
 Népek örök pártatlan ura Ő!

Az örök, szent király.

— 99. zsoltár. —

Király lett ime az Örökkévaló
 S a föld valamennyi népe megremeg.
 Trónjára hág, a kérubok fölé
 S a földnek sarkai mind megrengegenek.

Óh, Sion, nagy a te Örökkévalód!
 Magasztosabb e föld minden királyainál.
 Örök Istenünk! Meghódol minden nép neked.
 Dicsőnevű, nagy, hatalmas, szent király!

Óh, Te a jogosságot szereted.
 Pártatlanságod örökre szilárd!
 Igazság s jog volt mindig ítéleted,
 Már Jákob háza is annak alapjain állt.

Magasztaljátok az Örökkévalót,
 A mi Istenünket, az igazságosat.
 Boruljatok le a lába zsámolya előtt,
 Mert szent Ő s mindörökre az marad.

Ime, Mózes, Áront s minden papjait
 És Sámuelet és akik valaha
 Csak szólitották segítségükül,
 Ő meghallgatta, mint a jó atya.

Beszélt velök, — felhőnek oszlopa...
 Abból hallották a szent szózatot
 És megfogadták az Ő tanait
 S parancsát, amit őnekik szabott.

Óh mi örökkévaló Istenünk,
 Meghallgattad Te őket mind, aki kért.
 Bocsánatos Istenük voltál Te nekik,
 Ha megbüntetted is őket vétkeikért.

Magasztaljátok az Örökkévalót,
 Óh szent hegye alján leboruljatok!
 Mert szent, szent, szent az Örökkévaló,
 A mi Istenünk, örök királyotok!

Szolgáljunk boldogan neki !

— 100. zsoltár. —

Ujjongva örüljön az Úrnak minden,
Szolgáljunk boldogan neki !
Menjünk elébe nagy örömmel . . .
Tudjátok meg, hogy Ő az Isten,
Ég s föld az Ő hatalmát hirdeti !

Az ő népévé minket Ő teremtett,
Nem tettük magunkat magunk.
Dús pázsitjára mezejének
Minket csak az ő kegye enged,
Mindnyájan az ő juhain vagyunk.

Menjünk kapuin be hálaadással,
Nagy dicsérettel pitvaraiba.
Óh, hála a mi jó Urunknak !
Óh, zengve zengjen neki száz dal,
Dicsérje zsoltosma, hálaima !

Mert jó az Úr ! Óh mindenkinek hirdessék,
Jósága mily irgalmazó !
Mint száll kegye nemzedékről nemzedékre !
Mert Ő a szent ! Tökéletesség,
Öröktől fogva Örökkévaló !

Uram, hallgass meg . . .

— 101. zsoltár. —

Uram, hallgass meg, hálám zeng e dalban !
Szent fogadalmat teszek ím Neked :
Igazságos lesz az én hatalmam
S ítéletemben irgalom vezet.

A gondjaimba tartozókkal egyre
 Gyöngéden bánok s becsületesen.
 Rád váró hűség lesz házamnak rendje
 És gonosz terven sohsem jár eszem.

Utálom, meg nem tűröm a garázdát
 S elűzöm, ki cenk szívvvel jó élém.
 S ki titkos váddal a felebarátját
 Megrágalmazza, azt elvesztem én.

A dölyfös lelkek és a gőgös orcák
 Pöffeszkedését nem szenvedhetem.
 Körültekintek messze, hogy az ország
 Igazszívűit lelje meg szemem.

Óh énvelem majd csak ezek lakoznak,
 Nem szolgálhat más engem, csak a jó.
 Nem lesz házamban helye álnokoknak,
 Nem boldogulhat nálam a csaló.

Óh Uram, minden reggel tette kelve
 Hadd irtom e föld minden latrait!
 Végig gyomlálom országodat egyre,
 Hogy bűn, gonoszság meg nem marad itt!

Óh, halld meg, Uram . . .

— 102. zsoltár. —

Óh, halld meg, Uram, jajomat!
 Óh, jusson Hozzád bús fohászom!
 Orcádat tőlem el ne rejtse,
 Amikor szorongatnak engem.
 Óh hajtsd hozzám füledet,
 Amikor Tehozzád kiáltok!
 Hallgass meg engem nagyhamar,

Hisz napjaim mint füst enyésznek
 És csontjaim, mint tűzhelyen
 Elüszkösült fadarabok.
 A szívem mint megtaposott fű,
 Oly megtört és úgy szárad el.
 Kenyeremet megenni is már
 Jaj, elfeledtem bűm miatt!
 Sóhajtozásaim keservén
 Testem csont-bőr vázzá aszott...
 Állok mint puszták pelikánja
 S búsongok mint romon bagoly...
 Virasztok, sírok mint magányos
 Csüggedt madár a háztetőn...
 Mindegyre becsmérelnék engem
 Naphosszat ellenségeim
 És átkot esküsznek fejemre
 Az ellenem dühösködők.
 Óh kenyérül én hamut ettem,
 Könnyemmel vegyült italom,
 Mikor rámsújtó haragodban
 Az öklöd mélyre taszított!
 Az életem, jaj, csak olyan már,
 Mint megnyúlt árnyék s én magam
 Mint száradó fű, sorvadok!
 De óh, te Uram, Örök Isten,
 Te mindörökké megmaradsz
 S emlékezeted nemzedékről
 Száll nemzedékre örököül.
 Te fölkelsz s könyörülsz Sionon;
 Itt az idő, hogy könyörülj!
 Óh kedves a Te híveidnek
 Sion megmaradt köve mind
 S örülnek minden porszemének!
 Óh, egykor majd az Úr nevét
 Pogányok is hódolva félik
 S e föld minden királyai

Dicsőségedet hirdetik majd :
 Hogy Te, az Örökkévaló,
 Im Siont ujjaépítetted
 S megmutalkoztál önekik
 Dicsőségében, lehajoltál
 Hazátlanul imádkozó
 Népedhez és meg nem vetted
 Sirámos énekléseit.
 Írás őrizze és beszélje
 A jövő nemzedéknek ezt ;
 Hogy a megújult nép is áldja
 És dicsőítse Istenét ! —
 Óh magasságos szent helyéről
 Alátekintett Ő, Urunk,
 A mennyekből alátekintett
 A földre Örökkévalónk,
 Hogy meghallgassa irgalommal
 A foglyok jaját, panaszát
 S fölszabadítsa ősi népét,
 Amely már halál fia volt.
 Hadd hirdessék majd Sion ormán
 Az Úr nevét s zengjen neki
 Hálát dalunk Jeruzsálemben,
 Amikor minden nemzetek
 És birodalmak egybefornak
 Az egy-Istent imádni mind.
 Óh Hozzád, aki megtöretted
 Erőmet harcom útjain
 S büntelve megrövidítetted
 Iramló napjaim sorát,
 Hozzád könyörgök Uram, Isten,
 Ne dönts meg életem delén !
 A Te nagy éveidnek útja
 Óh messze nemzedékig ér ...
 Megteremtetted ősidőkben
 A földet s alkotó kezed

Az ég boltját megépítette ;
 S a föld pusztulhat és az ég —
 Te változatlan megmaradsz !
 Óh, azokat, ha megavulnak
 Mint viselésben öltözet,
 Kijavítod, mint kijavítja
 A nyűtt ruhát a mestere
 S a föld s az ég is újak újra ;
 Csak Te vagy mindig ugyanaz
 S nincs vége éveid sorának.
 Óh, Uram, hadd maradjanak meg
 Szolgáid sarjaink során.
 Utódaikban éljenek majd,
 Amíg csak élsz, óh, Te magad !

Ő megsegít . . .

— 103. zsoltár. —

Óh, áldjad, népem, az Urat.
 Jóságát ne feledd !
 Ő megbocsátja mind a bűnt
 S beköt minden sebet.

Koporsódból kiszabadít
 És új életbe von,
 Irgalmasan, kegyelmesen
 Megvált mindenkoron.

Üdíti tikkadt ajkadat,
 Hogy ifjúlj mint a sas
 És megsegít, ha küzködöl,
 Hogy diadalt arass.

Mózessel Ő nem hasztalan
 Intett meg, Izrael,

Haragja késedelmező
S irgalma nem hagy el.

Nem üldöz örök bosszúval,
Ha vétesz ellene.
Nem büntet bűneid szerint,
Nem sujt mint kellene.

Jósága nagy, tág, mint az ég,
Ha féled, tiszteled,
S a bűn úgy válik tőled el,
Mint nyugattól kelet.

Könyörül rajtad ő, miként
Szülő, megtért fián,
Mert tudja, romlandó edény
S por vagy, dibdáb, silány.

S hogy halandó vagy, mint a fű
S a hervadó virág,
Pusztulsz, ha ér az őszi szél
S elfeled a világ.

Örök csupán az Úr kegye,
Átöröklődik az,
Fiakról majd fiakra száll,
Ha hű voltál s igaz.

Mert ő a mindenség Ura,
Hatalma végtelen.
Óh áldjad Őt, mert ő az üdv
Es Ő a kegyelem.

A teremtés éneke.

— 104. zsoltár. —

Magasztos vagy Uram, magasztos örökre !
Végtelen dicsőség övez tündökölvé.
Öltözködtél fénybe s széjjel terjesztetted
Óriási ékes sátratul a Mennyet.
És lakol alatt is, mélyén a vizeknek
S jársz a szelek szárnyán, szekered a felleg,
Követed a szellő, szolgád a tűz lángja . . .

Fundáltad a földet örök szilárdságra —
Mint sűrű palástba, előbb bele ejtve
Hegyeket elöntő mélységes vizekbe,
Míg nem égrendítő parancsod szavára
Sietve lohadt le a hullámok árja
S keltek büszke ormok, vizek hunyászkodtak
Engedelmeskedve a Te parancsodnak,
S Te határt vetettél zúgó dagály ellen,
Földelöntő útra többé sose keljen !
S a csobogó forrást folyóvá növelted,
Teremtve útjának bércepartu medret,
Hogy amikor mentén olt jár eltikkadva,
Szomját enyhíthesse erdők, mezők vadja.
Zöld lombos ágán ott fának és bokornak
Fenségedről égi madarak dalolnak.

A hegyek ormára, ha esőd aláhull,
Megalégül a föld jótetted hasznából,
S növelsz, hogy földeden dúsan élhessen meg,
Füvet a baromnak, kalászt az embernek.
Szívet viditsz, arcot ragyogtatsz meg borral,
Eleség, amit adsz, vért és erőt forral,
S Libanonra plántált szép cédrusligeted
Beh kedves Előtted, beh gondját viseled !
S lombos fáid ága : madarak tanyája . . .

Fészket rak a gólya a jegenyefára . . .
 Vadkecskének vágya kopár hegyek búbja,
 A hörcsög a sziklák hasadékát bújja . . .

S teremttél — idők röptét mérni — holdat
 S napot, mely leszáll ma, hogy felkeljen holnap.
 Szereztlél éjszakát rejtő sötétségül,
 Előbúvhat akkor a vad rejtekébül,
 A kölykes oroszlán ordíthat az éjbe,
 Prédáját az erős Istentől remélve . . .
 S ha pirkad a hajnal, rengetegek vadja
 Tanyáin a fejét új álomra hajtja,
 És az ő munkáján künn izzad az ember,
 Míg kezéd az égre piros alkonyt nem ver.
 Beh nagy Uram, beh bölcs a Te minden teted,
 Jobboddal a földet beh gazdaggá tetted!

Im, a mély tenger is a Te dicsőséged,
 Benn mennyi óriás meg parányi élet!
 Hullámain ezer lenge, röpke gálya
 S nehéz, de kedvedért mégis játszi bálna.
 Téged áld ott minden s úgy vár mindent Tőled
 S mind megelégti nagy jóvoltod őket.
 De fordítsd el orcád s már megháborodnak,
 Vedd csak el a lelkük s rabjai a pornak!
 Lesujtasz a szirtre, füst, láng dől szívéből
 És remegünk szemed bős tekintetétől,
 Aztán, ha akarod, szellemednek lángja
 Új szabadság fényét gyújtja éjszakánkba.

Dicsőség hát Néked, egekben és itt lenn,
 Örvendezz örökre teremtéseidben,
 Énekelek Néked teljes életemben,
 Dicsőítlek, Uram, míg hant nem főd engem.
 Legyen kedves Néked elhaló beszédem . . .
 Örvendezzek kegyed örök, szent fényében,

De kárhozat minden gonoszra, vétkesre !
 Ne legyen a földön egy hitellen elme !
 Áldjad, lelkem. áldjad, ki téged megáldott :
 Az Urat, az Istent ! Soha meg nem bánod !

Óh keressétek buzgón az Urat...

— 105. zsoltár. —

Dicsőítsétek a Mindenhatót,
 Óh hirdessétek az Ő szent nevét,
 Ismertessétek minden nép között
 Az ő temérdek nagy jótteit !
 Nevével mind, mind büszkélkedjenek
 És minden istenkeresők szíve
 Teljék örömmel, boldogsággal el !
 Óh keressétek buzgón az Urat
 És keressétek az Ő erejét
 És keressétek kegyét szüntelen
 S ne feledjétek csodatetteit !
 És jóságának száz csodás jelét
 S hogy mire milyen büntetést szab Ő.
 Emlékezetben tartsátok bizony
 Ti, Ábrahámnak, az Ő szeretett
 Hű szolgájának ivadékai
 S választottjának, Jákóbnak faja !
 Óh Ő az Úr, az Örökkévaló,
 A mi urunk Ő, a mi Istenünk,
 De tanítása s rendelése mind
 Az egész földre érvényes parancs.
 Emlékszik mindig szent frigyére Ő,
 Szent szózatára, ezer, meg ezer
 Nemzetségre szánt nagy ígéire,
 Frigyére, mit Ábrahámval kötött
 És esküjére, melyet esküdött
 Izsáknak . . . Óh, azt Ő törvény gyanánt !

Tartotta fönn Jákobnak s Izrael
 Számára örök friggyé tette meg ;
 Kimondta : — Neked adom Kanaánt,
 Az a föld a ti osztályrészetek,
 A nemzetségtek örök birtoka.
 S amikor népünk még kisszámú volt
 S honában békén nem maradhatott,
 S bolyongó útra kellett kelniök
 És néptől néphez és országokon
 Dobálta őket sorsuk tétova,
 Az Úr nem tűrte, hogy akárki is
 Ártson nekik s őérettük bizony
 Rászólt még nagy-nagy királyokra is :
 — Fölkentjeimhez tilos nyúlnotok !
 Meg ne bántsátok prófétáimat !
 S midőn inséget rendelt el az Ur
 Az országra s mind tarrá verte ott
 A mindennapi kenyér földjeit,
 Küldött népének jóelőre már
 Bölcs intő férfit, küldte Józsefet,
 A rabszolgául eladott fiút.
 Bilincsbe verték ezt s lakat mögött
 Tartották, míg csak be nem teljesült
 Álomfejtése. — Isten tettei
 Oh, igazolták mindezt csakhamar.
 És érte küldött akkor a király
 És megoldotta rabbilincseit,
 A sok népek fölött uralkodó
 A börtönből, oh kihozatta őt,
 És úrrá tette házán s mindenén :
 Korlátlanul hadd gondozhassa azt,
 És népe minden fő-főemberét
 Kioktathassa jó példát adón
 S világosítsa úgy föl véneit.
 És Izrael, hajh, Egyiptomba ment,
 Jákob megtelepült Khám ugarán

S az Úr ott népét megnövelte úgy,
 Oly hatalmassá tette, hogy bizony
 A pogányoknak ez nem tetszhetett.
 Óh megváltoztak jóérzelmeik
 S az Úr hű népét gyűlölték bizony
 És cselt és ármányt szőttek ellene.
 Az Úr hát aztán Mózeszt küldte el,
 Szolgáját s küldte választott hívét,
 Áront; e kettő hadd mutassa meg
 Köztük az Úr csodajeleit
 S az Úr nevében végbe úgy vigyen
 Khám földjén nagy-nagy csodatetteket.
 És sötétséget küldött im az Úr
 És Khám földjére sötétség borult.
 De Izraelnek ellenségei
 Nem bánták ezt a megintló csodát,
 Vérré keverte hát most vizüket,
 Kipusztította vizeik halát,
 Földjüket békaözön lepte el,
 Még fejedelmek palotáit is. —
 Az Úr parancsolt s jöttek dúvadak
 És féreg nyüzsgött mindenütt . . . Az Úr
 Esőül ontott dúló jégesőt
 És földjeikre lángoló tüzet
 S elverte ősi, dús szőlőiket
 És megtördelte fügefáikat
 S minden termőfát letört mindenütt.
 S megparancsolta s támadt sáskahad
 S számlálhatatlan sok cserebogár
 S országuk minden fűvét s földjeik
 Minden termését az fölfalta, föl
 És országukban legvégül az Úr
 Hajh, minden első szülöttet megölt,
 Az erejük zsengéit ölte meg.
 És kivezette onnan Izraelt,
 Ki, — ezüst, arany kinccsel gazdagon,

Egyetlen fiú sem ment koldusúl.
 Egyiptom népe költözésüket
 Örömmel látta, hisz már nyomta őt
 Az Úr népétől való félelem.
 S az Ur oltalmul felhőt borított
 Népére nappal s útját éjszaka
 Tűzoszlopával ragyogtatta be
 S amikor kértek ételt és italt,
 Hozó't temérdek fürjet és adott
 Mennyekből hulló kenyeret nekik.
 S rést vert a sziklán s ömlött már a víz
 S a sivatagban folyóvá futott.
 S az Ur, mert az ő szent ígérét
 El nem feledte, amit valaha
 Szolgája kapott tőle, Ábrahám,
 Népét vígságban úgy vezette ki,
 Nagy ujjongásban választottait,
 Hogy elfoglalják örökségüket
 S minden parancsát megtartsák hiven
 S kövessék mindig tanításait.

Áldjátok Istent . . .

— 106. zsoltár. —

Áldjátok az Urat, az Istent,
 A nagy-jóságosat.
 Az Ő irgalmassága
 Nem szűnik, el nem apad.
 Ki mondhatná meg az Úr
 Mindenható erejét?
 Kinek ajkáról zenghetne az Ő
 Teljes dicsérete szét?
 Óh boldogok, akik az Úr
 Parancsát figyelik,
 Akiknek igazak
 Mindenkor tetteik!

Emlékezzél meg rólam,
 Óh, örök szeretet,
 Nagy jóságodban, amelyre
 Méltattad népedet!
 Viseld gondom', segíts,
 Óh, hadd láthassam itt,
 Mint élnek örömben, boldogan
 Kiválasztottjaid!
 Népednek örömén
 Így rám is öröm ragyog
 S eldicsekedhetem:
 Én is tied vagyok.

Vélkeztünk mink s atyáink,
 Sok balga, rossz fiad!
 Nem értették Egyiptom
 Földjén csodáidat.
 Jóságodat elfeledőn
 Mind csak berzenkedett —
 Óh még a tengernél is, ott,
 A Veresnél, Ellened!
 Jóságod, a megsegítő
 Mégis velők maradt,
 Hogy megbizonyítsd nekik
 Nevedet s hatalmadat!

Rászóltál a tengerre,
 A Veresre s utat nyitott.
 S átvitted mélyein őket,
 Mint mezőn jártak ott.
 Óh, néped elmenekült
 Az üldözői elől!
 Megszabadítottad népedet
 A gyűlölőitől!
 Elborította az ár
 Az üldöző hadat.

Katonái közül bizony
Hírmondó sem maradt.

Magasztalt néped akkor
És újra hitt Neked.
De csakhamar elfeledte
Nagy, szent intelmedet.
Százféle vágyra kapott
A sivatag úttalanon . . .
Türelmedet akkor, ott bizony
Próbára tette nagyon!
S te megadtad, amit kívánt,
De úgy adtad meg neki,
Hogy lelkét csömörök
Lázhidege lelje ki.

S hogy agyarkodni kezdtek
Mózesre a táboron,
S Áronra, az Úr szentjére
Irigyei dőre-vakon,
Megnyílt rendülve a föld
S Datánt elnyelte, el . . .
És nyomtalan eltűnt ott Abirám,
El összes híveivel!
S lobogó láng falta föl
Mind-mind a vétkesekét!
Elhamvadt mind az egész
Ármányos gyülekezet!

És Hórebnél a borjút
Az aranyból valót
Imádta porba borúlva
Óh mennyi árulód!
Eldobta dicső hitét,
El, a fűevő baromért
S feledte Urát-Istenét,

A szabadító vezért!
 S mindazt, amit övele ez
 Megvalósítottatott:
 Egyiptomban dicsőt,
 Khám földjén csodanagyot...

S a tengernél, a Veresnél
 Oly nagy-félelmeteset! —
 Óh, Urunk, néped akkor
 Jaj, mindent elfeledett.
 S bizony űzted volna már
 Örök vesztébe őt,
 Ha Mózes, a választottad ott
 Nem áll a színed előtt!
 Hogy elfordítsa, el
 A Te szörnyű haragodat
 S ne sújtsa népedet
 Örökre kárhozat.

A kishitűek kigúnyolták
 Az Úr ígérét.
 A megígért gyönyörű földről
 Mind becsmérlnön beszélt.
 S nem hallották dohogó
 Dühükben az Úr szavát
 S az Úr esküre emelte kezét:
 — Korcs népség az, a galád!
 Itt vesszen a sivatagon
 S ivadéka majd legyen
 Világgá szerteszórt,
 Mindenütt idegen!

S pártoltak Bál Peorhoz
 S ettek dögáldozatot.
 Óh, tetteikért az Úristen
 Rájok vad vést zúdított.

De előállott Fineász
 És tett nagy ítéletet
 S a vész megszűnt . . . Örök híru
 Ez a hősi cselekedet i
 Nagyot művelt Fineász,
 Nagy érdeme ez neki ;
 Ivadék, ivadék után
 Örökké emlegeti.

De magukra bősztették
 Az Urat hamar megint.
 A versengés vizénél
 Vétkeztek újra mind.
 Oh nagy könnyelműen
 Vétkeztek annyira,
 Hogy miattok Mózesnek is
 Meg kellett járnia.
 Miattok lelke bizony
 Jaj, úgy megháborodott,
 Hogy azt sem tudta már,
 Mit mond, mily kárhozatot.

A népeket, óh, akikről
 Az Úr szólott nekik,
 Nem győzhették le, sem ők már,
 Sem nemzetségeik.
 Elegyedtek idegen
 Népekkel a kishitűek.
 S azoknak balszokásait
 Tanulták rendre meg.
 S azok bálványainak
 — Oh átok s iszonyat —
 Áldozták fiaikat
 S áldozták lányaikat.

Ártatlan vért ontottak,

Fiaikét, leányaikét,
 Kanaán bálványsokasága,
 Úgy dobták őket, eléd.
 A földet vérrel úgy
 Fertőzték szüntelen.
 Óh úgy fertőzte lelküket
 Száz bűnös förtelem!
 És csupa paráznaság
 Volt lelkük, a vad, konok,
 Jaj, szántszándékosan
 Voltak tisztátalanok.

Az Úr hát népe ellen
 Iszonyú haragra gyúlt.
 Megútálta ősi örökjét,
 Hogy olyan nyomorúlt.
 És adta idegenek
 Zsarnok kezére őt,
 Rabúl hadd görnyedjen porig
 A gyűlölői előtt
 S letiporták Izraelt
 Az ellenségei, le...
 Azok hatalma alatt
 Kellett senyvednie.

De bármint vétkezett is
 Az Úr ellen dacosan,
 És bármi mélyre süllyedt
 Bűnében untalan,
 Mégis megszánta az Úr
 Látván mint vezekel,
 Lehajolt hozzá s fölemelte őt
 Óh, hányszor emelte fel!
 Fiait nem hagyta el Ő,
 Az örök Jóindulat;
 Óh meghallgatta, meg,
 Panaszos fohászukat.

Velök kötött frigyéről
 Óh megemlékezett,
 Haragját elfeledte,
 Mert Ő az örök Szeretet.
 S irgalmat, enyhülést
 Úgy szerzett önekik,
 Hogy rajtok megkönyörüljenek
 Zord ellenségeik,
 Akik őket rabszíjon
 Hurcolták el valaha;
 Mert úgy rendelte az Úr
 Büntető akarata.

Óh minket is segits meg,
 Urunk, óh, könyörülj!
 Gyűjts újra egybe minket
 Idegenek közül,
 Hogy áldjuk szent nevedet
 Büszkén és boldogan:
 Nagy az Izrael ura-istene,
 Örök hatalma van!
 Mind áment mondjatok,
 Föld minden népei!
 Hálát, magasztalást
 Daloljunk mind Neki!

ÖTÖDIK KÖNYV.

Az Úr irgalma, kegyelme.

— 107. zsoltár. —

Magasztaljátok fennen az Urat,
Mert jó Ő, mert irgalma megmarad,
Mind, kit megváltott, ezt hirdesse róla,
Mind, ki görnyed sanyargatás alatt,
Hirdesse, mint lett Ő szabadítója.

Mind, kiket egybegyülekeztetett
Távol napnyugat, távol napkelet
És Észak és a tenger tája mellől,
Mind zengjenek dicsérő éneket
Örök jóságról, örök kegyelemről.

A pusztaság holt földjén valaha
Vad uttalanban bújdostak vala,
Sehol sem lelve várost lakozásra
S bolyongtak éhen-szomjan tétova,
Szörnyű volt lelkük elfogyatkozása.

S nem bírva immár nyomort, bánatot,
Fölsírt a nép az Úrhoz akkor ott —
S az vesztéből őt megszabadította.
Egyenes útra vitte — eljutott
A hajlékául rendelt városokba.

Az Úr kegyelmét hái az Úr előtt
Úgy áldjátok . . . S utódnak az előd
Az Úr csodáit úgy hirdesse egyre . . .
Mert minden lelket, szomjút, éhezőt
Jóval betölt, megelégit kegyelme.

Hány van, kit éjek éje vesz körül,
 Ki a halálnak árnyékában ül,
 Vas vagy keservek békójában verten,
 Mert — a Szentnek szavához hűtlenül —
 Lázadtak a Legfelsőnek rendje ellen.

De ahogy immár inség, rémület
 Megtörte, megalázta szívüket,
 S bukván, úgy rémlett, sohsem szabadúlnak,
 Az Urat hívták vesztük közepett
 S megmenekültek irgalmán az Úrnak.

Óróluk im az éjek éjjelét
 Az Ő kegyelme úgy oszlatta szét
 És a halál árnyékát messzeverte . . .
 S békójuk is elmúlt, mint a setét,
 Az Úr irgalma úgy szagalta szerte.

Magasztaljátok hát az Úr előtt
 Az Ő kegyét s utódnak az előd
 Az Úr csodáit áldja mindörökre ;
 A rabságból megváltó szent erőt,
 Mely érckapuk vas-zárait letörte.

És hányan vannak a nagy ég alatt
 Balgák, kik járnak álnok utakat
 S kiket az Úr gazságukért megálkoz
 S már korty sem ízlik nekik, sem falat,
 Úgy dőlnek a halálnak kapujához.

S balsorsukból az Úrhoz esdenek
 S az Úr őket mily szánva menti meg,
 Mint balzsam foly lelkükbe tanítása.
 És meggyógyúlnak ők, a betegek,
 A sírveremtől őket visszarántja.

Magasztaljátok hát az Úr előtt
 Bocsánatát s utódnak az előd
 Az Úr csodáit úgy hirdesse egyre!
 Áldást áldozva dicsérjétek Őt,
 És tetteit gyönyörrel emlegetve.

Kalmár hajós nép mint mer szállani
 Törékeny gályán a nagy árra ki,
 Tengeréken mily bizakodva száll át!
 Ők látják, mik az Úrnak dolgai
 S a mélységekben az Ő száz csodáját!

Szól — s támad szélvész, hullámrengető
 S az ár velök lecsap, majd égbe nő...
 Elsorvad lelkök a nagy borzadásba...
 Mint részegség tör rájuk vad erő,
 Úgy tántorognak s ész, tudás hiába!

S hogy im az Úrhoz fohászkodnak ott,
 Már veszedelmük el is távozott,
 Vészt elcsitít Ő, az árt elsimítja
 S ők boldogok, mert szívük már nyugodt
 S Ő elvezérli őket partjaikra.

Magasztaljátok hát az Úr előtt
 Jótetteit s utódnak az előd
 Az Úr csodáit úgy hirdesse egyre!
 Nép, áldjad gyülekezetedben Őt
 Es áldjad Őt vének gyülekezetje.

Pusztákká szárít folyamvölgyeket,
 Vizek forrása szikkadtá reked,
 Termőföld meddő lesz, ha cenk a népe!
 S máshol tó csillan im puszták felett
 S folyókat visz tar föld kietlenébe.

REMBRANDT

DÁVID ÉS SAUL

És éhezőket visz az Úr oda,
 Hogy keljen ott jólétnek városa,
 Dús kertek, szőlős dombok sűrű haszna
 S áldásán dús lesz a nép s szapora,
 Az Úr az Ő jószágát nem apasztja.

Ám jön idő s a nép fogyatkozik,
 Nyomor, keserv alázza meg porig
 S teng fejedelme gyalázatba sújtva . . .
 És int az Úr: tévelygő útjaik
 Hadd vesszenek vad úttalanba ujra.

De a nyomort is bölcsen mérve ki
 Vesztökből őket föl is emeli,
 Csüggedtségükből új életre szítv
 És hogy lennének hű cselédei,
 Miként juhnyáját, őket sokasítja.

Hadd lássák ezt a jók s örvendjenek
 S száját a gonosz hadd fékezze meg!
 Mely bölcs érné föl ésszel ezt, mely elme?
 Miként is értsék gyarló emberek,
 Hogy mily igen nagy az Úrnak kegyelme?

Mutatkozzál meg, Isten!

— 108. zsoltár. —

Nyugodt már szívem, Isten!
 A szívem oly nyugodt már!
 Hadd áldlak énekelve
 S szépséges zeneszóval!
 Óh, serkenj, büszkeségem,
 Serkenj te lant s te hárfa,
 Hadd keltsem föl a hajnalt.
 Óh, Uram, hadd imádlak

Minden nép hallatára!
 Hadd zengek dalt Terólad,
 Dalt nagy szeretetedről,
 Mint árad az, ameddig
 Csak terjedez a mennybolt
 S hűségéről a szentről,
 Amely de messze ér el,
 Akár felhőknek útja . . .
 Mutatkozzál meg, Isten,
 Egek fölé magaslón
 S dicsőséged ragyogjon,
 Az egész földre szerle!

*

Óh kedveért a Te kedveltjeidnek,
 Hogy sorsuk újra jó legyen,
 Jobboddal engem óh, segíts meg,
 Emelj föl, Uram, Istenem!

És szólott Isten az Ő szentélyében:
 — Hadd teljék kedvem végre itt!
 Fölosztom ime és fölmeérem
 Szihemet s Szukkót földjeit!

Enyém Manassze s vajjon nem enyém-e
 Gileád, a dús tartomány?
 S Júda törvényem öröksége
 És Efraim a koronám.

És tart Moáb elém mosdó médencét
 S Edomra vetem sarumát.
 S Filiszteán győzelmem zeng szét:
 Örvendezz, Én vagyok urad! —

De óh mind e nagy, erős városokba
 Ki vigye a Te népedet?

Edomig harcból harcba rontva
Mint menjen ő Tenélküled?

Óh Isten, aki néped megvetted
S magára hagyta seregét,
E nép csak Tehozzád esenghet,
Hogy újra megsegítséd.

Hivságos minden emberi segítség,
Óh csak Tebenned bízunk ő . . .
Hogy ellenét megsemmisítsék
Villámaid, te szent, dicső!

Óh, szótlan ne maradj! . .

— 109. zsoltár. —

Óh Isten, akit szívem egyre magasztal,
Uram Istenem, óh szótlan ne maradj!
Száját a gonoszság nagyra nyitotta,
Ezer álnok száj fecseg ellenem . . .
S mind hamis nyelvvel átkoz, ocsárol,
Mind gyűlölködve sziszeg körül.
Ok nélkül törnek ellenem egyre,
Szeretettel voltam irántuk én
S ők vádaskodva gyaláznak engem,
Jószándékom mind rossz nekik.
Óh, küldj az ilyenre zsarnok urat
S vádlóul a sátán álljon a jobbján,
Birája bűnösnek lássa őt
És védekezésén még bűnösebbnek.
Az élete kurta legyen s hagyatékát
Hadd kapdossák szét idegenek.
Árváit ölje az árvaságuk
És özvegyét az özvegyi sors.
Családjának bujdosnia kelljen

És rongyosan koldulnia.
 Oh, hitelezője a követelését
 Ugy hajtsa be rajta könyörtelenül !
 S vegyék el tőle, akármije van.
 Jóindulatot neki senki se osszon,
 Árváit senki se szánja meg !
 Nemzetségének magva szakadjon,
 Már unokája se legyen,
 Neve is hadd vesszen örök feledésbe !
 De az Örökkévaló előtt
 Minden büne és még őseié is
 Maradjon emlékezetül ;
 Maradjon örökké kitörületlen
 Még anyjának minden büne is !
 Az Úr előtt, óh, ott legyen egyre
 Gazságuk, ámde a hírüket
 A földről Ő hadd irtsa ki végkép !
 Mert arra sohsem gondolt az ilyen,
 Hogy jót, hogy szeretetet cselekedjék.
 Csak üldözött minden szegényt,
 Minden busulót, minden töredelmest,
 Hogy elpusztítsa életüket.
 Ha úgy kedvelte mindig az átkot,
 Hát szálljon az őrá vissza most !
 Ha sohasem kedvelte az áldást,
 Maradjon távol tőle az !
 Ha az átkot úgy öltötte magára
 Akár a mindennapi ruhát,
 És belsejének ez oly üdítő volt,
 Akár szomjasnak a vízital
 S mint csontnak a balzsam, hadd legyen hát
 Mindegyre, rajta mint a ruha,
 Amelybe mindennap belebúvik
 S mint öv, amely ott mindég derekán !
 Oh, ellenségeim jutalma
 Az Urtól, mindé ez legyen,

Mindazoké, akik életemről
 Hajh annyi rosszat mondanak!
 De énvelem, óh, Uram Istenem, te
 Ugy bánj, ahogy áldom nevedet!
 Oh ments meg nagy, szent szeretetteddel,
 Mert én szegény s nyomorult vagyok
 S fáj bensőm, szívem, jaj, csupa mély seb,
 Megnyúlt árnyékká véznulok el,
 Tépázodom mint szélben a sáska,
 Éhkopp rogyasztja térdemet,
 Husom megsorvadt zsirjaveszelten.
 Jaj, gúnyjuk mulatsága vagyok!
 Ha látnak, csóválják fejüket.
 Segíts meg én Uram, Istenem, engem,
 Te áldj, óh, törjenek ellenemők,
 És valljanak, óh, majd csúf kudarcot!
 De szolgád örvendezzen, Uram.
 Gyűlölőimet borítsa gyalázat,
 Borítsa szégyen, mint palást!
 Én nagy-nagy hálát zengek az Úrnak,
 Magasztalom Őt nagylelkesen,
 Mindenhol, minden gyülekezetben,
 Mert Ő a tűrők jobbához áll,
 Hogy védje s megsegítse őket
 Vádlóik és bíráik előtt.

És szólt az Úr az én uramnak...

— 110. zsoltár. —

És szólt az Úr az én uramnak:
 — Jer, ülj mellém, jobbom felől,
 Megdöntöm ellenségeidet,
 Hogy zsámolyodul
 Majd mind, mind lábad elébe dől!

Kormányzó pálcát küld az Úr majd
 Sion ormáról teneked:
 Kelj uralomra diadalmasan,
 Hatalmasan
 A te ellenségeid közepett.

Toborzó napján seregednek
 Néped szent diszben, szabadon
 Köréd áll s megszületik hadad,
 A te ifjú hadad,
 Mint harmat a fényes hajnalon!

Megesküdött az Úr és meg nem bánja.
 Az ő szava, óh, nem tétova szó:
 Pap, főpap vagy te, örökre már!
 Az én papom,
 A Melkhizédek rendje szerint való.

Az Úrnak védő, szent hatalma
 Jobbod felől lesz szüntelen
 S haragja napján a királyokat
 Elveszti majd
 S ítél a hitetlen népeken.

Óh elborít sok tájat tetemekkel,
 Nagy föld urának fejét zúzza szét
 S aki most útszéli patakból iszik,
 Majd épp azért
 Épp annak óh, fölemeli majd fejét!

Magasztos az Isten.

— 111. zsoltár. —

Magasztalom Istent
 Teljes szívemből,

Igazak tanácsán
 Jók gyülekezetében.
 Oh, mily hatalmas
 Az Örökkévalónak
 Minden műve, tette !
 És mint felel meg
 A céljainak mind
 A leghelyesebben !
 Csupa dísz, csupa fenség,
 Amit cselekszik
 S mind csupa igazság !
 Megmarad örökké !
 Csodatetteit Ő mind
 Úgy szánta, úgy adta
 Emlékezetessé
 Minden szíveknek !
 Könyörületes Isten,
 Irgalmas Isten,
 A mi Teremtőnk,
 Minden hívének
 Hű gondviselője !
 Úgy gondol örökké
 Minden frigyesére !
 Oh népeivel rég
 Megismertette
 Jóvolta hatalmát !
 Hisz önekik adta
 Mindazt, amit elvett
 Méltatlanoktól.
 Az Ő kezének
 Minden műve, tette
 Csupa jog s igazság,
 Rendelkezése
 Mind biztosan üdvös,
 Mind csupa szilárdság,
 Mind igaz, örökre !

Mert igazsággal
 S pártatlansággal
 Készült valamennyi.
 Óh, Ő a népét
 Megváltani vágyott,
 Frigyét rendelte
 Örökre szóló,
 Hű, szent kötelemmé!
 Legyen neve áldott!
 A bölcseségnek
 Egy a kútfeje, nincs más:
 Tiszteld az Istent!
 Igaz értelem s ész
 Csak így cselekszik!
 Magasztos az Isten
 S az marad örökké!

Óh, boldog a férfi...

— 112. zsoltár. —

Óh boldog a férfi,
 Az Urat aki féli,
 Akit az Úr parancsa boldogít.
 Hatalmassá lesz magva e földön,
 Megáldja az Úr a hűség fiait.

Bőségben gazdag
 A háza annak
 És igaza mindörökre megmarad.
 Nem húny az igaznak fénye sötétbe
 Az Úr irgalma, kegyelme alatt.

Jó annak a szíve,
 Könyörülve, segítve
 Javából másnak is oszt örömet.

Nem ingadozik, helyt áll becsülettel.
Sohasem felejtí az Úr neki ezt.

Erős, gyönúllan,
Mert bizik az Urban;
Gonosz hír sohsem ijesztheti meg.
Bátor szívvel várhatja nyugodtan
Elvesztét ellenségeinek.

Részvétre kelve
Csak oszt, csak ad egyre
S bármelyiknek ad is, dús marad ő
És igaza úgy marad meg örökre,
Fenkölt feje úgy lesz örökre dicső.

Ezt látva a rosszak
Beh lázadoznak,
Fogcsikorgatva, kegyetlenül!
Am rossznak minden álka hiába...
Kívánságuk megsemmisül!

Óh, Hozzá ki hasonlatos ?

— 113. zsoltár. —

Halleluja ! Dicsőítsétek,
Urunk szolgái, Urunk nevét !
Dicsérje s áldja ima, ének
Ma s mindörökké ! Zengjen szent nevének
Hire napkelettől napnyugatig minden szívekbe
[szét

Óh minden nép ismerje legmagasztosabbnak
Urunkat, az Örökkévalót, a dicsőségeset,
Akinék útjai minden utaknál magasabbak
S ott ragyog dicsősége minden egek felett.

A mi Urunkhoz földön-égben
 Óh, kicsoda hasonlatos?
 A mennyben Ő magasan él, fenn,
 De letekint s lelát a földre mélyen
 S fölemeli mind a szegényt, aki porban, sárban
 S odaülteti főfő nagyjai mellé. [roskadoz.
 Mert Ő a mi Istenünk, ég, föld mindenható Ura,
 Aki rég meddőket is áldhat anyai üdvvel [teljesekké,
 És gyermekrajjal boldogokká! — Halleluja!

Amikor Izrael...

— 114. zsoltár. —

Amikor Izrael
 Egyiptomból kiment
 S szabadultan, futva hagyta el
 Ős Jákob népe az idegent, —
 Az Úr Jehudát szentségessé avatta
 És Izrael lett az Ő birodalma.

A tenger látta Őt
 És megfutamodott.
 A Jordán árja visszadőlt
 S a hegyek úgy ugráltak ott,
 Mint kosok nyája megriadva
 S a halmok mint suta bárányfalka.

Óh tenger büszke vize,
 Mi lelt, hogy futamodol?
 Te, Jordán, mi lelt, hogy ime
 Vized rettenve visszaomol?
 S ti hegyek, hogy mint kosok ugráltok.
 S ti halmok, mint riadt bárányok?!

Reszkess az Úr előtt,
 Oh reszkess mind te föld!
 Ó Jákob Istene, ismered őt,
 Aki sziklát tóvízzé bővölt,
 A kovát is forrássá fakasztja
 Örök hatalma, szent malasztja.

Ne minekünk . . .

— 115. zsoltár. —

Ne minekünk, óh Örökkévaló,
 Ne minekünk, hanem a Te nevednek
 Adj dicsőséget igazságodért
 S irgalmadért, óh, csak a Te nevednek
 Miért mondhassák más népek nekünk:
 — Ugyan hol a ti Örökkévalótok?
 A mennyben lakik a mi Istenünk
 És mindent, amit akart, megteremtett,
 Csak bálvány mind más népek istene!
 Aranyból való bálvány és ezüstből,
 Csak emberkezek alkotása mind.
 Van szájuk, ámde nem tudnak beszélni,
 Van szemük, ámde nem látnak vele,
 Van fülük, de nem hallanak, van orruk,
 De nincs szaglásuk; van ugyan kezük,
 De tapintásuk nincs; hiába lábuk,
 Nem tudnak járni; torkukkal pedig
 Dehogy adhatnak hangot. — Óh a sorsuk!
 Hadd érje sorra készítőiket
 S mindazokat, kik bennök bízni tudnak!
 Te, Izrael, csak Őt, csak Őt imádd,
 Az Örökkévalót, csak Benne bízzál!
 A megsegítő és a pajzs csak Ő!
 Te, Áron népe, csak Őbenne bízzál!
 Csak Őt imádd, az Örökkévalót,

Csak Ő a pajzs, csak Ő a megsegítő!
 És ti is mind, a mi Egy-Istenünk
 Bárhol élő idegen tisztelői,
 Ti is csak Hozzá folyamodjatok,
 Ti is csak Benne bízzatok szilárdan,
 A megsegítő és a pajzs csak Ő!
 Oh gondol Ő ránk, megáld keze minket,
 Megáldja Ő Izrael fiait,
 Megáldja Áron fiait, megáldja
 Az Ő idegen tisztelőit is,
 Oh, minden hívét, ha szegény, ha gazdag!
 Meggyarapít majd Urunk titeket,
 Lesz gondja rátok s minden sarjatokra,
 Mindnyájatoknak áldást oszt az Úr.
 Ő, földnek-égnek örök alkotója.
 A magasságos ég csak az övé,
 A földet adta emberek fiának;
 Nem a halottak dicsőítik Őt,
 Oh, nem akik a sír csöndjébe szállnak;
 Mink áldjuk Őt, az Örökkévalót,
 Mink dicsőítjük most és mindörökké:
 Áldott az Úr, Urunk! Halleluja!

Óh, nyugodjál meg, lelkem . . .

— 116. zsoltár. —

Oh szeretem én az Örökkévalót.
 Ő meghallgatja esdekléseimet,
 Bajomban még bármikor hívtam is,
 Felém hajtotta Ő mindig fülét.
 Körülhurkoltak a halál kötelei
 És poklok minden kínja fojtogatott
 És kórság szállt meg engem s nyomorúság, —
 En csak Őt hívtam: Óh, Uram, segíts!
 Oh mentsd meg lelkemet, Örökkévaló,

Te igazságos, könyörületes !
 Hisz Te vagy a mi irgalmas Istenünk !
 Jóságos az Úr, az Örökkévaló,
 Óh, ügyel minden ügyefogyottra is ;
 Ha baj szakad rám, tudom, megszabadít.
 Óh, nyugodjál meg, lelkem, őriz az Úr,
 A haláltól szívemet Ő mentette meg
 S könnyhullatástól szememet. Óh csak Ő
 Óvhatja meg botlástól lábamat.
 Itt járhatok im az Úr orcája előtt
 Még most is az élők földje vidékein.
 Óh, hittem Benne mindig, akkor is,
 Amikor fölsírtam : Jaj, milyen átok ez !
 Borzalmaimban is azt vallottam én :
 Hajh, minden emberi gyámolítás hazug !
 Az Úrnak mint hálálhatnám meg én
 Mindazt a temérdek jótéteményt,
 Amivel engem egyre megsegített.
 Óh, áldom is Őt s Feléje hadd emelem
 A szabadulás hálájának poharát,
 Hadd hirdetem nagyfenn az Úr nevét
 S hadd teljesítem népe szeme előtt
 Mind sorra az Úrnak fogadalmaimat.
 Óh súlyos nagyon az Úrnak szeme előtt
 Halált idézni az Ő cselédeire.
 Cseléded én, óh Örökkévaló,
 Csak szolga vagyok, szolgálódnak fia,
 De levetted rólam rabbilincsemet !
 Óh fogadd hálám áldozatát kegyesen,
 Hogy az Örökkévalónak szent nevét
 Úgy hirdethessem mindig, mindenütt.
 Im teljesítem fogadalmaimat
 Mind, sorra, amit csak esküdtem Neked,
 Itt teljesítem a néped színe előtt,
 Itt, a Te templomodnak udvarán,
 Itt, Jeruzsálem kellős közepén,
 Hogy mindenek láthassák. Halleluja !

Minden nép dicsérje az Urat !

— 117. zsoltár. —

Föl, minden népe e föld kerekének !
Ti pogányok is mind ! Zengjen az ének !
A mi Urunkat dicsőítsétek !

Csak az Ő irgalma, igazságossága
Vigyáz miránk és mind az egész világra !
Mindenki örökre dicsérje, imádja !

Hálát az Úrnak !

— 118. zsoltár. —

Hálát az Úrnak ! Az Úr csoda jó !
S irgalma örökkévaló.
Valld Izrael : Örök az Úr kegyelme !
Valld Áron háza : Ő örökre jó !
S minden hívő ezt énekelje :
Az Úr irgalma örökkévaló !

A rettegetések vészes idején
Az Urhoz esdekeltem én
S meghallgatott s rejt biztos menedékben,
Az Úr velem van s én nem rettegek !
Mint árthatnának ime nékem,
Mint árthatnának még az emberek ?

Az Úr velem van, Ő oltalmazóm
S mosolygok minden zaklatón.
Az Úrban bízni jobb mint emberekben,
Jobb csüggni rajt', mint fejedelmeken !
Im, gazok körülvettek engem
S az Úr nevében őket szélverem !

Rámtörnek mindenünnen szüntelen,
 De nevében mind szétverem.
 Rám zúdúlnak bár rajjal mint a méhek,
 De elhamvadnak mint bozót tüze!
 Óh megtudják, az Úr nevének
 Hatalma nem a veszük-e!

Óh, meglökettem, hogy úgy essem el!
 De az Úr engem fölemel.
 Az Úr az én erőm, üdvöm, zsolozsmám.
 S az igazak sátrában zeng a dal,
 Győzelmet zengünk bizakodván:
 Az Úrnak jobbjá biztos diadal!

Az Úrnak jobbjá győz fönségesen,
 Szent jobbjá örök győzelem.
 Óh nem halok meg, hanem élek, élek
 És hirdetem az Úrnak tetteit.
 Vert ostorával büntetésnek,
 Keményen vert, de im most megsegít.

Most énnekem már nyissátok ki hát
 Az Igazságnak kapuját!
 Hogy bémenvén az Úr elé borúljak
 És az Urat dicsérje énekem.
 Ez hát kapuja im az Úrnak,
 Amelyen minden igaz bémegyén!

Óh áldlak, Uram, aki lelkemet
 Megaláztatván fölemeled!
 A kő, mit az építők megvetének,
 A szegelet fejévé lett ime.
 Így tesz az Úr s ember szemének
 Csodául kell ezt néznie.

Ez nagy napunk. Az Úr jelölte ki.

Ujjongva örvendjünk neki!
 Urunk segíts! Vigy, Urunk, diadalra,
 Ki nevedben jön, legyen sorsa jó!
 Mindenkit áldjunk ma vigadva,
 Aki az Úrnak házából való.

Az Úr, Ő a mi erős Istenünk,
 Az Ő fényében éledünk.
 Koszorúzzátok csúcsáig az oltárt!
 Urunk, erős vagy! Áldjon énekem!
 Dicsérlek! Zengjünk hálazsoltárt!
 Mert jó az Úr s jósága végtelen!

Az arany á-b-c.

— 119. zsoltár. —

Az ártatlannál lehet-e boldogabb,
 az Úr törvényei útján lépkedőnél,
 Az Úr biztonságainak megőrizőinél,
 akik Őt teljes szívük szerint keresik?
 Akik az Úr útján haladnak,
 sohasem cselekedhetnek gonoszat!
 A Te legfőbb parancsod az, óh Uram,
 parancsaidat hogy buzgón cselekedjük.
 Az én legforróbb vágyam: hiven élni
 a Te akaratod szerint.
 Akkor bizonynal meg nem szégyenülök,
 ha mindig a Te parancsaidat figyelem.
 Azért hát tiszta szívemből dicsérlek,
 óh oktass igazságod szent törvényeire!
 A Te parancsolataidat, óh Uram, megőrzöm,
 ne hagyj el soha engem!

Büntetlenül mint járhatná útját az ifjú,
 ha Tenéked szót nem fogad?

Bizony teljes szívemből csak Téged kereslek,
 ne engedj eltántorodnom parancsolataidtól!
 Belezárom im szívembe szavadat,
 hogy ne vétkezzem Ellened!
 Boldogan áldlak, Uram,
 taníts meg igazságaidra!
 Boldogan hirdetem im ajakammal
 a Te szájadnak szent szavait.
 Bizakodva örvendezek parancsolataidnak,
 akárcsak mindenféle kincsnek.
 Bölcs akaratodról gondolkodom, beszélek,
 nézván ösvényeidre.
 Beh gyönyörködtet igazságod engem,
 igéidről meg nem feledkezem!

Célom, hogy Néked szót fogadjak;
 Tégy jót szolgáladdal, add, hogy Néked éljek!
 Csillanjon szemem tágra nyílván,
 óh engedd látnom törvényed csodáit!
 Csak vándor vendég vagyok én e földön,
 törvényeidet ne rejtse el én előlem.
 Cikázó villámtűzként verdesi lelkemet egyre
 égő epedésem igazságodért.
 Cenk Teelőlted a gőgös: megfenyítet;
 mind kárhozottak, akik parancsodat elvetik.
 Csúfságot, megvetést óh tilts tova tőlem;
 én megtartom törvényeidet.
 Cécós tanácsba ültek im fejedelmek is ellenem,
 de a Te hű szolgád csak törvényedre gondol.
 Csodás örömöm telik igazságaidban;
 a Te törvényed az én tanácsadóm.

Dérlepte lombként lankad a porba lelkem,
 óh eleveníts meg szent igéd szerint!
 Dalt mondok útjaimról; meghallgatsz-e vajjon;
 óh taníts engem parancsolataidra!
 Dicsőítőn hadd zengem örök csodáidat,
 óh igazíts parancsod útjaira!

Dermesztő gond öl, szívem eleped,
 enyhíts meg a szavaddal!
 Dobbantsd a csalárdság csábjait tova tőlem;
 add szívesen törvényedet üdvömül!
 Dicső igazság szent útjára vágyom:
 a te törvényed lebeg előttem.
 Dús hittel csüggök én törvényeden,
 óh ne engedj, Uram, megszégyenülnöm.
 Deríts szívemre vigasztalást, Uram,
 s a Te parancsod útját járom egyre!
 Engedd, óh Uram, látnom akaratom útját,
 hogy rajta járjak mindhalálomig.
 Erősíts meg törvényed tiszteletére,
 hogy megtarthassam egész szívem szerint.
 Esengő lelkemet óh vezesd utadra,
 öröm lesz megfogadnom a parancsokat.
 Emeld igazadhoz az én szívemet,
 ne engedd tehetetlenségbe bukni!
 Elmémet fordítsd el hiú tanoktól,
 üdits meg a te útjaidon!
 Engedd, hogy szavaid megteljesedjenek
 s szolgádat szállja meg istenfélelem.
 Ezer gyalázat les rám, félek tőle, óvj meg;
 óh, mert jók a Te parancsolataid.
 Epedve várom intelmeidet,
 igazságoddal óh üdits meg engem!
 Fogadj, óh Uram, kegyelmedbe engem,
 segíts meg szent ígéd szerint!
 Felelni vágyom a rám agyarkodóknak,
 rábízam a Te szavadra magamat.
 Fakadjon egyre igazság szava szájamon, el ne
 [némitsd;
 a te ítéleted az én minden reményem!
 Folyton törvényedet akarom én követni,
 mindenkor, mindenütt!

- Fényes jókedvvel járom útamat,
mert a Te parancsaidat követem.
Fejedelmek előtt is hirdetem akaratodat
és meg nem szégyenülök.
Fülem gyönyörrel issza parancsod igéit,
mind kedvesek, nekem.
Fölnyújtom kezemet édes parancsolataidért
és hirdetem igazságodat!
- Gondolj szolgáladra, mint biztattad egykor;
szavad ím minden reményem nekem.
Gonosz keserűség napjain ez vigasztal,
szavad megüdüti lelkemet.
Gúnyt üznek gőgös garázdák belőlem,
mégsem tágitok én törvényeidtől.
Gondolok, eleitől fogva való ítéleteidre,
óh Uram s menten megvigasztalódom.
Gazok istenkáromlása rémületbe döbbsent,
mint vethetik meg törvényeidet?
Göröngyös útján bújdosásaimnak
törvényeid nekem csupa édes ének.
Gondoknak éjein a Te nevedre gondolok
s ráeszmélek tanácsaidra.
Garmada kincsnél többet ér nekem,
hogy teljesitem parancsaidat.
- Hadd legyen minden örökségem, esengtem, óh
[Uram,
csak az, hogy Neked szót fogadni tudjak!
Hűséges szívvvel esengek színed előtt:
könyörülj rajtam igéid szerint!
Hova-merre, — óh meggondolom útjaimat
s igazságod felé lendülnek lépteim.
Halasztást nem tűr vágyam sietése,
hogy teljesítsem törvényeidet.
Harácsoló istentelenek hada fosztogat engem,
de parancsodról én el nem feledkezem.

Hálát rebegek neked éj közepén is
igazságos ítéleteidért.

Hű társa vagyok én a Neked hódolóknak,
és parancsolataid megőrizőinek.

Határtalan a Te jóságod, óh Uram, —
taníts meg engem igazságaidra.

Irgalmasan cselekszel jót hiveddel
beszédeid szerint, Uram.

Igaz tudományra tanítsz és üdvös okosságra
s tanításodat én óh hittel tanulom. [engem,
Izgágán tévelyegtem mind megaláztatásomig,
most már megőrizem beszédedet.

Igen jó vagy Te, sok-nagy jót cselekszel,
taníts meg engem parancsolataidra.

Irgyek és kevélyek hazugságot koholnak ellenem,
én pedig teljes szívvvel őrzöm parancsodat.

Irgalmatlan szívük mint háj megvastagodott,
Én pedig im törvényeidnek örvendezek.

Ítéleted, még az is, hogy megaláztassam, jó-
mert megtanulom így parancsodat. [nekem :]

Igéid kedvesebbek énnekem
ezüst meg arany darabok ezreinél !

Jóságos kezéd teremtet s erősített meg engem,
adj értelmet nekem, hogy értsem igéidet.

Jó szívvvel látnak a Téged félő emberek engem,
mert csak a Te szavaidba vetem reményemet.

Jól tudom, igazak, Uram, a Te ítéleteid,
és igazságosan ostromozott szavad engem.

Járasd velem a Te irgalmadat vigasztalásomúl
a Te szolgáltnak mondott beszéded szerint.

Juttass kegyelmed ölcébe, hogy élve éljek,
mert a Te törvényed nagy örömöm nekem.

Járjon pórul a kevély, aki megháborgat engem,
holott én a Te parancsolatod felől gondol-

[kodom..

Jámbor szolgáladdal, Uram, hadd tartsanak velem.
 kik Téged félnék s tudják a Te parancsaidat,
 Jóvá igazúl szívem a Te parancsolataidban,
 hogy meg ne szégyenüljek.

Kegyelmet esdve Tőled im elfogyatkozotta lelkem,
 de bizva várom igéidet.

Könyörülő igédre várva im elfogyatkozott a
 [szemem,

kérdezvén: mikor vigasztalsz meg engem?

Kavargó füstben tömlő — olyan vagyok én,
 de a Te parancsolataidról nem feledkezem el.

Küzdelmét szolgálád meddig küzdje még?
 ítélőszéket mikor ülsz háborgatóimon?

Kevélyek vermet ástak énnekem,

ők, kik nem élnek a te törvényeid szerint.

Kívánságod mind-mind merő igazság...

Ok nélkül törnek ők rám, óh segíts!

Kis hija, hogy már meg nem ölték engem,
 de parancsaidat, lásd, mégsem hagytam el.

Kegyes jószágod elevenítsen, óh, meg engem
 hadd őrizzem meg a szájad bizonyosságait.

Lelkem mindegyre hallja igéidet, Istenem,
 örökre zeng a mennyek végtelenében.

Lángolva száll a Te igazságod minden időkön át...
 megteremtetted a földet s megmarad.

Legyőzhetetlen akaratod szerint van napról-napra
 [minden,

mert kell, hogy minden a Te szolgálád legyen.

Legédesebb gyönyöröm ha nem a Te parancsod,
 nyomorúságomban rég elvesztem volna már.

Lehetetlen a Te parancsodat elfelednem,
 hisz lelkemet azzal üdítéd Te meg.

Légy énvelem, hisz a tied vagyok.

Segíts, hisz a Te akaratod a vágyam.

Lesnek rám a gonoszok, hogy elveszejtsenek,
de én a Te bizonyosságaidat figyelem.
Látom, mily véges minden-minden itt,
csak a Te parancsolatod végtelen.

Mily kedves is nekem a Te parancsod,
törvényedet én mindennap hirdetem.
Minden ellenségemnél bölcsebbé avattak igéid
[engem,

örök kincs a Te Törvényed nekem.
Minden tanítómtól óh sokat tanultam,
de parancsod minden tudománynál nagyobb
[gyönyörűségem.

Még a vének okosságánál is nagyobb okosság
megőriznem parancsolatodat.

Megtartóztatom a gonoszok minden útjától lába-
hogy szót fogadjak Teneked. [mat,

Mi birna igazságodtól félretántorítani?

Hisz törvényedre megtanítottál!

Mily édesek ím a te igéid az én ínyemnek,
Méznél is édesebbek!

Megokosít a Te szavad engem,
azért gyűlölök minden csalfa utat.

Nekem minden szavad szövétnek, a lábam min-
megvilágítja ösvényeimet. [den útján

Nagy esküt mondtam s állom eskümet,
hogy igazságod törvényeit megfogom tartani.

Nehéz nyomorúság nyűgöz engem, Uram,
enyhítsd meg sorsomat a Te ígéd szerint;

Ne vesd meg szájam szíves áldozatát
s taníts, Uram, igazságodra engem.

Nézd, lelkemet egyre kezemben hordozom
és törvényedről soha el nem feledkezem,

Noha tört velnek a gonoszok nekem,
nem botlom el, óvnak a Te intelmeid.

Nincs bizonyosságaidnál nagyobb örömöm,
azok az én kincses örökségem örökre!
Nem szűnik szívem Hozzád hajlani,
hogy lesse parancsodat egyre, mindhalálig.

Óh, de gyűlölöm az állhatatlanokat!
 Óh, de szeretem a Te lörvényeidet!
 Óltalmazó pajzsom vagy Te nekem,
 biztos reményem nékem a Te beszéded.
 Orv gonoszok, tőlem eltávozzatok!
 hogy teljesítsem az én Uram parancsát.
 Óvj meg szavaddal, óh Uram, hogy éljek
 s reménységemben oh szégyent ne vallass.
 Orvosold kínjaimat, óh gyógyíts meg engem,
 hadd örvendezzek egyre parancsaidnak.
 Ócsárló megtagadódát Te elliprod valamennyit,
 mert az agyarkodásuk merő hazudozás.
 Olykép dobod e föld istentelenjeit el, mint salakot,
 szeretem hát a Te bizonyságaidat,
 Óh reszketett a testem a Tőled való félelem miatt,
 ítéletedtől, óh, oly nagyon félek én!

Parancsaidat cselekszem, csak igazat cselek-
[szem,
ne vess oda engem azoknak, kik sanyar-
[gatni akarnak.

Pártold a Te hű szolgádat kegyesen,
hogy a gőgösök el ne tiporjanak engem.

Pusztúlva eseng szemem : óh szabadíts meg,
ments meg igéid biztatása szerint !

Pillants szolgádra, irgalmazz neki ;
parancsolataidra óh taníts meg engem.

Próbámat váró szolgád vagyok én, adj értelmet
hogy megtudhassam bizonyosságodat. [nekem,

Példát mutató ítélet kell immár, Uram,
mert megcsúfolták a Te törvényedet.

Parancsod aranynál is hát kedvesebb nekem,
szinaranynál is kedvesebb.

Parancsodat úgy vallom valamennyit igaznak
s a hamisság minden útját gyűlölöm.

Ragyogón csodásak a Te bizonyosságtételeid,
mint feledhetné lelkem azokat!

Ránk ha tárul igéid ajtaja,
együgyű lelkekbe mily bölcsesség fénye árad.

Remegve nyúlik tátongó tágra szájam,
mert epedezem parancsolataidért.

Részvétellel fordulj hozzám kegyesen,
hisz kedvesek Neked, kik szeretik nevedet.

Riaszthatatlan járjam útamat, a Te igéd vezessen!
Ne engedd, hogy csalárdság nyűgözzé

[szívemet.

Rontó álnokság vágyaitól óh szabadíts meg en-
hadd őrizzem meg parancsolataidat. [gem,

Ragyogtasd a Te szolgádra arcodat,
taníts meg engem a Te parancsaidra.

Rémülten ontja szemem a vizek árját,
mért vannak, kik a Te törvényeidet meg-
[vetik!

Segíts meg minket Urunk-Istenünk,
igaz vagy Te és igaz a Te igéd!

Serkentő bizonyosságait igazságos akaratodnak
s az igazságot Te szigorún veszed.

Sóvárgó vágyam utánad csaknem halálra sor-
[vaszt,

mig ellenségeim elfeledkeznek szavaidról.
Semmi se tisztább a Te beszédeidnél
és a Te szolgád szereti szavadat.

Semmiség vagyok én, törpe, megvetett,
de parancsolataidról el nem feledkezem.

Sohasem múló igazságosság a Te igazságosságod
és a Te törvényed az igazság maga.

Siralom és sanyarúság sujtottak engem,
de énnekem örömöm telt a Te parancsa-
[idban.

Sohasem múlnak el a Te igazságod bizonyosságai ;
adj értelmet nekem, hadd élhessek Neked !

Teljes szívemből ha Hozzád kiáltok,
hallgass meg, Uram, hogy parancsodat
[cselekedjem

Tarts meg, ha hívlak segítségemül,
hogy megőrizzem bizonyosságaidat.

Tehozzád esdek hajnal jötte előtt,
a Te szavadba vetem reményemet.

Tanuim a virrasztók, hogy nem húny a szemem,
mert a Te igéid felől gondolkodom.

Türelmesen óh hallgasd meg szavamat,
eleveníts meg törvényed szerint.

Törvényeidtől elpártolt gonoszok
tört vetni ime közelembe lopóztak.

Te közelebb, a legközelebb vagy hozzám, óh
és minden parancsolataid igazak. [Uram,

Tudom rég a Te bizonyosságaidat
s tudom, hogy örökkévalók.

Uram, lásd már, mily nyomorúságba estem ;
Óh, szabadíts meg, hű szolgád vagyok.

Utamat íteld meg s szabadíts meg engem,
támassz föl a Te beszéded szerint.

Úgy rendelled, hogy csak a gonoszt ne érje
[segítség,

mert a Te parancsaidat nem keresi.

Untalan nagyok a Te irgalmasságaid,
támassz föl a Te törvényed szerint,

Ugyancsak sokan vannak zaklatóim,
de bizonyágodtól nem riaszthatnak el.

Új s új sokadalmát látom a bűnösöknek
és fáj, hogy megvetették szavadat.

Uram, lásd meg, mint csüggök én parancsodon,
 segíts meg a Te jószágod szerint.
 Uralma igédnek az igazság uralma!
 Minden Te ítéleted igaz és örökkévaló.

Vak dühű fejedelmek hiába üldöznak engem,
 én csak a Te szavadtól remegek.
 Van oly gyönyörűség beszéded énnekem,
 amilyen a kincset találók öröme.
 Van-e az álnokságnál gyűlöletesebb?
 Utálom a cselt s szeretem törvényedet.
 Védő kegyedért, igaz ítéletedért
 mindennap hétszer dicsérlek én.
 Vész sem bonthatja meg azok nagy békességét,
 kik szeretik a Te törvényedet.
 Várom szabadító parancsodat, óh Uram,
 s cselekszem a Te akaratod szerint.
 Valóm híven őrzi bizonyosságaidat,
 lásd, mindvalamennyit mily igen szeretem.
 Váltig megtartom, amit Te parancsolsz,
 előttem van ím minden én utam.

Zengőn szállhasson színed elé szavam,
 tégy bölccsé, Uram, a Te igéd szerint.
 Zaklatott szívem hadd küldhesse eléd epedését,
 szabadíts meg engem a Te igéd szerint.
 Zengjen zsoltosmát Neked ajakam,
 ha megtanítottál igazságodra.
 Zendüljön nyelvem énekén beszéded,
 mert igaz minden Te parancsolatod.
 Zord utamon itt a Te kezéd segítsen,
 mert a Te parancsaidat választottam én.
 Zaklatóimtól óh szabadíts meg engem,
 minden gyönyörűségem a Te törvényed.
 Zúgjon parancsod, az igazságos, a megsegítő,
 hadd élhessek, hadd dicsérhesselek!

— 120. zsoltár. —

Minden békesség gyűlöloinél, itt
Még meddig keseregjek ?
Csak békességért epedez a lelkem,
De ha én szólok, ők harccal felelnek.

— 121. zsoltár. —

Föl, föl a hegyekre, az égbe tekint szemem!
Onnan jön a segítség, onnan a kegyelem.

Az Úr, csak az Úr lesz az én segílőm,
Ki a mennyet, a földet alkotta dicsőn.

Nem engedi Ő elbotlani lábamat,
Nem szunnyad őrzőm, egyre támogat.

Nem szunnyad Ő, óh, sohasem alszik el,
Bízzál őrződben, bízzál Izrael!

Óh jobboldon Ő ott jár mindig veled,
Az Úr oltalmad, árnyékokod neked.

Hogy nappal a nap tüzét ne panaszkod
S hogy ne szédítsen éjjel a csalfa hold.

Minden gonosz ellen, minden vész közepett
Az Úr megőrzi a te lelkedet.

Kimeneteleden s bemeneteleden
Őrködik gondja örökre, szüntelen.

Mily édes öröm . . .

— 122. zsoltár. —

Mily édes öröm hallanom, ha mondják :
Menjünk az Úr házába.

Óh Jeruzsálem, a te kapuidban
Mint enyhül néped roskadt léptű lába!
Mily szépen épült város Jeruzsálem,
Óh mennyiünket hí találkozásra!

Nemzetségek mint jönnek ide sorra,
Az Úr hány nemzetsége!
Mert hívja őket Izrael kötelme
Az Úr nevének hű tiszteletére, —

Ahol az ítélet ős székei állnak :
Dávid házának székei elébe.

Óh Jeruzsálem, halljad im, köszöntünk
Örökkévalónk előtt esedezve :
Óh, mindeneknek, kik téged szeretnek,
Boldogság legyen sorsuk és szerencse !
Legyen békesség a te falaid közt
És tornyaitat lágy csend dédelgesse.

Hol édesatyámfiai lakoznak,
S oly sok a jóbarátom,
Kivánok neked békességet értők
S szivem legesdőbb vágyával kívánom,
Hogy házáért Urunknak, Istenünknek
Rád mindörökké üdvök üdve szálljon !

Gyalázatunkban

— 123. zsoltár. —

Aki fönn az égben lakozol,
Szememet Tehozzád emelem én !
Ekkép csügg szolgák hű szeme
Gazdájuk jótevő kezén.

S mint néz, vár mint a cselédleány
Szorgoskodó úrnője körül,
Ugy nézünk Istenünkre mink,
Mígnem rajtunk megkönyörül.

Óh könyörülj rajtunk mi Urunk,
Jaj, irgalmazz már minekünk !
Gyalázatunkban már nagyon
Megterhesült az életünk.

Már lelkünk oly alélva küzd
 A gőgösöknek gúnyaival . . .
 És a pöklendi dölyfösök
 Utálatába belehal.

Óh, el nem pusztulunk.

— 124. zsoltár. --

Ha az Ur nem volna mivelünk,
 Óh, mondjad, Izrael, —
 Ha az Ur nem volna mivelünk,
 Mikor ellenség dühe ront nekünk,
 Jaj, elevenen mint nyelne ez el —
 Ránk-vadúlt gyűlöletében!

Dühének árja előtne
 Óh, elhihetitek!
 Dühének árja előtne,
 Lelkünk örvénybe fulna bele,
 Tombolva ülnének tort a vizek
 Fejünk felett sötéten.

Dicsőség s hála, Urunk, neked!
 Hadd zengjen üdv dala már!
 Dicsőség s hála, Urunk, neked,
 Hogy el nem hagytad népedet!
 Óh megmenekültünk mint a madár,
 Madarász ha balul kap a törbe.

A bog, a fonál im elszakadt.
 Óh, el nem pusztulunk!
 A bog, a fonál im elszakadt,
 Néped, mi Urunk, szabad, szabad! . . .
 Győztünk nevedben, Urunk!
 Ég s föld Ura, Teremtője!

Akik az Urban bízva bíznak

— 125. zsoltár. —

Akik az Urban bízva bíznak,
Mint Sion hegye, olyanok!
Mint Sion hegye, mely örökké
Megmarad, soha meg nem inog.

Im, Jeruzsálem körül ormok
Magaslanak védő övül . . .
Az Ur oltalma épp úgy ott van,
Ott mindörökké népe körül!

Óh, cenkek még kevés igaznak
Sem maradhatnak zsarnoka;
Támaszt igazak karja nem nyújt
Az álnoknak soha, soha!

Tégy óh, Uram, tégy jót a jókkal,
Kiket rossz vágy meg nem vehet.
Segítsd meg Uram, oh segítsd meg
A hű, az igaz szívűeket!

Kik pedig gonosz vágyaiknak
Útjára térnek esztelen,
Vesd együvé a gonoszakkal!
Legyen békesség Izraelen!

Olyanok voltunk mint az álmodók . . .

— 126. zsoltár. —

Óh, akkortájt, mikor az Úr kegye
Siont uj fénybe hajnalozta,
Olyanok voltunk mint az álmodók;
Csupa mosoly volt ajkunk és zsolozsma,
Csupa magasztalás és csupa csók.

És szó kelt akkor más népek között :
 — Nagy dolgot művelt Istenök ezekkel !
 S nagy boldogan felelt a mi szavunk :
 — Bizony nagy dolgot művelt, nem vetett el,
 Nagy, nagy az Úr ! Óh, vigadozhatunk !

Nagy, nagy az Úr ! S mi vigadozhatunk !
 Hozd vissza, Urunk, elfogottjainkat,
 Ahogy az eltűnt, elszikkadt vizet
 Aszályos délöv pusztulásba likkadt
 Földjére újra s újra megviszed.

Akik vetettek nagy könnyhullatón,
 Óh, mind majd nagyörvendezőn aratnak ...
 Aki elment és sírva vitte el
 Legjobb magvát, víg legyen dala annak,
 Amikor megjön dús kévéivel !

Ha az Úr nem építi a házat.

— 127. zsoltár. —

Ha az Úr nem építi a házat,
 Építője mindhiába fárad,
 Ha a várost az Úr meg nem őrzi,
 Mindhiába vigyáznak őrzői !

Mire való hajnalban kelnetek ?
 Éjig gondban enni kenyereitek !
 Az Úr az ő híveinek atyja,
 Alvóknak is mindenük megadja.

Lásd, a gyermek Isten adománya,
 Női szívnek gyümölcse, szép, drága !
 S mint nyilakat hős férfi kezébe,
 Ad fiakat az Úr kegyessége.

Boldog, kinek dús velők a tegze,
 El nem hagyja azt már szerencse,
 Nem vall szégyent, szóba állhat bátran
 Ellenséggel is, a kapujában.

Az istenfélő férfi nagy-jó dolga.

— 128. zsoltár. —

Mily boldog, aki féli az Urat
 S hiven jár az Úr útjain!
 Kezed munkája éltetőd, —
 Óh te szerencse embere,
 Már jó dolgod van im!

Akárcsak termő szőlő dús löve —
 Házadban édes feleség.
 S terített asztalod körül
 Mint olajfának ágai —
 Jókedvű csemeték!

Ily áldás jut, lásd, osztályrészeül
 Az istenfélő férfinak.
 Megáld majd téged is az Úr,
 A Sion ormán trónoló,
 Hogy bánatok ne bántsanak!

S hogy Jeruzsálem dús, nagy javait
 Mindig meglegelhesd, sorra leld
 Éltednek minden idején —
 S láthasd fiaid fiait
 S szent békességben Izraelt!

Olyanok lesznek, mint a fű . . .

— 129. zsoltár. —

Óh de gyakorta nyomorgattak engem, —
Sír föl a panasz Izraelen!
Óh de gyakorta, ifjúságom óta! —
Mégsem bánhattak el velem!

Óh mint szántottak hátamon a szántók!
Vassal, mely nagy, mély barázdát hasít!
De igazságos az Úr: szertevágta
A gonoszok istrángjait!

Megszégyenülnek és megsemmisülnek
Mind, mind, akik a Siont gyűlölik!
Olyanok lesznek, mint fű háztetőkön,
Ha gőgösen felütközik.

De elszárad, még mielőtt kitépnék,
Hiába nőtt és mindhiába nő . . .
Óh, arató nem tölti vele markát,
Sem ölét kévekötöző!

Nem mondják majd rá, akik arra járnak:
Az Úr növeessen, óvjon kegyesen!
Megáldunk íme, az Úrnak nevében! —
Nem mondja ezt majd senki sem!

A mélységből kiáltok . . .

— 130. zsoltár. —

A mélységből kiáltok esdekelve,
Ég Ura, Hozzád, halljad hangomat.
Esdésem szavát, óh, fogadd füledbe,
Szent figyelmedbe megszánón fogadd!

Ha felrónád a bűnöket, hibákat,
Előtted, Uram, ki állhatna meg?
De kegyelem is van nálad s bocsánat,
Hogy félve félvén is szeressenek.

Irgalmad szavát várom én epedve,
Lelkem csak Benned bizakodhatik.
Mint virrasztók a hajnalt, várlak egyre,
Mint ki hajnaltól virraszt hajnalig.

Várd, Izrael, az Urat esdve, bízva,
Az Úr kegyelme és áldása bő.
Óh népét végül is megszabadítja,
Minden bűnből kiszabadítja Ő!

Mint gyermek anyja kebelén.

— 131. zsoltár. —

Uram, nem dölyfös az én homlokom:
Nem nagyralátó a szemem.
Csodás magasba nem kapaszkodom,
Oly cél felé, mely nem való nekem.

Emlőjétől elválasztottam én,
Megcsitítottam lelkemet,
Olyan mint gyermek anyja kebelén,
Ha anyatejért többé nem eped.

Óh Izrael, az Úr jó és dicső,
Csak bizzál benne szüntelen!
Minden reményed legyen mindig Ő,
Most és örökké Ő legyen!

Emlékezzél meg . . .

— 132. zsoltár. —

Emlékezzél meg, Örökkévaló,
 Dávidról s az Ő minden nagy bajáról!
 Mit esküdött Tenéked akkor ő,
 Jákob hatalmas örök Istenének,
 Szent fogadással akkor mit ígért:
 „Nem lépek addig házam belsejébe,
 Nem kell ágy, semmiféle nyoszolya,
 Szememre addig ne szállhasson álom,
 Pillámat addig le ne csukja szunnyadás,
 Mígnem az Urnak hajlékot találok,
 Jákob Urának méltó székhelyet.
 Óh, hallottuk, hogy ott van Éfratában
 És rátaláltunk erdők mezején.
 Hadd menjünk hát be az Ő otthonába,
 Boruljunk lába zsámolyához ott,
 Jer, Uram, jer megnyugvásod helyére
 Neked s hatalmad szekrényének ott
 Szent békességek legyen valahára!
 Papjaid üdvbe öltözködjének
 És minden híved ujjongón örüljön.
 Hű szolgád, Dávid, esd Hozzád, Uram!
 Fölkented arcát ne sujtsd megvetéssel!”

S az Ur Dávidnak im megesküdött
 S meg nem másítja soha fogadalmát:
 „Trónodra véred vérért ültetem
 S ha fiaid majd frigyemet megőrzik
 És megtartják az én törvényemet,
 Amelyre őket oktatásom inti,
 Trónodban azok nemzedéke is
 Követ majd téged egyre, mindörökké!
 Mert Sion lesz az Ur lakóhelye,
 Azt választotta, mivel megszerette,

Sion lesz már az én nyugvóhelyem !
 Itt lakom én majd mindig mindörökké,
 Mert megkedveltem, szeretem Sion !
 Megáldom dússá az ő eleségét
 És megsegítem majd szegényeit
 Mindennap untig bőséges kenyérrel
 S öltöztetem majd üdvbe papjait
 És jámbor népe ujjongón örüljön.
 Dávid hatalmát olt megnövelem,
 Fölkentem úgy ragyogjon mint szövétnek.
 A gáncsolóit, ellenségeit
 Mind gyalázatba öltöztetem én majd !
 De az Ő fején korona ragyog !"

Óh, nézd, mily, szép . . .

— 133. zsoltár. —

Óh, nézd mily szép, mily édes,
 Óh mondd, nem gyönyörűség-e,
 Ha atyafiak így együtt
 Lakoznak egyetértve ?
 Mily örömöknek árja —
 Akárcsak a drága balzsam,
 Amely Áronnak fejéről
 Omlatta illatát,
 Le, végig a hullámos
 Fehér szakállon át
 A prémszegélyű köntös
 Legaljáig, le lassan . . .
 Mint a Hermon hegyének
 Hullongó harmatozása,
 Amely Sion ormaira
 Csillogást hinteget !
 Mert most és mindörökre
 Áldást áldásra
 Küld oda az Ur
 És boldog életet.

Dicsőítsük az Urat

— 134. zsoltár. —

Dicsőítsük az Urat,
Minden Ő szolgái;
Ti, akik az Ur házában
Minden éjjel oly imásan
Őrt szoktatok állni.

Dicsőítsük az Urat
Az Ő szent helyén, itt!
Kézeteiket emeljétek
Esdekelve, föl az égnek,
Várván szent igéit.

Dicsőítsük az Urat!
Sion meg nem dőlhet...
Áldjon meg az Ur kegyelme,
Urunké, ki teremtette
A mennyet s a földet!

Magasztaljátok . . .

— 135. zsoltár. —

Magasztaljátok az Örökkévalót,
Magasztaljátok, hű szolgái, ti buzgók,
Kik templomában álltok s udvarán
Urunk házában. — Dicsérjétek áldón,
Mily jóságos, mily kedves! — Óh nevét
Zengjétek szerte s zengjétek világgá:
Mint választotta az Örökkévaló
Hívét, Jákobot magáénak egykor
És Izraelt! Óh tudva tudom én:
Nagy, nagy az Ur! Óh minden isteneknél
Nagyobb ő! Ó, az Örökkévaló,

Aki mindent, amit akar, megcselekszik —
 Az égben, a földön, a tengereken,
 Bármilyen mélységben, bármilyen magasban!
 S a föld szélének messze határaitól
 Felhőket hoz s a záporok vizében
 Villámlobogást gyújt s égi táraiból
 A szelet kibocsátja; Ő az, aki megölte,
 Egyiptom, a te elsőszülötteidet,
 Ember szülöttét és állat szülöttét
 S Egyiptom népe közé Ő küldözött
 Jeleket, csodákat, a Fáraóra
 S a Fáraó nagy szolgahadaira.
 Ő sújtott porba sok-sok büszke népet,
 Megölt hatalmas, büszke királyokat,
 Megölte Szihont, az emoriták fejedelmét
 És Őgot, Básán nagy királyurát
 S leigázta Kánaán egész birodalmát —
 S országukat adta örök birtokul
 Az ő hű egy-népének, Izraelnek.
 Urunk, neved „Örökkévaló” marad!
 Óh Örökkévalónak emlegetnek
 Majd minden-minden nemzedékeken,
 Mert igazságot oszt az Ur örökké
 Az Ő népének s bizony könyörül
 Az Ő hűséges szolgálói kegyelme.
 Más népek istene bálvány, arany, ezüst;
 Óh mind, mind emberkezek alkotása.
 Van szájuk, de nem tudnak szólni,
 Van szemük, ámde nem látnak vele,
 Van fülük, de nem hallanak s lehellet
 Soha nem lebben az ő ajkukon.
 A készítőik mind-mind ugyanerre,
 Az ő sorsukra jutnak s mindazok,
 Akik őbennök bíznak, bizakodnak!
 Izrael háza, áldjad az Urat!
 Áldjátok, Áron népe, Istenünket!

És áldjad, Lévi háza, az Urat!
 Mind, akik híve tisztelője vagytok,
 Áldjátok Őt, az Örökkévalót!
 Itt Ő Sionon, itt Jeruzsálemben,
 Oh, áldott Ő! Halleluja!

Áldjátok az Urat!...

— 136. zsoltár, —

Áldjátok az Urat, a jót, aki egyre véd!
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Áldjátok a minden Istenek Istenét!
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Áldjátok a minden uraknak Urát!
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Ki úgy tesz, egyedül, ezernyi csudát...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Kinek bölcsesége teremtetett örök eget...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Ki széjjel terjesztette a földet a vizek közepett...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Ki temérdek nagyfényt gyújtott fönny az egeken...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Napot, mely a nappaloknak ura legyen...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 És holdat s csillagokat, hogy az éjnek urai
 Mert irgalmassága örökkévaló. [legyenek....
 Ki Egyiptomot értünk elsőszülötteiben verte meg...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Ki Izraelnek láncát mind úgy tépte szét...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Ki értünk kinyújtotta hatalmas, szent kezét...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 És kettéválasztotta a tenger áradatát...
 Mert irgalmassága örökkévaló.

És vizek két fala közt mentette Izraelt a tulsó
 Mert irgalmassága örökkévaló. [partra át...
 Ésüldözőnket, Fáraót seregestül az árba ölte bele...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 S átvitte a maga népét, át a sivatagon kegye...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 S ki nagy királyokat is miérettünk vesztükbe
 [rendített...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Sérettünk megfojtott hatalmas fejedelmeket...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Megölte Szihont, az emoreus zsarnokot...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 És Ógot, aki Básán földjén uralkodott...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 S országukat Izraelnek adta, örökül adta oda...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Hadd legyen az Ő népének, a hűnek, örökös
 [birtoka...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Óh gondolt ránk rabságunk idejében is egyre Ő...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 És ellenségeinktől megszabadított, meg a dicső...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Ki megadja minden testnek a maga eledelét...
 Mert irgalmassága örökkévaló.
 Áldjátok a mennyek Urát, óh áldja Őt minden
 [beszéd...
 Mert irgalmassága örökkévaló!

Babilóniai folyóvizek partján ...

— 137. zsoltár. —

Babilóniai folyóvizek partján
 Ott ültünk, óh Sion, terád emlékezve.

Ott sirtunk, hárfánkat, jaj, félreakasztván
Félre, partmenti, csonk szomorúfüzekre.

Pedig akik minket rabigába törtek,
Dalt parancsoltak ott, zendüljön énekünk,
Nagy, rívó gyászunkban éneke örömmek:
Nosza, daloljatok Sionról minekünk!

Az Úrnak énekét ott, idegen mesgyén,
Ugyan miképen is énekeltük volna?
Jeruzsálem, rólad ha megfeledkezném,
Jobbomnak magamra se lehessen gondja!

Tapadjon, száradjon inyemhez a nyelvem,
Ha minduntalan én terád nem gondolnék!
Ha másutt valahol mint Jeruzsálemben
Valaha is énrám öröm hajnalodnék.

Jeruzsálem napját, Uram, ne feledd el
Edom fiainak, ne feledd el nékik!
Akik városodra úgy törnek sereggel,
Üvöltvén: Romboljuk, romboljuk földjéig!

Megdólsz, óh Babilon, te is!... Gonoszságod
Dönt meg, mellyel minket ölsz, téboly leánya!
S áldott lesz, ki neked megfizet, óh áldott,
Ki csecsemőidet szikláidhoz vágja!

Dícsérlek Téged...

— 138. zsoltár. —

Dícsérlek Téged én teljes szivemből,
Magasztaló dalt zengek Teneked,
Örök szentséged ékes templomában
Földig hajolva áldom nevedet.

Úgy zengem el, mily nagy a Te kegyelmed!
 És igazságot hogyan osztogatsz.
 Zsoltosmát zengek a Te szent igédről,
 Mert mindenek fölött magasztos az !

Amely órában én Hozzád esengtem,
 Abban hallgattad meg a lelkemet !
 S lelkemben újra meggyarapítottad
 Erőmet, mely már úgy elernyedett !

Dícsérnek Téged, óh, Uram, Teremtőm,
 E földnek minden fejedelmei
 S hallván ajkadnak szavát, úgy sietnek
 Szent útaidról zsoltárt zengeni.

Bár dicsőséged oly nagy e világon
 S állsz fölségedben mindenek felett,
 Lehajlasz mégis az alázatoshoz
 S nagy-távol látod a kevélyeket.

Bár nyomorúság pusztáin bolyongok,
 Te váltig éltetsz, fölemel karod.
 Jobboddal minden ellenségem ellen
 A lelkemet Te úgy oltalmazod.

S úgy végzed el, óh én Uram, Teremtőm,
 Mindazt, mit értem kezdtél valaha.
 Irgalmasságod úgy él mindörökké,
 Kezed művét el nem hagyod soha !

Próbára tettél . . .

— 139. zsoltár. —

Próbára tettél Te, Uram engem,
 Óh ismered jól életemet.
 Akármely titkos a célom, a tervem,
 Belelát mindabba a Te szemed.

Óh megfigyelsz pihenőmben, utamban,
 Vall neked minden mozdulatom
 S még amire szót sem lelhet az ajkam,
 Te tudod már, mire vágyakozom.

Mindenfelől körülfürkészed
 Valómat s itt a kezed szívemen.
 Csodálatosabb a Te bölcseséged,
 Semhogy felfoghatná eszem.

A Te lelked elől rejtőzni ki tudna?
 Hova szökhethném, hogy rám ne találj?
 Ha a mennybe: ott vagy s ha sirodúba:
 Látsz ott is, eléd visz, eléd a halál.

S ha szállnék hajnalszárnyon el innen
 S jutnék túl minden tengeren,
 Oda is Te segítenél, Uram Isten,
 A Te jobbod tartana szent-kegyesen.

S gondolhatom: Óh tán elföd engem
 A sötétség! Ámde az éjszaka
 Még nappalnál is fényesebben
 Körém s rám világítana.

Mert Neked nem sötét a sötétség,
 Az éj világol, mint a nap.
 Nincs fény, — akárha nap tüzeként ég —
 Sötétségnél világosabb.

Belelátsz bensőmbe. Óh ez a benső
Mindenkor tárva-nyitva Neked.
Te élesztetted, örök Teremtő,
Anyám szíve vágyán életemet.

Örök Alkotó! Im áldva dicsérlek
Csodálatos alkotásod, én.
A Te tetteid, óh mily csodamesések,
Csak hirük is üdvöt ígéz belém.

Óh, nem volt rejtelem Teelőtted
Valóm legmélyebb titka sem:
Mint formálódtam s kaptam erőmet
Rejtetten, akár föld mélyeiben.

Óh, még testetlen semmi voltam
És Te már láttad a testemet.
A Te ősz-örök könyvedbe írottan
Mégvolt már mindaz, ami lett.

Mindazt bejegyezted rég, Uram Isten,
És be a nekem szánt napokat,
Amikor még nem virradt meg egyik sem
S hogy ölébe sirom mikor fogad.

Óh minden terved, amire méltatsz,
Mily drágalátos énnekem.
Sóh mily csupaszép, csupa nagyszerűcélaz,
Amit énnekem szánsz, Istenem.

Még megszámálnom is, óh, lehetetlen
Akár a fővenyt, a Te terveidet.
Csak azt tudom: álmomban s imetten
Veled vagyok, Istenem, Veled!

Óh Isten, csak veszejtenéd el
A hitetleneket s vérszomjasakat!

Haduk Téged dicsérni merészel
S nevedben gyilkol, fosztogat.

Ilyenektől, óh, ne undorodnám?
Ne gyűlölném gyűlölöidet?
Hisz ellenségem mind ez az ocsmány,
Mert ellenséged az Teneked.

Vizsgálj meg, lásd, mint eped a lelkem.
Lásd, Téged milyen úton keres:
Van-e ellenedre bármi szívemben!
S vezess a Te szent utadra, vezess!

Oh, szabadíts meg . . .

— 140. zsoltár. —

Óh, szabadíts meg engem, Uram, Isten,
Rossz embertől, ments meg erőszakostól!
Csak gonosztságot kohol valamennyi
És mindennap csak harcot szítogatnak,
A nyelvüket, mint kigyó, élesítik
És áspiskigyó mérgét rejli ajkuk.
Oltalmaz engem álnokok kezétől,
Orvoktól óvj meg, — azon tanakodnak,
Mint üthetnének lábamról le engem,
Amerre járok, les rám száz kelepce,
Kevélyek nekem hálót feszítettek
S vetettek száz tölt, hurkot útjaimba
S kiáltok im az Örökkévalóhoz:
— Én Istenem vagy, tekints óh le énrám,
Óh, figyelj az én esdeklő szavamra!
Segítöm, örök, szent Mindenható, Te,
Védj engem fegyverzörgés szörnyű napján!
Ne teljesítsd a rosszak sanda vágyát!
Ne engedd, hogy gaz cselük sikerüljön.

Óh, Uram Isten, azt mind semmisítsd meg !
 Óh, akik engem úgy bekerítették,
 Saját szájuknak mérgén vesszenek majd,
 Perzseldje őket, mint az eleven szén
 És úgy botlassa kelepcébe őket,
 Hogy talpraállni soha egy se tudjon !
 Rágalmazó az országban sehol se,
 Egyetlen egy se legyen soha többé !
 S az ármányost ármánya ejtse törbe !
 Óh, Örök Isten, tudom, hogy Te végül
 A megtiprottat jogához segíted
 S a szegény embert az ő igazához
 És minden igazlelkű s tisztaszívű
 Eljut Tehozzád s úgy mond érte hálát.

Oh jer, siess felém ! . . .

— 141. zsoltár. —

Im, hivlak, Örök Isten,
 Óh jer, siess felém !
 Figyelj szavamra, amikor
 Oly esdve esdlek én !

Mint tömjén füstje lengjen
 Feléd, Eléd imám . . .
 Kezemnek lendülése, mint
 Oltárról esti láng.

Szájam résére küldj őrt,
 Vigyáztasd ajkamat !
 Ne engedd óh, hogy szívemet
 Megejtse kárhozat.

Részt gonoszak torában
 Én sohase vegyek !

Óh az ő inyességeik
Nekem nem kellenek.

Ver igazlelkű engem,
De az, óh, szeretet!
Ha megfedd — mintha balzsamok
Hűsítnék fejemet.

Azt én fel nem panaszlom,
Ha százszor teszi is.
Csak gazok ellen esd imám,
Őellenük segíts!

Ha szirtről őket egyszer
Alátaszítanád,
Mást akkor egy sem hallana
Csak örömöm szavát!

Mint ásó, kapa élén
A rög, az omlatag,
Pokol szájába csontjaik
Majd úgy szóródjanak!

Óh, Uram, Örök Isten,
Csak rajtad csügg szemem.
Csak Te menthetsz meg, — sorsom, óh,
A sír még ne legyen!

A törtől óvj meg! Abba
Ők magok essenek,
Míg én kelepceik között
Nyugodtan átmegyek.

Te, mindenségem az élők honában !

— 142. zsoltár. —

Óh, hadd kiáltok én nagy hangosan
Az Örökkévalóhoz.
Nagyhangosan sírj könyörgő szavam
Óhozzá, aki megköt és megoldoz.

Az én panaszos fájó szívemet
Hadd tárom Őeléje !
Hadd esdek Hozzá vész, gyász közepett,
Midőn elborít lelkem szörnyű éje.

Amerre járok, minden útatam
— Hisz, mind-mind ösmered Te —
Vesztemet leső gonosz indulat
Rejtett törökkel végigtűzögte.

Óh jobb út merre ? Nézek szerteszét . . .
Nincs, aki megmutalná.
Nincs menedékem . . . Híved végzetét
Nem bánja senki ; gúnyosan kacag rá.

Óh, Hozzád, Hozzád, Örökkévaló,
Csak Hozzád esd a vágyam !
Te vagy egyetlen hitem, Te, a jó !
Te, mindenségem az élők honában !

Óh, halld, óh hallgasd meg fohászomat !
Már nagyon eltörődtem . . .
Ments meg ! Nyomomban, jaj, a sanda had
Már mindnagyobb s jön, jön mindvakmerőbben !

Vezesd ki a rabságból lelkemet !
Hadd áldjon, dicsőítsen.
Híved körém gyűl mind s ujjong neked :
Hogy jól cselekszel velem, Örök Isten !

Oh, engedj győzőm . . .

— 143. zsoltár. —

Uram, hallgasd meg könyörgésemet!
Imádságomra, óh Uram, figyelmezz!
Teljék be rajtam szent ígéreled,
Igazsággoddal légy hozzám kegyelmes!
És meg ne szidj, hű szolgádat ne szidd . . .
Előtted igaz ki lehetne itt?

Vad ellenség hajszolta lelkemet
S döntötte porba üdvét életemnek
S vert sötétségbe, — éjek éje fed,
Miként halottat, kit rég eltemettek.
A lelkemen keservek kínja mar,
A szívem csupa háborgó zavar.

És mégis, óh, emlékszem szüntelen
Régmúlt időkre, minden Te szavadra!
És dolgaidról úgy elmélkedem,
Cselekvésednek titkait kutatva . . .
S karom kitárul, lelkem szárnyat ölt
És esdek Hozzád mint a szomszár föld.

Jaj, meghallgatsz-e hamar, óh Uram?
Elsorvad lelkem, ha így váratod még!
Orcádat tőlem ne rejtsd bosszusan,
Hisz úgy vagyok már, mint halott ha volnék.
Irgalmazz immár, Uram, könyörülj!
Csak Benned bízom, Benned egyedül!

Mutasd meg nékem a Te utadat,
Hogy lelkemet csak Tehozzád emeljem.
Oltalmat csak a Te hatalmad ad,
Ellenségemtől szabadíts meg engem.
S taníts, taníts, óh Uram, Istenem,
Akaratodra, hogy csak azt tegyem!

Én Istenem vagy, óh vezess tehát!
 Jóságod vigyen mindig igaz úton.
 S igazságodért ezer vészen át
 Te nevedért szíts új életre gyúlnom.
 És mert Te vagy az örök kegyelem,
 Oh engedj győznöm, győznöm Istenem!

Irgalmadat Te úgy terjeszd ki rám,
 Te szent kegyelmed óh úgy védjen, óvjon,
 Hogy üldözőm elbukjék mindahány
 És bosszút állj én minden zaklatómon.
 Oh rontsd meg, aki énrám agyarog,
 Amiérthogy a Te szolgád vagyok!

Kőváram, pajzsom, szabadítóm

— 144. zsoltár. —

Oh, áldott legyen az Úr, az Isten,
 Megmenekülésem szirtje Ő.
 Karomat tanította küzdelemre,
 Kezemet viadalra a hős, a dicső.

Kőváram, pajzsom, szabadítóm Ő,
 Engem csak Ő segíthetett.
 Csak hozzá esdhetek én! A hívemmé
 Csak Ő biztatja népemet.

Oh, Uram, micsoda vajjon az ember,
 Hogy gondját viseled egyre Te?
 S micsoda az embernek fia vajjon,
 Hogy egyre törődöl vele?

Bizony csak semmiség a halandó,
 Csak olyan, akár a lehelet
 És napjai mint a röpke árnyék
 Suhannak át a szíve felett.

Uristen, hajlasd egeidet meg
 És szállj le, üsd meg a hegycsucokat,
 Füstöljenek és mennyköveid ezre
 Csapjon le, amerre gonosz akad.

Óh ontsd, Uram, ellenségeidre,
 Ontsd nyilaid irtó záporát,
 Veszdesd eszét minden gyűlölődnek
 Hadd vesszen e földről mind a galád.

S nyujtsd kezedet értem, ments ki az árból
 Fojt idegenek hatalma bele,
 Akiknek szája csupa csalárd szó
 S jobbjuk hamis eskü jobbkeze.

Uram, új dalt zengek tízhuru lanton
 Neked, aki a diadalt kivivod,
 A királyokét s megmented a kardtól
 A te hű szolgádat, Dávidot.

Oltalmazz, védj minden gazok ellen,
 Óh ne verhessenek sohse le,
 Akiknek szája csupa csalárd szó
 S jobbjuk hamis eskü jobbkeze.

Legyenek fiaink oly frissek, erősek,
 Akár kikeletkor a zsenge ág
 És lánykáink oly bájosak, mint
 Templom márványán üde virág.

Csürein, tárházaink tele mindig,
 Eleségünk mindig elég legyen.
 Juhaink ezerszereződjenek meg,
 Szaporodjanak tizezerszeresen.

A mi ökreink legyenek kövérek
 S uccáink mind csupa béke helye.

Csöndjükbe se rablás, se hadilárma,
Se sirám ne rivalljon soha bele.

Óh, boldog nép az, melynek a dolga
Ilyen lehet, csupa szép, csupa jó!
Boldog nép, melynek Istene Te vagy,
Óh mi Urunk, szent, Örökkévaló!

Áldlak, magasztallak . . .

— 145. zsoltár. —

Áldlak, magasztallak, Istenem, Királyom.
Örök szent nevedet hadd áldom örökké!
Boldogan dicsérlek mindujra mindennap,
Mindörökké hálát mondok én Teneked,
Célom, Sion Ura, örök dicsőségű!
Nálad hatalmasabb ugyan ki lehetne?
Dicsőit nemzedék nemzedéknek Téged,
A Te hatalmadat világgá hirdeti.
Elmém hadd csodálja dicsőséged fényét,
Hadd beszéljek a Te csodás tetteidről.
Félelmes tetteid hatalmadat vallják,
A Te nagyságodról beszéljen mindenki.
Gondos jóságodnak hire szálljon szerte,
Tudja meg a világ, mily igazságos vagy.
Hűséges, irgalmas, könyörülő Isten,
Mily türelmes vagy Te s mily csupa szeretet.
Irgalmas, jóságos, igazságos vagy Te
Mindenek iránt, óh, ég, föld Teremtője!
Jóságodat minden teremtményed áldja,
Hűséges szolgálid hálásan dicsérnek.
Korlátlan hatalmad uralkodásáról
Mindenütt beszélnek, csodáit regélik,
Legdicsőbbnek vallják, dicsérik világgá
A Te uralmadat legfenségesebbnek!

Meg is marad a Te országod örökre,
 Nincs azon hatalma idő mulásának.
 Nemzedékek jönnek, nemzedékek tűnnek,
 uralmad megmarad végig, valamennyin.
 Oltalmaz jóságod minden roskadozót,
 Főlegyenésítesz minden görnyedezőt,
 Pillantását kiki bizva függeszti Rád
 S megadod idején mindnek a magáét.
 Rendelsz jóvoltodban jót minden hivednek,
 Megnyitod kezedet s kit-kit megelégsz.
 Segítség igazsággal minden Te utadban,
 A Te szándékod mind csupa kegyelmesség.
 Távolról is közel vagy Te mindenekhez,
 Akik igaz szívvel hívnak-várnak Téged.
 Urunk, meghallgatsz Te bárkit, aki hived,
 Kérését megteszed, őt megszabadítod,
 Véded, oltalmazod, aki szeret Téged.
 Zengjen hát az Urnak magasztalást ajkam,
 Szent nevét mindenki dicsérje örökké!

Boldog csak az, kit az Úr véd...

— 146. zsoltár. —

Magasztald, áldjad, lelkem, az Örökkévalót!
 Hadd dicsóítsam egész életemben!
 Hadd énekeljek az én Istenemnek
 Amíg csak éltet engem!

Főemberekben, óh, sohase bizakodjatok!
 Emberfia magán sem segíthet, egy sem.
 Porrá hull az mind, mihelyt lelke elszáll
 S oda minden terve menten.

Boldog csak az, kit az Úr véd, Jákob Istene,
 S ki csak Őbenne bízik nagy hűségesen,

Az Ég, a Föld, a Tenger s minden élet
Szent megteremtőjében.

Az Úrban, aki jogot letiportnak is szerez
És juttat kenyeret az éhezőknek,
Az Úr ártatlant megment a bilincstől,
Csak az Úr menti őt meg.

Az Úr, a mi Urunk látókká gyógyít vakokat,
Az Úr bukottak talpraállítója,
Vigyáz az Úr az igazlelkűekre
S a jövővényt is óvja.

S véd özvegyet, árvát, óh de gazembereket letör...
Óh áldjad Sion Urát, ősi népe!
Uralma örök s kegye nemzedékről
Megmarad nemzedékre!

Oh, nagy az Úr...

— 147. zsoltár. —

Dicsőítsd lelkem, dicsérd az Urat!
Hisz gyönyörűség Őt dicsőítened.
Ő építette s naggyá Ő teszi
Majd újra egykor Jeruzsálemet.

Megtört szivekre gyógyírt hullat Ő
S a vérző seb szavára beheged.
Ő megszámlálta mind a csillagot
S ad mindegyiknek nyájasan nevet.

Óh nagy az Úr s nagy az Ő ereje
És bölcsesége igazságot oszt.
A nyomorultat fölsegíti Ő
És megalázza földig a gonoszt.

Oh szálljon hála hozzá mindenütt!
 Őt dicsőítse hárfa, hegedű, —
 Őt, aki felhőt és záport teremt,
 Hogy dús legyen a legelőn a fű...

Kitől élelmet kap minden barom
 S a kis holló is, ha hozzá kiált,
 Ki sohsem hajt rád, pusztá nyers erő,
 Feszítsd bár ember avagy ló inát.

Óh, Jeruzsálem, dicsőítsd Urad!
 Sion, magasztald Istent, a dicsőt,
 Aki előtt csak azok kedvesek,
 Akik irgalmában bíznak s félik őt.

Ő erősíti kapuid zárait,
 Ő áldja meg a nemzetségedet,
 Határaidnak békét Ő szerez
 És dús kalászu gabonát neked.

Ég s föld között igéje áldva száll,
 Óh sebesen száll a világon át,
 Ő hint a földre gyapjas lágy havat,
 És tar galyakra hamvas zuzmarát.

S övé a jég, mely a hó életet
 Hideggé, holtta úgy dermedti meg,
 S hó, dér és jég elolvad, Ő ha int
 S ha langy szellőt küld, folynak a vizek.

Igéje szent és szent ítélete,
 Ő Jákob ura s Izrael Ura,
 Egy néppel sem bánt ilyen kegyesen
 S más nép nem érti Őt. Halleluja!

Dicsőítsétek az Urat . . .

— 148. zsoltár, —

Dicsőítsétek az Urat, Urunkat a mennyben,
Dicsőítsétek a magasságban Őt!
Óh, minden angyalainak éneke zengjen
Minden seregeivel egyetemben
Dicsőségel Neki színe előtt.

Dicsőítsétek, örökre dicsérje tündöklésetek,
Te nap, te hold és mind ti csillagok!
Ti mennyek minden tájai Őt dicsőítsétek
S ti fellegekben szálló nagy vizei az égnek,
Az Ő dicsőségéről zsolozsmázzatok!

Mert Ő szólt és meglettetek szavára
És mindörökre megerősített
S hogy mindegyiktek az útját bizton járja,
Rendet szabott tinéktek bölcs tudása:
Változhatatlan. örök ösvényeket.

S dicsőítsétek Őt ti, földi teremtmények,
Mélység bálnái a vizek mélységeiben
S tűz és jég, hó s gőz, mind dicsőítsétek
S szélvésztek, ti szolgálai az Ő szent igéjének
S ti hegyek s minden halmok áldjátok lelkesen!

S áldjátok ti gyümölcsfák s erdői ciprusoknak!
És áldja minden állat, a szelidfajta s a vad!
S áldjátok csúszómászók s ti szárnnyal meg-
[áldottak
S ti királyok és ti népek, egybe hadd toborzlat,
Föld fejedelmei, bírái áldjátok mind az Urat!

S Föld minden ifja, lánya és véne s csecsemője,
Mind, mind dicsőítsétek a nevét lelkesen,

Mert csak az Ő neve magasztos mindörökre
 És az Ő dicsősége elárad tündökölve,
 Az egész földön s minden mennyeken !

S fölmagasztalja népe erejének
 Letörhetetlen sudarát, a dicső . . .
 Magasztaljátok Őt, dicsőítsétek
 Minden kedveltjei, Hozzá hű vitézek,
 Izrael fiai, Uratok-Istenetek Ő.

Új dalt az Úrnak !

— 149. zsoltár. —

Új dalt az Úrnak ! Óh dicsérje új ének,
 Minden híve áldón hódoljon Neki.
 Örvendjen Izrael az ő Teremtőjének,
 Föl, föl ti Sionnak gyermekei,
 Királyotokat köszönteni !

Dalolva lejtő ünnepi menetben
 Magasztaljátok nevét lelkesen
 És síp, dob, hárfa zenéje zengve zengjen !
 Az Úr, mi Urunk, Örök Kegyelem,
 Örömét hadd lelje híveiben !

Óh pazarul dús az ő nagy kegyelme,
 Alázatosait diadallal segíti meg.
 Kegyeltjei hálálkodjanak Neki lelkendezve,
 Még fekvésükben is áldást zengjenek,
 Dicsőítését nagy tetteinek !

Az ajkukon Isten neve, magasztalása,
 Markukban fényes, éles kard legyen !
 Úgy csapjanak le a gázság fajzatára

S ítélőszéket ülve a népeken,
Büntessenek könyörtelen.

Bitorok királyait úgy verjék bilincsbe
S úgy békózzák meg főfőembereit,
Győzelmük igazság jogát teljesítse
A megírott ős szent törvény szerint
S örvendjen az Úr kedveltje mind !

Halleluja !

— 150. zsoltár. —

Halleluja !

Dicsőség Neked, Egek Ura !

Dicsőség templomodban, a szentben,

Dicsőség hatalmad erősségeiben !

Óh hadd dicsérjünk tetteidért, Te Egyetlen !

Dicsérjünk, óh Magasztos, örökre híven !

Dicsérjünk : óh köszöntsön harsona harsogása !

Dicsérjünk : pengjen a lant imánkba, zsongjon
[a hárfa !

Dicsérjünk : pergő dobbal s táncot járva !

Dicsérjünk : ujjongjon hegedű s fuvola !

Dicsérjünk : zengjen halkan a cimbalom szava.

S cimbalmok harsány zendülése köszöntsön !

S óh, minden, ami csak lélezkzik a földön,

Úgy dicsőítsen, Egek Ura !

Halleluja !

Tartalomjegyzék.

oldal

Harmadik könyv.

73. zsoltár.	Bizony, csak jó az Isten — — — —	123.
74. „	Oh, mért dobtál el minket? — —	125.
75. „	Minden gonosznak letöröm hatalmát	127.
76. „	Oh, Félelmes Te! — — — —	128.
77. „	Megszünhet-e az Úr kegyelme? —	128.
78. „	Hallgasd törvényemet — — — —	130.
79. „	Pogányok törtek öröködbe — — —	135.
80. „	Megszabadulunk, megszabadulunk	136.
81. „	Az Ujhold ünnepe napján — — —	138.
82. „	Isten bíraskodása — — — —	139.
83. „	Óh, ne légy nyugodt s néma, Isten!	140.
84. „	Oh, mily gyönyörűek — — — —	141.
85. „	Oh, serkents új életre már! — —	143.
86. „	Oh, te erős! — — — — —	144.
87. „	Oh Isten városa — — — — —	145.
88. „	Síri mélybe vetettél — — — —	146.
89. „	Uram, hol a te régi, nagy kegyelmed?	147.

Negyedik könyv.

90. zsoltár.	Menedékünk voltál — — — — —	151.
91. „	Ne félj! — — — — —	152.
92. „	De jó is hálát adni — — — — —	154.
93. „	Uralkodik az Úr! — — — — —	155.
94. „	Igazságtévő Isten! — — — — —	156.
95. „	Jertek énekeljünk! — — — — —	158.
96. „	Királyunk lett maga az Örök Isten	159.
97. „	Uralkodik Ő — — — — —	161.

98.	zsoltár.	ÉnekeljeteK új, szép éneket — — —	162.
99.	"	Az örök, szent király — — — — —	162.
100.	"	Szolgáljunk boldogan neki! — —	164.
101.	"	Uram, hallgass meg — — — — —	164.
102.	"	Óh, halld meg Uram — — — — —	165.
103.	"	Ő megsegít — — — — —	168.
104.	"	A teremtés éneke — — — — —	170.
105.	"	Oh, keressétek buzgón az Urat —	172.
106.	"	Áldjátok Istent — — — — —	175.

Ötödik könyv.

107.	zsoltár.	Az Úr irgalma, kegyelme — — — —	182.
108.	"	Mutatkozzál meg, Isten — — — —	185.
109.	"	Óh, szótlán ne maradj — — — —	187.
110.	"	És szólt az Úr az én uramnak — —	189.
111.	"	Magasztos az Isten — — — — —	190.
112.	"	Óh, boldog a férfi — — — — —	192.
113.	"	Óh, hozzá ki hasonlatos? — — —	193.
114.	"	Amikor Izrael — — — — —	194.
115.	"	Ne minekünk — — — — —	195.
116.	"	Óh, nyugodjál meg lelkem — — —	196.
117.	"	Minden szép dicsérje az Urat! —	198.
118.	"	Hálát az Úrnak! — — — — —	198.
119.	"	Az arany á-b-c. — — — — —	200.
120.	"	Im, balsorsomban — — — — —	211.
121.	"	Föl, föl a hegyekre — — — — —	211.
122.	"	Mily édes öröm — — — — —	212.
123.	"	Gyalázatunkban — — — — —	213.
124.	"	Óh, el nem pusztulunk — — — —	214.
125.	"	Akik az Urban bízva bíznak — —	215.
126.	"	Olyanok voltunk, mint az álmodók	215.
127.	"	Ha az Úr nem építi a házat — —	216.
128.	"	Az istenfélő férfi nagyjó-dolga — —	217.
129.	"	Olyanok lesznek, mint a fű — —	218.
130.	"	A mélységből kiáltok — — — —	218.

131.	zsoltár.	Mint gyermek anyja kebelén — —	219
132.	„	Emlékezzél meg — — — — —	220.
133.	„	Óh, nézd mily szép — — — — —	221.
134.	„	Dicsőítsük az Urat — — — — —	222.
135.	„	Magasztaljátok — — — — —	222.
136.	„	Aldjátok az Urat — — — — —	224.
137.	„	Babilóniai folyóvizek partján — —	225.
138.	„	Dicsérlek Téged — — — — —	226.
139.	„	Próbára tettél — — — — —	228.
140.	„	Óh, szabadíts meg — — — — —	230.
141.	„	Oh jer, siess felém! — — — — —	231.
142.	„	Te, mindenségem az élők honában!	233.
143.	„	Oh, engedj győzőm — — — — —	234.
144.	„	Kőváram, pajzsom, szabadítóm —	235.
145.	„	Áldlak, magasztallak — — — — —	237.
146.	„	Boldog csak az, kit az Ur véd —	238.
147.	„	Óh, nagy az Ur — — — — —	239.
148.	„	Dicsőítsétek az Urat — — — — —	241.
149.	„	Uj dalt az Urnak — — — — —	242.
150.	„	Halleluja! — — — — —	243.

OSZK

Central Library of the University of Toronto

